

W. E. JOHNS

**BIGGLESŮV
MALAJSKÝ PŘÍPAD**

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC

PRAHA

1995

UPOZORNĚNÍ PRO ČTENÁŘE

Název nakladatelství „Toužimský & Moravec“
je tvořen jmény Roman Toužimský a Michal Moravec.
Praha

W. E. Johns © GP (Publications) Limited, 1995

Jacket Illustrations Zdeněk Burian, Petr Barč

© Zdeněk Burian – dědicové, 1995

Illustrations © Petr Barč, 1995

Translation © Milan Hausner, 1995

ISBN 80 – 85773 – 36 –8

KAPITOLA PRVNÍ

NEOČEKÁVANÝ NÁVŠTĚVNÍK

Když Bigglese, velitele peruti Jamese Biggleswortha, D.S.O., D.F.C., – abychom ho představili podle bontonu – vyhledal pobočník velitele základny Tommy, aby mu sdělil, že ho volá generál Raymond, bylo jasné, že se něco děje.

Zástupce velitele sekce letecké špionáže žádal, aby se slavný pilot okamžitě hlásil na ministerstvu. Bigglesovi se hlavou honily různé možnosti, ale správné řešení ho prostě nenapadlo. Později se Algymu Laceyovi

přiznal, že i kdyby namáhal mozkové buňky sebe víc, stejně by neuhádl. Bylo to stejné jako odhadovat, zda se stíhačka vrátí či nevrátí z divoké bojové akce.

Další chmury se snesly na jeho tvář při přivítání, jakého se mu na ministerstvu dostalo. Neodvedli ho rovnou ke generálovi, což bývalo zcela obvyklé, ale usadili ho v předsálí. Má tam prý počkat! Skoro ho to urazilo!

Když si však pro něj potom přišel sám generál, Biggles pochopil, že by se urážel zbytečně. Generál Raymond ho uvítal krátkým omluvným gestem a nabídnutím cigarety. Rozuzlení záhady přišlo vzápětí.

„Už jste se někdy setkal s chlápkem jménem Li Chi?“ zeptal se Raymond a Bigglesovi málem zaskočilo. Dobrých deset vteřin nevěřicně zíral na svého hostitele.

„No, já...“ zakoktal. „Ano... Měl jsem tu čest. Je to ale už hezká řádka let.“

„To Číňané mají lepší paměť“, ušklíbl se generál.

„Ano? Vidíte to. Já na něj skoro zapomněl.“

„On na vás myslí pořád“, usmál se Raymond, předklonil se a jeho oči jakoby se změnilly ve dva velké otazníky. „Tak povídejte! Co o něm víte?“

„Nic moc“, krčil Biggles rameny. „Promoval na Oxfordu. Mluví anglicky o něco líp než já... možná líp než vy. A peněz má víc než my dva dohromady. Vyprávěl mi při našem setkání, že jeho otec byl bohatý šanghajský obchodník. Li Chi není jeho pravé jméno, je to přezdívková, pod kterou ho znají od Čínského moře až po Bengálský záliv. Neřekl bych, že je darebák a nejen proto, že tohle slovo nemám rád. Určitě však je pašerákem velkého formátu. Nejraději vozí opium přes Indii. Vedle drog má i smysl pro humor a ví, co je

vděčnost. Zná každou skulinku a úžinu v Indickém oceánu, jako já svůj domácí bar. Víc nevím.“

Generál si Bigglese zvědavě přeměřoval. „Kde jste potkal tu prazvláštní osůbku?“

„Nevím, zda vám to mám říct,“ usmál se Biggles.

„Proč ne?“

„Protože je hloupé vypovídat, když to někdy může být použito proti vám.“

„Nechte toho! Tak jak to bylo?“

„Jednou jsem se stal, jak jinak než nevinně, přímým účastníkem zločinu. Nechce se mi říci, že jsem byl zločincem...“

„Co jste to zase provedl, Biggles?“

„Pomohl jsem zmizet jednomu muži, který málem uvízl v klepetech britské spravedlnosti.“

„Byl to zločinec?“

„Ne. To bych neřekl. Nikdy nestál před soudem a nikdy nebyl ani obviněn. Řekněme, že by se dal nazvat domnělým padouchem. To připouštím.“

„Nekruťte se tak!“ řekl generál. „Zákon by asi o tom chlapíkovi moc velké pochybnosti neměl, co?“

„To připouštím,“ kývl Biggles a v koutcích úst mu cukalo.

„Tak dozvím se konečně, co se stalo?“

„Je to dlouhá historie,“ váhal Biggles. „Bylo to dávno.“

„Vím, proč se ptám,“ nedal se Raymond. „Pokračujte!“

„Tak dobrá. Vezmu to zkratkou. Mohlo to být v roce 1934, možná o rok dřív... to si vážně nepamatuji přesně. Vraceli jsme se domů z Dálného východu s Vandalem. Vynikající obojživelný letoun, generále. Letěl se mnou

Algy Lacey. Byly to báječné časy, kdy jsme si žili na volné noze a tohle východní dobrodružství byl jen takový malý obchůdek. Při letu z Penangu do Rangúnu jsme opustili malajské pobřeží, když jsme na volném moři spatřili trosečníka na voru. Přistál jsem na moři.

Byl to Číňan a jednou nohou už vykročil na cestu do nebes. Vzali jsme ho na palubu a rozmlouvali mu to umírání. Uznal to. Jmenoval se Ho Sing. Jeho bárku prý potopil pirát tělem i duší, jakýsi Li Chi. Pokračovali jsme do Rangúnu a chtěli tam našeho robinsona vysadit. Nabídl nám však tisíc malajských dolarů, když ho dovezeme na Archipelago. Na jednom pustém ostrově je tam prý zbytek jeho posádky. Ti, co se zachránili. Určitě víte, že ty ostrovy leží západně od malajské úžiny. Nebylo to daleko. Mrkli jsme s Algym na sebe, odletěli tam s ním a převzali peníze za tu jeho letenku.

V Rangúnu nás čekalo překvapení. Pár dnů před tím, kapitán Starkey, piráta Li Chiho polapil a posadil do podpalubní šatlavy. Jenže jak byl Starkey dobrý námořník, tak špatný byl žalárník. Číňana neuhlídal. Šikovný mužík se za noční tmy nějak dostal na palubu a skočil do moře. Nebýt Vandala a nás, bystrozrakých letců, skončil by Li Chiho sportovní výkon poněkud neblaze. Měl vážně namále.“

„Chcete tím říci, že ten trosečník...“

„Správně. Nebyl to nikdo jiný než sám Li Chi. Chytili jsme se na jeho báchorku jako pstruh na háček.“

„Jste si tím jist?“

„Ovšem. Když jsme vysadili našeho Ho Singa na břeh, dal nám balíček, který jsem měl otevřít až v Rangúnu. Našli jsme v něm dvě nádherné růžové perly a poděkování podepsané jeho jménem. Div, že nám je

nepocákal nějakou voňavkou. Algy to může potvrdit. Perly skončily u klenotníka v Paříži. Osm tisíc liber kapesného není přece k zahození. Byl to dárek a my s ním mohli nakládat podle libosti. Nevadilo nám, že je dárce veden na nějaké černé listině a neměli jsme ani důvod k domněnkám, že perly pocházejí z loupeže. Li Chi se skutečně živil sbíráním perel. To věděl i starý Starkey. Nebyl důvod pochybovat, že náš poklad pochází z mořského dna. Proč by měl být z ukradeného náhrdelníku? Navíc jsem si tehdy ověřil, že Li Chi má opravdu licenci indické vlády na potápění a lovení perel.

Aspoň v tomto ohledu nás robinson nepodvedl. Pašeráctví bylo jeho druhé, i když asi výnosnější řemeslo. A navíc si myslím, že Li Chi pašoval spíše ze sportu než z touhy zbohatnout. Peníze vůbec nepotřeboval. Teď také víte, proč si myslím, že tenhle Li Chi ví co je vděčnost a že má smysl pro humor. Musel se smíchy popadat za břicho, jak mu ti dva angličtí hrdinové naletěli.“

„Jak jste se zachoval?“

„Abych řekl pravdu, nijak. Předně to vůbec nebyla moje věc, nebyl jsem tehdy ve státních službách a nebyl jsem ani polda. A navíc pochopte, že vlastní hloupost nikdo sám neponese na trh. Kdyby se o mé záchranné akci dozvěděli v klubech od Londýna po Singapur, četl bych o sobě v novinách, v rubrice Pro zasmání.“

„Takže jste se nechal zkorumpovat! S drogami není legrace!“

„Nesmysl,“ ohradil se Biggles. „Ty perly nebyl úplatek, ale jen honorář za odvedenou práci. Nemusel nám přece dát vůbec nic! Když už jde o to, nemusel mi dát ani těch tisíc dolarů, které nám slíbil za převoz. Jeho

posádku jsme tam skutečně našli a vzali bychom nohy na ramena, jen kdyby se na nás trochu nevraživě podívali. Nebylo by pro ně nic lehčího, než nám oběma podříznout krk a letadlo někde šikovně prodat. Li Chi ale klidně riskoval, že úřadům vyzradíme jeho úkryt. Možná, že i to byl důvod, proč jsme drželi jazyk za zuby. Nikdy jsem ho už neviděl, ani o něm neslyšel... až dodnes. A pašování drog? Pouze můj odhad. To je vše, co vám mohu o pirátovi Li Chim povědět.“

„Je tady, Biggles.“

„Tady?“

„V mé kanceláři.“

„Vy jste ho zatkli?“

„To zrovna ne. Před dvěma měsíci se nám ohlásil sám. V Kalkatě. Rozhodně to neudělal proto, aby se dal na pokání a mne také jeho bývalé kousky příliš nezajímají. Je Číňan a myslím, že nenávidí Japonce za to, co dělají v jeho vlasti. Dělají... hm... zní to až příliš jemně. Říká, a asi ví co mluví, že v Šanghaji Japonci st'ali jeho otce. Prý jim odmítl vyzradit důležité informace. Když zabiješ někomu otce v zemi jako je Čína, kde chápou úctu k rodičům silněji než náboženství, tak spouštíš lavinu. Li Chi není sám, kdo prahne po tom, aby Japonci také ochutnali meč a oprátku. Vůbec se mu nedivím. Vyhledal naší indickou posádku a přišel se zajímavým návrhem. Chce Japončíky potrápit a nám to může být náramně užitečné.“

Biggles se zhluboka nadechl. V očích mu blýsklo.

„Už rozumím!“ vydechl. „Tak copak na mě zase šijete?“

„V téhle válce se jeden přírodní materiál může skoro vyvážit zlatem. Jde o kaučuk. Pojďte si s Li Chim

promluvit. On tvrdí, že vás zná. Je pochopitelné, že jsem se chtěl přesvědčit, zda nelže. Víím sice, že máte po celé zeměkouli spoustu podivných kamarádíčků, ale přece...“

„Pokud se ke mně někdo chová slušně, nevidím důvod, abych jeho přístup nezopakoval. Na barvě kůže, na náboženství a politickém názoru mi pramálo záleží!“ téměř odsekl Biggles. „Procestoval jsem skutečně skoro celý svět a dobře víím, že až na pár výjimek vás lidé nechají na pokoji. Pokud je ovšem necháte žít, jak sami chtějí.“

„Dobrá, dobrá...“ konejšil generál rozohněného zastánce lidských práv. Vstal. „Pojďme za Li Chim.“

A pak se Biggles znovu podíval do lišácké tváře žlutého muže, který ho před lety elegantně obalamutil. On sám se na Li Chiho také usmál, ale bylo by divné, kdyby už neuvažoval o možné odplatě. Drobný Číňan to mohl tušit, ale nezdálo se, že by ho to vyvedlo z míry. Jeho záhadný a zároveň vyhýbavý úsměv mohl ovšem znamenat cokoli. Vstal a hluboce se uklonil.

„Kniha osudu nás opět svedla dohromady, pane,“ řekl dokonalou angličtinou. „Stezky, kterými se obíráme, se opět zkřížily. Je to pro mě nesmírná čest, které nejsem hoden.“

„Neumím být tak zdvořilý,“ pronesl Biggles. „Potěšení z našeho setkání si schovám, až poznám cíl vaší návštěvy. Ale povím hned, že vám Bůh nadělil obrovskou výhodu. Vůbec jste od doby našeho setkání nezestárl.“

„My Číňané dospíváme žalostně pomalu,“ odvětil s úklonou Li Chi. „Vy však, pane, vypadáte skvěle a nechápejte to prosím jen jako běžný slovní obrat, ale jako výraz mé úcty a...“

„Pane Li Chi,“ přemšil ho Raymond. „Rád bych, abyste přibrzdil svou zdvořilost. Posadte se. Chci přejít k věci.“ Přistrčil židle a zadíval se na Bigglese.

„Pan Li Chi připravil zajímavý plán. Jeho hlavní rysy už znám. Mohl byste svůj nápad zopakovat,“ obrátil se k Číňanovi. „Jsem velmi zvědav na názor pana Bigglese.“

„Začněte, velectěný,“ přidal se Biggles a přece jen neodolal, aby neprojevil svou znalost slavné čínské zdvořilosti. „Patříte ke vzácným mužům, kteří přímo obdivuhodně znají krásy a půvaby Orientu a skromně prosím o váš názor, jenž nepochybně stojí za slyšení.“

Generál Raymond nadskočil.

„Biggles!...“ zavrčel.

„Děkuji. Mnohokrát děkuji,“ ukláněl se Li Chi. Pak sepal prsty a spustil. „Británie potřebuje kaučuk. Jak jistě víte, největším vývozcem kaučukového mléka bylo již před válkou Malajsko. Dnes zemi obsadili Japonci a Anglie má suroviny nedostatek. Kaučuk chybí hlavně pro vojenské účely.“

„To víme,“ přikyvoval Biggles.

„Můj plán je jednoduchý. Spojenci dostanou z Malajska tolik gumy, kolik budou potřebovat,“ řekl Li Chi.

„Pokračujte,“ vyzval ho Biggles.

„To je vše.“

„Všechno?“ Biggles se otočil k Raymondovi. „Moc pěkný plán,“ řekl. „Jednoduchý. Mám jen pocit, že nepočítá s Japonci. Hirohito taky shání kaučuk a nevím, nevím, jak se s ním odtud dohodneme.“

„Samozřejmě, že přítomnost japonské armády беру v úvahu. Jenže Japoncům nemůže chybět něco, o čem nevědí, že existuje.“

„Chcete říct, že dokážete, aby se malajský kaučuk před Japonci vypařil do vzduchu? To by bylo nad džunglí pěkně husto!“

Li Chi se usmál. „Jestli tam bude řídký nebo hustý vzduch, to mi bude úplně jedno. Potřebujeme jen letadla, která proletí.“

„Aha,“ zavrčel Biggles. „Sesbíráme latex v pralese, naložíme do letadel a přepravíme do Indie, nebo do jiné spřátelené země. Budeme taky nařezávat kaučukovníky?“

„To nebude nutné,“ uklonil se Li Chi. „Jinak jste to řekl zcela přesně.“

„No,“ prohlásil pochybovačně Biggles. „Měl byste nás asi seznámit s hrstkou podrobností. Jak je to tam s letišti, benzínem, s hady a s tygry? Co s japonskou armádou, to jste už zřejmě vyřešil.“

KAPITOLA DRUHÁ

LI CHI NAVRHUJE POSTUP

„Nesmíme zapomenout na nic, co nám usnadní uskutečnění plánu,“ začal Li Chi. „V první řadě žije v Malajsku na milion Číňanů, kteří nám určitě pomohou. Každý z nich uposlechně mé rozkazy a obětuje pro mne život. Tomu musíte uvěřit, protože tady vám to nemohu nijak dokázat.“

Dále. Na území od Rangúnu do Singapurů mě nemůže nic překvapit. Znáám všechny pobřežní ostrůvky i když jich je hezkých pár stovek. V Indickém oceánu mne nezaskočí žádný neznámý proud ani vichřice. Mořské dno, to znamená pobřežní mělčiny, neznamenaají pro mne nebezpečí. Často jsem se tam potápěl pro perly a znám většinu mušlí na dně. Zjednoduším to. Znáám celou oblast jako svou kajutu a informace, které neznám, mohu snadno získat!“

„Takže vy si tykáte s mušlemi?“ řekl Biggles. „Budiž. Není však doba, kdy jste tam žil, dávno za vámi?“

„Jsem rád, že se na to ptáte. Musím vám totiž vysvětlit, co se odehrálo, když začala válka. Vrátil jsem se do Číny, abych tam pomohl svému otci. Žel, přišel jsem pozdě! Otec byl mrtev, jeho život skončil pod krutou rukou barbarů. Proto jsem hned přestal obchodovat a bojuji proti Japonsku. A nepřestanu s tím, pokud budu sám na živu. Právě proto jsem se vrátil na svou tajnou základnu na ostrově Mergui Archipelago.“

„To jste mohl rovnou chytat tygra za uši, nebo čistit zuby krokodýlovi. Vždyť váš ostrov není od pobřeží Malajska dál než dvanáct mil,“ poznamenal Biggles.

Li Chi roztáhl ruce a obrátil je dlaněmi ke stropu.

„Můj drahý pane, na stovkách ostrovů mě mohou Japonci hledat až do skonání světa. Nenajdou mne, jako bych se skrýval na Měsíci. Chci však pokračovat. Ze svého ostrova jsem s hrstkou nejvěrnějších už zasadil nepříteli mnoho těžkých úderů. Kdybych vám řekl, kolik japonských hlav padlo pod úder parangů v ruku mých mužů, budete mne považovat za kata...“

Biggles se na Číňana překvapeně zadíval.

„Používáme parangy, místní mačety, protože jsou to tiché zbraně,“ pokračoval Li Chi, stržený svou nenávistí.

„Po celý ten čas také převážíme z pevniny na ostrov kaučuk. Objevil jsem výtečnou skrýš, kde mé zásoby nikdo nenajde. Mám v ní už pět tisíc tun suroviny a mohl bych to snadno zdvojnásobit...“ Došel mu dech.

„Jak se vám povedlo převézt takový náklad, aniž by se Japonci o vás dověděli?“ kroutil hlavou Raymond.

„Většinou jsme kaučuk nevozili přímo. Sto liber jsem poslal jednou cestou, sto liber jinudy. Nezapomeňte, že tisíce kuliů tajně nařezává stromy a krade kaučuk v malých množstvích, někdy přímo u japonských základen. Deset lidí by mnoho nestihlo, ale práce tisíců znamená obrovské množství suroviny. Malé balíčky s gumou putují z ruky do ruky až na pobřeží. Japonští dozorcí nejsou tak bystří, aby si něčeho všimli. Jsou tupí. A tvrdím, že byť by se Japonci dověděli, co se jim děje za zády, nemají velkou možnost krádežím bránit. To by totiž museli popravit všechny Číňany na poloostrově. Toho se ovšem nemohou odvážit, protože by jim chyběly

pracovní síly, které potřebují. Občas někoho chytí a umučí ho k smrti. Ústa všech našich lidí jsou však zapečetěná nenávistí. Nikdo Japoncům nic neřekne! Oni sami nedokážou hlídat a ovládat tisíce pilných mravenečků. Pokud by se o to pokusili, byla by to stejně marná snaha, jako zastavit pouhou rukou mořský příliv.“

„A dál?“

„Balíčky se nakládají na kánoe kabangy. Dajákové, Tamilové nebo Salónové mi jsou velmi oddáni a odvázejí je na můj ostrov. Salony asi neznáte. Jsou to ti, kterým se říká Nomádi moře.“

„Jsou za to placeni?“

„Ne. Oni sami považují za odměnu obrovské ztráty, které působí japonským okupačním jednotkám.“

„Aha,“ zabručel Biggles. „Na tom vašem ostrůvku musí být pěkně horko. Máte spoustu kaučuku a můžete ho mít ještě víc. Znamená to, že jste ochoten prodat ho britské vládě?“

„Ne, nejsem,“ zamrkal Li Chi. „Bude to dar. Požádám jenom Její veličenstvo královnu, aby mi laskavě prominula mé dřívější prohřešky proti koruně.“

„Okamžik,“ vmísil se do hovoru generál. „Mluvil jsem s ministrem financí. Děkuje vám za laskavou nabídku, ale britská vláda nemůže podobný dar přijmout. Kaučuk samozřejmě koupí, pokud bude jeho cena rozumná. Dostanete tak alespoň možnost odměnit své sběrače a nebude vás to stát ani penny.“

„Nechť se stane podle vašeho přání,“ uklonil se Li Chi.

„A my tam budeme proto, abychom surovinu přepravili na britské výsostné území,“ řekl zadumaně Biggles.

„Přesně tak. Doprava je možná pouze vzduchem,“ odvětil Li Chi. „Japonská letadla stále křížují nad pobřežím a hlídky objeví každou naši džunku. Potápějí je.“

„Ze souostroví je ale do Indie hrozně moc daleko,“ vykrucoval se Biggles.

„Není to víc než dvanáct set mil,“ odporoval Li Chi. „Můžete letět západně přes Cejlon nebo severozápadně přes Kalkatu. A pokud mám správné údaje, máte letouny s dvojnásobným doletem.“

„To souhlasí,“ řekl Biggles. „Kdopak vám to pověděl?“

„Třeba já sám,“ mávl rukou Raymond. „Pokračujte,“ obrátil se na Číňana.

„Bezpečné přistání na ostrovech nebude problém. O přistávací dráhu je postaráno. Připouštím, že mám ještě pár dalších nápadů, které zpestří hlavní operaci. O některých jsem mluvil s majorem Marlingem, se kterým mě váže podivné přátelství. Pomůže nám.

Po dlouhá léta jsem pro něj znamenal jediný spojovací článek s civilizovaným světem, kterého se dobrovolně vzdal.“

„Kdo je major Marling?“ zeptal se Biggles a vzhlédl k Raymondovi.

Generál pokrčil rameny.

Li Chi se zatvářil záhadně a sešpulil rty.

„Major Marling je poněkud zvláštní člověk. Pochází z Anglie. U nás, v Malajsku však žije hodně Angličanů, kteří by o něm řekli, že se pomátli. Asi se nepletou, ale kdo má vlastně ve válečné vřavě zmítající světem právo hodnotit lidskou duši?“

„Čím nám ten Marling může pomoci?“ zeptal se generál.

„Před dvaceti lety patřil k nejznámějším britským důstojníkům v Indii. Byl to elegantní, bystrý, průbojný a hezký muž. Udělal však tehdy hrubou chybu, která ho v očích vojenských úřadů odsunula na vedlejší kolej. Ztratil rozum a zamiloval se do místní krasavice... Byla to sice princezna, ale přece jen pouhá domorodka. Propukl skandál, který byl uzavřen až rozkazem, jenž zbavil majora vojenské hodnosti. Podrobil se. Jeho city byly tak silné, že se s dívkou oženil. Nemohl pak zůstat v Indii a nechtěl se ani vrátit do Anglie. Marling tehdy odjel ze svojí čarokrásnou manželkou do Barmy a usadil se na břehu jedné dosti nebezpečné řeky. Postavil dům a časem tam vyrostla malá kolonie. Nebyl lenoch. Obdělával půdu a brzy získával dobrou úrodu. Dal se do pěstování kaučukovníků a zase měl úspěch. Měl slušný zisk, který poctivě rozděloval mezi osadníky. Celých dvacet let žije v džungli, aniž by se setkal s bílým mužem. Na jeho území neměli návštěvníci přístup. Čas vykonal své a on si tak přivykl životu v džungli, že odmítal civilizaci jako celek. Začaly dokonce vznikat pochybnosti, zda je vůbec Angličanem. Vypukla však válka a on si najednou uvědomil, kde má kořeny. Zmocnil se ho nával vlastenectví. Znovu oblékl evropský oděv a změnil životní styl.“

„To není moc vkusné,“ řekl Biggles.

„Sděлил jsem mu něco podobného,“ kývl Li Chi. „Když ale Marlinga něco napadne, nikdo mu to už nevymluví. Má vždycky dost rozumu, aby svůj názor dokázal obhájit. Myslí si o sobě, že je moudrý. Jeho krásná žena před časem zemřela, ale měli spolu syna s

podivným jménem Lalla. Princ Lalla. Titul může být jen výrazem zdvořilosti, ale oni mu tak říkají proto, že matka byla skutečná princezna. Celý život žila v přesvědčení, že stejný titul patří i jejímu synovi. Opravdu nevím. Nikdy jsem o té věci s majorem nemluvil. Princ žije se svým otcem v kolonii Shansie. O západní kultuře má jen zkreslené představy. Z knížek. Anglicky však umí. Zapomněl jsem říct, že se majorovi v osadě říká Bhatoo. Již zestárl, ale ve své kolonii stále vládne pevnou rukou. Lidé ho přesto mají rádi a váží si ho. Ani invaze japonských vojsk majora Marlinga nepřiměla, aby Barmu opustil. Japonci si ho našli a přikázali mu, aby pro ně těžil gumu. Uposlechl, i když jen na oko. Dodává jim určité množství, ale hlavní objem těžby mizí v tajných úkrytech v džungli. Když kaučuk dokážeme odvézt, je náš.“

„Neobvyklý případ,“ zabručel generál. „Jste s ním ve spojení?“

„Ano.“

„Co si myslí o Británii dnes? Pomůže nám vůbec?“

„Samozřejmě. Před válkou mu sice činilo obrovské potěšení občas britskou vládu poškádlit, protože se k němu úřady nechovaly nejlíp, ale s tím je konec. Část jeho těžby jsem před válkou prodával na černém trhu. To je teď minulost. Podle mého názoru si jen nepřevlékl šaty. On si uvědomil, kde se narodil a...“

„Povězte mi jednu věc,“ skočil Biggles Li Chimu do řeči. „Jak jste se dostal do Indie?“

„Člunem, jinak to nešlo.“

„Co to bylo za bárku?“

„Domorodý člun, kterému se říká kabang. Japonci by větší lodi zabránili vyplout na volné moře. A kdyby se

to povedlo, našla by ji letadla a potopila by ji. Už jsem to říkal.“

„Tím ale tvrdíte, že jste v otevřeném člunu překonal vzdálenost dvanácti set mil!“

„Mořskému vlku, který se po celý život plavil na otevřených člunech, nesmí ani ta největší bouře nebo dálka zabránit, aby doplul!“

„Pochopil jsem správně, že nám tím projektem chcete pomoci?“

„Nemýlíte se pane. Já zajistím surovinu a opěrné body. Doprava bude na vás.“

„A co kdybyste ke kaučuku ještě přibalil pár informací, jak se Japoncům daří na ostrovech? Něco o jejich základnách a podobně?“ prohodil Raymond.
„Nešlo by to?“

„O informace nebudete mít nouzi, mám hodně zdrojů,“ uklonil se Li Chi.

„Pak tedy máme před sebou i kapku špionáže,“ liboval si generál. „Tak Biggles, co si o celé akci myslíte?“

„Předpokládám, že po mě chcete, abych vám vybudoval mezi ostrovy Archipelagu a Indií vzdušný most,“ řekl Biggles.

„Jste chápavý jako obvykle. Vrchní velení si oddechne, když ten úkol přijmete. Co vy na to?“

„V prvním záchvatu štěstí bych zajásal, protože to bude náramná legrace,“ odpověděl Biggles. „Když ale ten záchvat překonám a zamyslím se nad technickými detaily, jásoť mě přechází. Vlastně mě už přešel!“

„To vám vadí, že se usadíte vedle japonského skladiště?“

„To by mi vadilo ze všeho nejméně,“ pohrdavě se ušklíbl Biggles. „Já si hlavně představuji, jak povlečeme pět tisíc tun gumy nad oceánem do vzdálenosti přes tisíc mil s nepřátelskými stíhači za ocasem. Když to dokážeme, mohou nás rovnou zapsat mezi letecké rekordmany a kouzelníky. Byl by to největší vzdušný most, který kdy kdo postavil. A nezapomínejte na další drobnosti. Loďaři skutečně počítají ve stovkách tun. Jenomže já tam nepoletím s parníkem. Letadla nosí na palubě pár set liber a na ostrovech přitom chybí vhodná přistávací plocha. Pan Li Chi mluví o tom, že je připravená, ale nezdá se mi to. Jak může být dlouhá? Spíš budeme muset použít letoun s plováky.“

„Samozřejmě,“ řekl Li Chi. „Uvažoval jsem o hydroplánech. Mnohé mají dostatečnou nosnost.“

„To ano, jenže užitečná nosnost je omezena vlastní vahou letounu. Hodí se pro dopravu pošty a pánů generálů. Pět tisíc tun nákladu je úkol pro tisíc letadel! A musí to být letadla s velkým „L“. Víte, připomněl jste mi báji o těch slečnách, co přelévaly moře. A ty řecké dámy měly na práci spoustu času a nikdo je přitom neděsil kulometem!“

„Chápu vás,“ řekl Raymond. „A tisíc letadel vám nedám. Nevidím ale důvod, proč byste nemohli přepravit alespoň něco. Také mi je jasné, že se Japonci nedají dlouho vodit za nos.“

„Jistě. Bude však záležet na tom, jak se připravíme,“ připustil Biggles. „Čím víc letadel bude, tím dříve poletíme domů. Jste ale připraven zkonfiskovat veškeré hydroplány pro dopravní účely? A i když to uděláte, tak...“

„Nestyd'te se,“ uculoval se generál. „Klidně povídejte dál!“

„Tak dobrá. Podobný úkol se dá řešit dvěma způsoby. Předně můžeme použít jen několik málo letounů. Při tom se budeme dlouhé týdny plahočit po nepřátelském území a Japonci nás ani nemusí objevit. Nazveme tu metodu „Pomalů ale jistě“. Za druhé na to můžeme jít přesně naopak. Dáme dohromady mohutnou letku. Naložíme na paluby všechno co se vejde a hurá pryč. Vypadá to náramně jednoduše, až srdce plesá. Má to jen několik háčeků. I největší lajdák mezi pozorovateli si všimne naší letecké flotily během jedné hodiny. Velká letadla neschováte do klobouku jako králíka. Nad oceánem krouží japonské průzkumné letouny. Když poletíme ve formaci, máme jejich stíhačky za krkem, než se stačíme seřadit. Abychom naložili co nejvíc nákladu, musíme se vzdát zbraní, neboli naší palebné síly. O leteckém souboji pak není řeč. Mohli bychom udělat jedinou věc, vzít nohy na ramena. Jenže nohy nám, díky přetíženým letadlům, sloužit nebudou. Doprovodné stíhačky? Při výletě na dva tisíce mil je to holé šílenství. Dolet i souhra. Ani nemusím mít velkou představivost, abych viděl nehezkyý výsledek podobné operace. Když na nás zera¹ zaútočí, budeme mít naději jako houf jehňat v obklíčení hladové smečky vlků. Ztráty ani nestačíme počítat. Přijdeme o letouny, nedovezeme surovinu a o ztrátách na životech se mi ani nechce mluvit. To ale není zdaleka všechno. Pan Li Chi tvrdí, že může doručovat značné množství suroviny v pravidelných intervalech.

¹ Zero – Mitsubishi A 6 M „Reisen“ nebo „Zeke“. Výkonná japonská stíhačka, užívaná od roku 1939.

Také tohle mě nutí odmítnout veliký, jednorázový transport. Menší počet letounů operujících současně a hlavně za noci, může při shodě příhodných okolností ujít očím nepřátel. Jiný způsob prostě nevidím.“

„Dal byste tedy přednost menšímu počtu rychlých letounů, které budou mít dobré manévrovací schopnosti?“

„Ano, pane generále.“

„A když vám právě takové letouny dáme?“

„Nesmíme samozřejmě zapomenout ani na časový faktor. Bude pěkně drzé přistát na jednom z ostrůvků uprostřed japonských vojáků. Nejlepším letadlem, které by se pro to hodilo, je asi Liberator 32² v úpravě pro zaoceánské lety. Američané čtyřmotorový letoun přestavěli, aby místo bomb mohl vozit zásoby. Unese skoro dvacet dva tisíc liber, což je téměř deset tun nákladu. Nezapomněli ani na výzbroj. Na palubě je devět kulometů! Když budeme mít takových strojů pět, dokážeme při jednom přeletu převézt skoro padesát tun kaučuku. Stačí pak umět vydělit dvě čísla, abychom věděli, že si takový výlet zopakujeme stokrát. Liberatory ovšem přistávají na souši, musíme tedy mít letiště! Žádný hydroplán neuveze ani půlku takového nákladu. Ale každý přepravce by při podobné nabídce zaplesal, generále. Když si spočítáte cenu za libru gumy...“

„Nejsme na trhu, Biggles!“ přerušil ho Raymond. „Tohle počítat nebudu! Kaučuk sem musíme dostat za každou cenu.“

² Liberator – Consolidated B-24 byl nejrozšířenější těžký bombardér USA za druhé války. Prototyp označován „Model 32“.

„Ale jak, když tam není letiště?“ vztekal se Biggles.

„Mluvil jste o pěti letounech. Proč jenom pět?“

„Protože nemám v letce víc zkušených pilotů. Potřebuji dva muže do jednoho letounu, aby při letech nedošlo k neštěstí. Piloti nejsou stroje a musí odpočívat, generále! Byla by to obtížná a vyčerpávající dřina. Ale pokud bychom mohli přistávat na souši, snad bychom řádku letů zvládli. Bylo by to rychlejší než z vody.“

„Jak je to s tím letištěm?“ obrátil se Raymond na Číňana.

„Moc si z té ostrovní nádhery nepamatuji,“ odpověděl místo něj Biggles. „Ale můžete mi věřit, že téměř nemáme šanci. Ostrovy tvoří pahorkatina pokrytá panenskou džunglí. Snad by se někde našlo místo, ale chce to důkladný průzkum. To je jediná rozumná věc, kterou mohu doporučit.“

Raymond se znovu otočil k Li Chimu, který se tvářil smutně.

„Když jste před chvílí mluvil o možnostech přistání, jak jste to myslel?“

„Já jsem skutečně uvažoval s hydroplány.“

„Hrome. Můžete to blíže vysvětlit? Znáte tam vhodné místo pro přistání velkých hydroplánů?“

„Na Sloním ostrově leží rozlehlé jezero. Je ukryto mezi pahorky a je chráněno před rozmary počasí. Všude kolem se prostírá hustá džungle a tvoří přirozený kryt před vetřelci. Ani letecký průzkum nemá lehkou úlohu zjistit, co se dole děje. Právě proto jsem na Sloní ostrov umístil hlavní sklad suroviny.“

„To místo trochu znám. Byla by to opravdu ideální tajná základna,“ kývl Biggles. „Mohli bychom se o něco pokusit. Samozřejmě, že s hydroplánem.“

Otočil se ke generálovi.

„Bez průzkumu v terénu se dál nedostaneme.“

„Dobře tedy. Je to na vás, Biggles. Máte volné ruce a dostanete všechno, nač si vzpomenete.“

Biggles si však už zase povídal se žlutým spojencem.

„Vrátíte se na ostrov přes Indii nebo poletíte se mnou?“

„Raději s vámi, pane,“ nezaváhal Li Chi ani na okamžik.

„Výborně. Musíme se připravit. Kolikrát jste seděl v letadle?“

Číňan znejistěl. „No...já? Vlastně jen jednou. S vámi. Určitě jste na náš společný let nezapomněl.“

„Na něco podobného se nezapomíná,“ zašklebil se Biggles.

„Od té doby si někdy představuji, že mi narostla křídla.“

„Vsadil bych se, že i bez nich létáte jako křepelka,“ prohodil lišácky Biggles. „Teď to tedy vypadá, že se vám přání vyplní. Kdepak bydlíte?“

„V hotelu Savoy.“

„Domluveno,“ řekl Biggles a vstal. „Generále, dostanete moje návrhy do osmačtyřiceti hodin.“

„Rozumím. Jen si, Biggles, uvědomte to nejdůležitější. Kaučuk je zcela nepostradatelná válečná surovina. Ostatní je podružné!“

Biggles zasalutoval a kývl na pozdrav Li Chimu. Ten se mu uctivě uklonil.

Novopečený tropický cestovatel se vrátil na letiště těsně před obědem. Vešel přímo do konferenční místnosti, kde na něj čekali jeho přátelé, jakoby

předpokládali návrat posla špatných zpráv. V očích se jim zračilo napětí a pak Algy přerušil ticho.

„Odhaduji, Biggles, že na ministerstvu mají zase zvýšený krevní tlak,“ řekl. „Pověz nám oč jde. Jakýpak zázrak vyplodily jejich mozkové závity? Svěř se přátelům.“

„Zázrak? Ty bys toho chtěl. Ale zajímavé to je, pánové.“

„Tak kam nás pošleš, veliteli?“

„Na Mergui. Barma a Malajsko, pokud vám to něco říká,“ dal jim Biggles příležitost k přemýšlení.

„Tam se přece vylodili Japonci,“ zděšeně zamrkal Algy.

„Však jsem vám slíbil, že výlet bude zajímavý,“ smál se Biggles nahlas. „Máš mě brát vážně.“

„A copak tam budeme dělat, až se tam dostaneme,“ podezřívavě pronesl Ginger.

„Založíme si tam malý krámeček,“ básnil Biggles. „A jestli naše obchody budou k světu, brzo tam budeme mít veliký obchodní dům!“

„Co chceš prodávat? Kokosové ořechy?“

„Ne. Budeme obchodními zástupci, co vykupují přírodní latexové zboží. Bude to velikoobchod, pánové.“

„Propánakrále!“ vyjekl Bertie Lissie. „Ó Lucifere! Přichystej si u všech kotlů zásobu polínek. To myslíš vážně, Biggles?“

„Jo, ale kotlíky s vařící vodou tam potřebovat nebudeš,“ rozesmál se znovu Biggles. „Bude ti dost horko i bez Lucifera. Vám všem, přátelé. Ale teď jdeme na oběd. Tuším, že pak na nás čeká několik drobných úkolů.“

KAPITOLA TŘETÍ

NAD SLONÍM OSTROVEM

Uběhlo sotva čtrnáct dní od schůzky na ministerstvu, když Biggles jako pilot letounu gosling³ poprvé zakroužil nad souostrovím. Toto dvoumotorové obojživelné letadlo se speciálními doplňkovými nádržemi používali Američané pro hlídkovou službu nad pobřežím pod kódovým označením J4F, ale v královských perutích mu neřekli jinak než gosling. Trup celokovového stroje byl rozdělen na pět vodotěsných komor. To byla jedna výhoda. Pět mužů posádky mělo na palubě místa dost. Druhá výhoda. Nevýhodou byla pomalost.

Ani nejlepší pilot nedokázal z motorů letadla vymáčknout víc než sto padesát mil za hodinu.

Biggles si vybral gosling právě z uvedených důvodů. Pomalost stroje ho neodradila. Letectvo mu nabízelo všechny možné typy, ale velitel přepravní čety se nedal lákat. Malou rychlost letounu považoval naopak za velkou výhodu. Díky ní mohl provádět průzkum pečlivě a dokonale. Navíc letoun nepotřeboval příliš dlouhou přistávací dráhu, což byla další velká výhoda při možném nenadálém sestupu k neznámé hladině jezera. Konstrukce letounu předpokládala i možné roztrhnutí kýlu o korálový útes nebo podmořské skalisko. Vodotěsné a členěné dno

³ Gosling – Grumman G – 44 (Widgeon). Dvoumotorový americký obojživelný letoun. Gosling znamená house, housátko.

pak mohlo zabránit potopení důmyslně konstruovaného stroje.

Vedle Bigglese seděl Li Chi a dalšími členy posádky byli Algy, Ginger a Bertie. Očima pátrali po obloze a hledali nepřátelská letadla. Rádiové spojení se základnou bylo přísně zakázáno. Biggles neodolal pokušení vzít své nerozlučné přátele s sebou na tropický výlet. Ať předem poznají, kde budou nastavovat hlavu.

Zamířil nos stroje k severnímu cípu ostrova, pak zatočil k jihu. Pod letounem se rozložil řetěz malých ostrůvků. Žádný z nich však Bigglesovi nedával nejmenší naději na přistání s těžkým letadlem. Viděli to jasně. Terén byl poměrně přehledný a počasí zatím letcům přálo. Všechny ostrůvky přetékal bujnou zelení a nikde nezahledli ani jedinou mýtinu. Biggles konečně otočil stroj a znovu zamířil k Slonímu ostrovu.

Jezerní plocha o výměře čtvereční míle tvořila ideální základnu. Li Chiho lidé vystavěli na ostrově hlavní tábor a letci neměli potíže ani s bydlením, ani se zásobováním.

Biggles a jeho čtveřice neopustili Anglii sami. Ostatní členové budoucí letky netrpělivě čekali na návrat svého velitele v indickém Dillí.

Z výšky pěti tisíc stop vytvářely ostrůvky a moře pohádkovou kulisu, jenže Bigglesovi to mnoho neříkalo. Vlevo pod ním se ztrácel v nedohlednu tmavomodrý Pacifik, vpravo se na obzoru rýsovalo zalesněné pobřeží Barmy. Přímo pod břichem letounu se táhly korálky zelených ostrovů, nedbale roztroušených na modrém sametu hladiny. Civilizace ještě nedostala příležitost porušit a zkazit úžasné bohatství zdejších rozmanitých rostlin a zvířat, které by náhodný turista na opuštěném

útesu ani neočekával. Biggles věděl, co je dole čeká a Algy i Ginger také měli své zkušenosti, vždyť si tu s Bigglesem něco nalámali hlavy při „Tajném poslání“, a oni byli při tom.

Nepropustné lesy na ostrovech nabízely nebezpečná setkání se stády slonů, s nosorožci, s osamělými tygry a pantery cenícími zuby na nezvaného vetřelce. V hustém podrostu se plazily smrtelně jedovaté kobry, zatímco v korunách stromů viseli obrovští pythoni, jejichž zdrcující objetí dokázalo polámat kosti svalnatým silákům. Bzukot nespočetných rojů moskytů varoval před bodnutím, způsobujícím záchvaty horečky i zimnice. Spánek bez moskytiéry se rovnal sebevraždě, ale i oka sítí budila pokušení v bodavém hmyzu, aby se dostal spícímu na kůži a obdařil ho nemoci, kterou dosud Evropa nemusela znát. Z dostatečné výše však zeleň i tyrkysová hladina připomínaly barvy nevinnosti. Kdo by čekal, že se z hlubin vynoří obrovské stvůry přinášející smrt. Žraloci, chobotnice nebo jiní podivní gigantičtí hlavonožci.

Dva přelety nad Sloním ostrovem Bigglesovi stačily, aby se ihned rozhodl. Přiškrtil klapky a bezpečně přistál na klidné hladině. Letoun pak pomalu brázdil hladinu k místu, které mu Li Chi označil. Blížili se ke břehu, na němž přešlapovala skupinka čekajících mužů.

„Co je to za lidi?“ řekl Biggles.

Postavy se zvětšovaly a mávaly na ně. Když jim už bylo vidět do očí, dala se v nich rozeznat radost nad nečekanými návštěvníky, kteří přilétli z nebes.

„Nemějte obavy,“ uklidňoval ho Li Chi. „Ti všichni pracují pro mne.“

Biggles však stále vraštil čelo. „Co se tu odehrálo? Naposledy, když jsem tady byl, vypadalo všechno jinak.“

„O čem to mluvíte?“ zabručel Li Chi.

„Někdo tu pokácel polovinu pralesa. A co znamenají ty budovy?“ ukázal prstem Biggles.

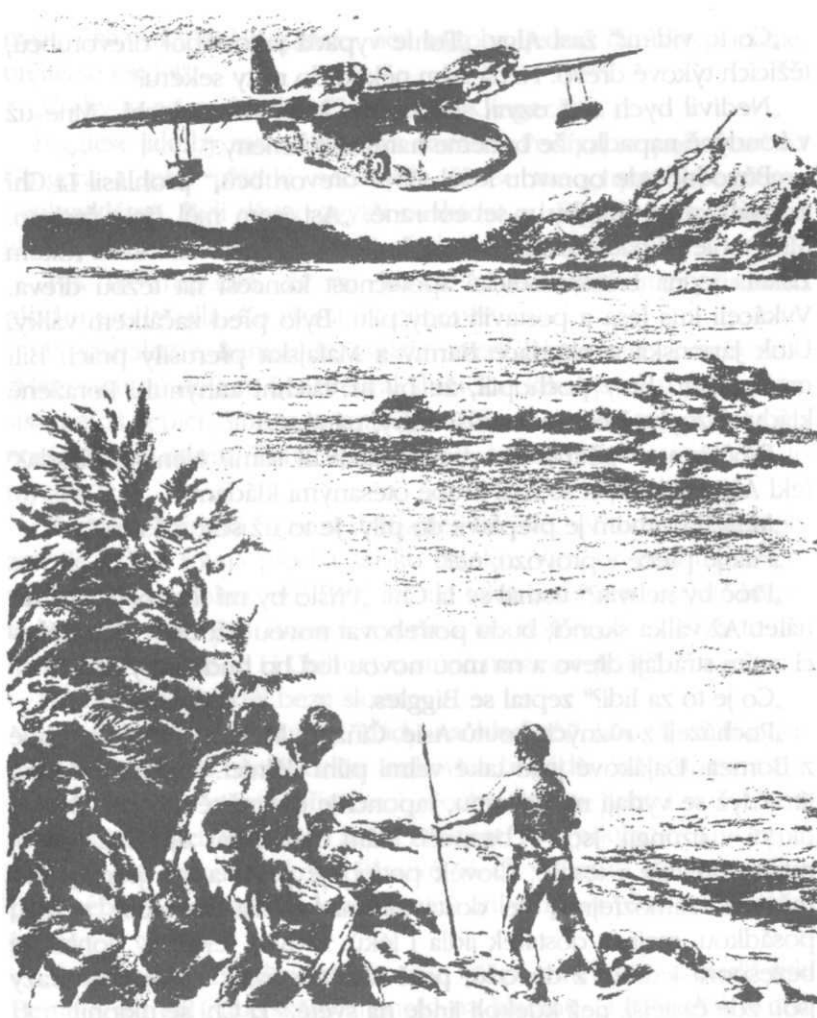
„Jsou to ubytovny dřevařské společnosti,“ usmál se Li Chi.

„Dřevařské společnosti? Odkud přišla? O nějaké společnosti jste se ani nezmínil.“ kroutil hlavou Biggles.

„Nepřikládal jsem tomu význam.“

„Tohle místo se dost liší od toho, co jsem očekával. Nicméně... nevadí,“ shrnul Biggles. „Připadám si tu jako v Hyde Parku, když je hezký den. To je ale lidí. Co si o tom mám myslet?“

Vystoupili a zatímco Biggles pokračoval v rozhovoru s Li Chim, trojice průzkumníků vyrazila. Šli se podívat blíž.

*Dva přelety nad Sloním ostrovem Bigglesovi stačily,
aby se rozhodl. Přiškrtil klapky...*

„Co to vidím?“ žasl Algy. „Tohle vypadá jako tábor dřevorubců, těžících týkové dřevo. Nedá nám někdo do ruky sekeru?“

„Nedivil bych se,“ ozval se Biggles, který ho zaslechl. „Mne už v Londýně napadlo, že budeme nařezávat kmeny.“

„Původně zde opravdu ležel tábor dřevorubců,“ prohlásil Li Chi a vztáhl ruce, jakoby v sebeobraně. „Asi jsem měl říci všechno. Mně tohle připadlo podružné vzhledem k našemu cíli. Před rokem získala jedna britsko-indická společnost koncesi na těžbu dřeva. Vykáceli kus lesa a postavili tady pilu. Bylo před začátkem války. Útok Japonska a okupace Barmy a Malajska přerušily práci. Bílí muži odjeli. Brzy pochopili, že by tu všichni zahynuli. Poražené klády tu zbyly. Dokument naší doby, pánové.“

„Proč jste to pěkné dřevo nezpracovali sami? Není to škoda?“ řekl Algy, sklánějící se nad hrubě otesanými kládami.

„Museli bychom je přeplavit do pily. Je to už šest měsíců.“

„Pila je přece v provozu, ne?“

„Proč by nebyla?“ usmál se Li Chi. „Přišlo by mi líto, nechat ji zahálet. Až válka skončí, budu potřebovat novou džunku. Moji dělníci zatím strádají dřevo a na mou novou loď ho bude brzy dost.“

„Co je to za lidi?“ zeptal se Biggles.

„Pocházejí z různých koutů Asie. Číňané, Malajci, Tamilové i lidé z Bornea. Dajákové jsou také velmi pilní dělníci. Nemají teď kam jít. Když se vydají na pevninu, Japonci je okamžitě zotročí. Zůstali ukryti v džungli. Jsou v bezpečí. Mám mezi nimi zkušené dřevorubce,

dřevaře i tesaře. Člověk potřebuje práci a tak jsem je zaměstnal. Samozřejmě, že dostávají mzdu. Žijí společně s mou posádkou, mají tu dostatek jídla i léků. Zrovna lékařský dohled je bezesporu jedním z důvodů, proč rádi zůstávají. Nemoci a úrazy jsou zde častější, než kdekoli jinde na světě.“ Li Chi se uklonil.

„Máte velmi rozumný přístup k mnoha věcem,“ pokyvoval Biggles. Jeho oči zamyšleně tékaly po tvářích zbrocených potem i po opuštěných kládách. „Zajímalo by mě, zda by se pro ně nenašla jiná, užitečnější práce, než výroba jedné džunky. Hrome, určitě se najde!“

„Co by tu asi mohli dělat?“ nechápal Ginger.

Bigglese jakoby zachvátila vlna nadšení. Podíval se pobaveně na Gingera a jeho přátelé pochopili, že se chystá k něčemu neobvyklému. Byli dávno zvyklí očekávat od Bigglese překvapení, ale nápad, který vzápětí zazněl, předstihl jejich očekávání.

„Tak mě napadlo, že na jezerní ploše vystavíme přistávací plochu pro letadla. Co vy na to, pánové?“

„Propánakrále, kamaráde, zadrž,“ zvedl Bertie ruce k nebesům. „Mám smutný dojem, žes přebral sluníčka. Říkal jsem ti přece, aby sis nasadil čepici. Slunce tu praží jako šílené. A taky ten přelet přes oceán ti dal zabrat. Tohle není nápad, to je... Však asi víš, jak to myslím.“

„Kampak s čepicí,“ pronesl Biggles hřejivě. „Vidím, že tohle jezero je jediná rovná plocha široko daleko. Vím, co namítnete. Povíte mi, že je mokrá, ne? Proč by ale taková musela zůstat? Máme tady tisíce týkových kmenů a pracovitě domorodce. Jsou to řemeslníci. Zeptejte se Li Chiho! Co si víc můžeme přát?“

Li Chi na něj hleděl beze slova.

„Představte si všechny ty klády na hladině,“ liboval si Biggles. „Takový podklad unese celou tankovou brigádu. Stačí upevnit pár prken napříč a máme přistávací plochu, jakou neměl ani Aladin pro svůj létající koberec. Stačí naštipat pár prkýnek. Li Chi to zvládne bez mrknutí okem. Pánové, já už vidím tu runway přímo před sebou. A nemusí se koneckonců ani táhnout přes celou délku jezera.“

„Pro páníčka, Biggles, víš že to je vážně eminentní nápad!“ řekl Bertie a namířil nablýskaný monokl na hladinu, „přesvědčil jsi mě! Takovou letadlovou loď z polínek, jsme na Oxfordu vážně nebrali. Propánakrále, to je excelentní!“

„Tak vidíš,“ řekl Biggles. „Postavíme největší letadlovou loď, jakou člověk spustil na vodu. Záleží někomu na tom, že bude jen z prkýnek?“

Usmíval se od ucha k uchu.

„Je to málo platné, Biggles,“ prohlásil Algy se svraštělým čelem, „ale tam, kam ty chodíš na nápady, jsem ještě nikdy nebyl. Doufám proto, že mi odpustíš námitku. Odhadni nám, jak bude dlouho trvat, než si japonská letadla všimnou tvého vynálezu? Myslíš si, že ztratili o ostrov zájem a začnou létat oklikou? Až si té plochy všimnou, rozmlátí ji na kusy a nepřistane tu ani hydroplán.“

„Nesouhlasím!“ odsekl Biggles. „Letiště neuvidí. Ze vzduchu je hladina vody modrá. Sytě modrá! Tak mi zase vysvětlí ty, proč by se naše polínka nemohla modrat stejně? Japonští pěšáci sem sotva přijdou. Pěšky ne! Letecký průzkum samozřejmě čekat musíme, ale jsi dostatečně zkušený pilot, aby sis uměl představit situaci v kabině průzkumného letadla. Jak dlouho budeš koukat na

hladinu jezera, o kterém bezpečně víš, že se nikam nevypařilo? He? Proč by sis měl myslet, že vodní vlnky najednou ztvrdly na přistávací dráhu?“

„To mě nenapadlo,“ připustil Algy.

„Musíme se na celou věc podívat ještě z jiného zorného úhlu,“ pokračoval Biggles vítězně. „Pokud se tady pokusí nějaký samuraj ze země Vycházejícího slunce přistát, může to být jediné pilot hydroplánu. To přistání bych mu neradil. Měl by potíže.“

„Měl by veliké trápení,“ zabničil Bertie. „To by byla psina k popukání. Už řádku let myslím zrovna na to, jak by vodní ptáček poskakoval po rodné a suché matičce zemi.“

„Máš příležitost na to přestat myslet. Třeba to kachní hopsání uvidíš na vlastní oči.“

„Já o to nestojím,“ řekl Ginger. „Tihle lidé se budou dít se stavbou a pak někdo přiletí a rozbije to? Nebo nám odře lak?“

„Už je toho trochu moc, ne?“ zaprotestoval Bertie, ačkoli právě on vnesl do hovoru zlehčující tón.

„Uvažujte raději, jak nepříteli zabráníme, aby si všiml našich letadel,“ připomněl Algy. „To je další háček.“

„Z vás tří má rozum jediné Algy,“ řekl Biggles. „To je vážná potíž. Nezbude, než postavit maskovací přístřešky. Natáhneme plachty a pokusíme se letouny zakrýt, jak to jen půjde. Větví bude dost, podívejte se kolem. Chtělo by to postavit lesík, aby se nám do něj stěhovali ptáci a stavěli si tam nová hnízda.“

Na chvíli zavládlo ticho. Muži uvažovali nad Bigglesovým nápadem, který všechny zaskočil.

„Li Chi! Co říkáte mému nápadu vy?“ obrátil se Biggles ke strůjci jejich podařeného výletu.

„Velkolepý nápad,“ Li Chi se uklonil. „Jsem překvapen a zároveň zaskočen. Nikdy by mě to nenapadlo. Už začínám opravdu chápat, proč Britové dosahují v podnikání takových úspěchů. Vyhlíželo to zprvu jako nemožnost, ale teď vidím, že nám k dokončení chybí jen modrá barva. Jednoduchost vašeho řešení mě přímo uchvátila. Skláním se před vámi až k zemi, pane.“

„Nebudou dělníci nic namítat?“

„Dvacetihodinová pracovní doba bude terčem drobných posměšků,“ klidně prohlásil Li Chi „Budou pracovat nepřetržitě a já jim slíbím odměnu navíc.“

„Jak dlouho jim to může trvat?“

„Klády leží na břehu, prkna jsou na pile. Startovací plochu postavíme během několika dní. Přesně to nedokáží říci. Budeme potřebovat hřebíky. Dlouhé silné hřebíky a modrou barvu.“

„Kolik? Snad ten náklad gosling příliš nevyčerpá.“

„Až bude dodávka doručena, okamžitě vydám pokyny k zahájení práce,“ řekl Li Chi. „Kolik? To vám řeknu za chvíli.“

„Ne tak zhurta,“ namítl Biggles. „Kmeny stačí dovalit na břeh, prkna se však musí nejdřív natřít. Základem maskování je skrýt už vlastní maskovací práce. Japonské letadlo se nad námi může objevit každou hodinou. Pilota ani pozorovatele nesmí vůbec napadnout, že se na ostrově něco děje. Nesmí vidět nic. Piliny, větší plechovky, nic! Jakékoli podezření znamená osudovou ránu našemu plánu. Moderní válka je založena právě na dokonalosti. Musíme prkna natřít v co nejkratší době.“

Naše hlídky musí dnem i nocí pozorovat oblohu a upozornit nás na přilet všech letadel. Pokud se nějaký letoun, i kdyby to byl náš, objeví na nebi, musíme se skrýt.“

„Rozumím,“ řekl Li Chi. „Nejprve tedy připravíme nosnou plochu, klády. Prkenný povrch dokončíme až na poslední chvíli, již pod úplným, modrým krytím.“

„To by mohlo vyjít,“ uznal Biggles. „Předně tedy potřebujeme hřebíky a barvu. Hrome! Co štětce? Asi bych tu měl zůstat, abych promyslel další detaily. Algy, protože ti pořád kruží v žaludku, zaletíš si s goslingem na oběd do Indie. Přivezeš nutné náradí. Raději kup i poslední plechovku, co tam uvidíš. Budeme natírat až do skonání světa. Spojíš se s generálem Raymondem a zvěstuješ mu, co mě napadlo. Operace s pozemními letadly přináší do celé akce celou řadu výhod. Potřebujeme jich, jak jsem už řekl, pět! Liberátory. Řekni klukům z naší letky, na co se mají připravit. Chtělo by to alespoň dvě stíhačky s dalekým doletem. Eskorta se bude náramně hodit. Nejlepší by asi byly americké letouny typu Lightning. V Dillí jich pár čeká na strýčka příhodu.“

Biggles věděl jaké stroje zvolit. Americké Lockheedy typu P-38 Lightning (Blesk) byly skvělé dvoutrupové jednomístné stíhačky vybavené čtyřmi lehkými a jedním těžkým kulometem. Dokázaly vyvinout rychlost až třista padesát mil za hodinu.

„Ostrov je ale na samé hranici doletu. Lightniny sem doletí s prázdnými nádržemi,“ namítl Algy.

„Já vím. Když ale dokážeme včas dokončit pozemní přípravy, mohou liberátory letět oběma směry naložené až budou přetékat. Dovezou palivo a odvezou kaučuk. Až poletíš sem, břicho goslingu se pod nákladem také bude

prohýbat. Napěchuj letadlo benzínem, co se do něj vejde. Čím dřív budeš zpátky, tím lépe.

Všechno musí běžet jako na drátku. Vezmi si s sebou Bertieho, ten oběd vám bude spolu lépe chutnat a jezte rychle. Ginger tu zůstane se mnou.“

„Zase jsi zatáhl do nebezpečné operace celou jednotku,“ zavrčel Algy. „Pět transportních letadel a dvě stíhačky na takovou dálku. Nevím, nevím...“

„Pánové se vystřídají,“ odpověděl klidně Biggles. „Dva piloti stíhaček tady zase tolik práce mít nebudou. Alespoň doufám, že ne. Pojd' Algy. Sedneme si na břeh a já si konečně otevřu tu plechovku s hovězím. Taky ti dám. Budeš potřebovat sílu na ten oběd v Dillí...“

KAPITOLA ČTVRTÁ

GINGER JDE NA PROCHÁZKU

Když skupina budoucích přepravců kaučuku scházela na břeh jezera, provázely je hřejivé pohledy domorodých dělníků. V zorníčkách se jim zračilo tolik lidské sounáležitosti, že se i otrlé Gingerovo oko zalesklo. Mužů tu stálo opravdu nepočítaně a Ginger uznával, že na ostrově rozhodně nemají lehký chlebiček. Jejich oděvy určitě nepocházely z módních salónů, a pokud ano, nakupovali tam velmi dávno. Mállokterý sarong nebyl potrhaný a umouněný. Jen dva Číňané, stojící opodál měli na sobě keprové kalhoty. Každý muž však byl ozbrojen, i kdyby to byla jen dýka. Pokud měl někdo z nich střelnou zbraň, patřila spíš do muzea. Téměř všichni však měli parang, oboustrannou těžkou mačetu, nejobávanější zbraň malajské džungle.

Li Chi pokynul a z řady vystoupil první muž. Nepůsobil pěkně. Jeho pleť nebyla ani hnědá ani žlutá, byla špinavá. Když se mu Ginger zadíval do vyzáblé a jizvami rozbrázděné tváře, přejel mu po zádech mráz. Výraz v domorodcově obličeji mu připadl až pekelný a démonický. Zaprášený červený šátek, který měl divným způsobem omotán kolem čela, jeho čertovský vzhled ještě umocnil. Za zlatě zdobeným širokým pásem vykládaným perlami tkvěl dlouhý parang a moderní pistole. Skromnou výzbroj doplňovala krátká dýka. Při bližším pohledu se však Ginger neubráníl lehkému úsměvu. Tento ďábelský muž žmoulal v ústech podomácku ubalený gigantický doutník a vypadalo to, že

čeká, kdo mu zapálí. Působilo to dost komicky a Ginger se vzdal představy, že tohoto kulhavého čerta sem vyslal sám Lucifer.

Li Chi domnělého bukanýra představil. Muž s doutníkem se jmenoval Ayert a zasloužil si být představen jako první. Sloužil Li Chimu jako bocman⁴. Už jako mladý muž se nepohodl s krokodýlem a právě tlama nemilosrdného obojživelníka zavinila jeho pajdání. Jizvy ve tváři měl pro změnu na svědomí tygr. Podle velitele byl však Ayert nejlepším lodníkem od Cejlonu až k čínským břehů a v boji se vždy projevil jako statečný muž. Odvahou i oddaností svému pánu překonával všechny ostatní.

„Bocman Ayert vypadá děsivě,“ vysvětloval Li Chi. „Však to také je tvrdý chlapík a nebojí se ničeho. Můžete se na něj naprosto spolehnout. Dávejte si však pozor na výrazy, on má svou hrdost. Slouží pode mnou už řadu let a je schopen se domluvit anglicky.“

Předmět Číňanova chvalozpěvu sáhl po doutníku a uvolnil si ústa. Promluvil na Li Chiho jakýmsi divným jazykem a když řeč skončil, Li Chi se na Bigglese usmál. Byl to sotva znatelný pohyb koutků úst, který se dal vykládat všelijak.

„Právě jsem se dozvěděl několik novinek,“ prohlásil tiše Li Chi. „Špatná je zpráva, že se na pevnině asi deset mil od ostrova usadil Japonec, který je mým úhlavním nepřítelem. Už dávno jsem mu přísahal pomstu a on by zas dal ruku do ohně, kdyby mě dostal živého. Docela určitě se dověděl, že se tu někde skrývám a proto se vydal na poloostrov. Zná tyhle ostrovy skoro stejně dobře

⁴ Bocman – boatsman, lodník.

jako já. Do poslední úžiny a ostrůvku. Císař si vybral správného muže. Zřídil si hlavní stan přímo ve Victoria Point. Je to sice jen malá vesnička blízko úžiny, ale je dobře položena. Dá se z ní střežit a ovládat velký kus pobřeží.“

„Kdo je ten váš japonský příznivec?“ zajímal se Biggles.

„Admirál Tamashoa,“ řekl Li Chi krátce, a za stručnou odpověď následovalo po malé odmlce delší a hrozivé vysvětlení.

„Před válkou vlastnil největší flotilu lodí s potápěči. Lovili pro něj perly v okolí ostrovů. Jeho muži obyčejně objevovali ta nejbohatší naleziště, ale opravdový úlovek se do admirálových rukou dostával jen výjimečně.“

„Jak je to možné?“

„Protože jsem se stále pohyboval v oblasti a přišlo mi poněkud nelidské, aby se taková krása dostala od rukou zvířeti v podobě člověka. Admirál se skutečně choval ke svým lidem jako zvíře, či spíše jako lidská zrůda. Nutil je sestupovat do obrovských hloubek. Když neposlechli, mučil je. Hodně statečných potápěčů zemřelo v hlubině, zadusili se, jiní umírali při výstupu na hladinu z velké hloubky. Kesonová nemoc. Admirál dobře věděl, kam mizejí nejhezčí perly a prý stačilo vyslovit moje jméno, aby mu zbělela tvář a oči se vyřeštily. Neustále mě proklínal a vyhrožoval mi. S velikým potěšením by mne zabil. Jak vidíte, nepodařilo se mu to. Jsem zde.“

„Tak je to...“ zamžikal Biggles. „Proto vám říkali perlový pirát!“

„Nepovažuji za zločin sebrat majetek člověku, který se neštítí krutých zločinů a vražd,“ řekl Li Chi a vztyčil

hlavu. „Když jsem vám tenkrát dal dvě krásné perly, neprotestoval jste ani vy. Pak jste tedy překupník!“ Domluvil a koutky jeho úst se opět pohnuly v sotva znatelném úsměvu.

„No, konečně tedy vím, kde jste je sebral,“ ušklíbl se Biggles.

„Co jste s nimi tehdy udělal?“

„Prodal jsem je, abych měl na nový letoun.“

„Kolik jste za ně dostal?“

„Osm tisíc liber.“

Li Chi zavrtěl hlavou. „To vás pěkně obrali. Docela určitě jste tehdy udělal nejhorší obchod života. Klenotník si přišel na své. Měly cenu alespoň dvanácti tisíc.“

„Vás nestály nic a já k nim také přišel bez placení, nemám si nač stěžovat. Co je pro pilota čtyři tisíce liber?“

„Tamashoa si na případ dvou růžových perel dobře pamatuje,“ řekl s vážným výrazem Li Chi, který Bigglesovu ironii pochopil, ale zdálo se, že nemá na na takové vtipy náladu. „Poslal za mnou dokonce zvláštního posla, který mi nabídl libovolnou cenu, jen aby je admirál dostal zpátky. Chtěl je pro dámu svého srdce a láska hory přenáší. Vzkázal jsem mu, že perly nemám a on hned vypravil dalšího posla, abych mu sdělil, kam se poděly. Vzkázal jsem mu, že perly nejspíš zdobí krk přítelkyně britského letce jménem Bigglesworth. Dozvěděl se, že růžové kuličky se staly odměnou za záchranu mého života. Biggles, vůbec nepochybujte, že si vaše jméno zapamatoval až na věky. Doufám teď, že mu nedáte příležitost, aby se vás osobně zeptal, co jste s tím nádherným mořským pokladem udělal.“

„Překvapil jste mě a nepotěšil,“ řekl zamyšleně Biggles. „Čím dřív se gosling vrátí z Indie, tím lépe. Pojd'me si něco sníst.“

„Zvu vás k sobě na svačinu,“ vyzval je Li Chi. „Neobývám zde zrovna zámek a válka omezila moje možnosti, ale nijak špatně si nežiji.“

Vstoupili do džungle a Li Chi je dovedl k dlouhému a nízkému bungalovu. Gingera nenapadlo, jak je Li Chi zhýčkaný, když tvrdí, že se mu zdaleka nedostává všeho, co potřebuje. Dům byl vybaven spoustou vymožeností evropského života, přestože z něj čísel orient. Teprve tady si Ginger uvědomil, že Li Chi je Číňan. Když ho viděl v evropských šatech od nejlepšího londýnského krejčího a slyšel jeho uhlazenou oxfordskou angličtinu, zapomínal, odkud Li Chi pochází. Když však na chvílku zmizel, a potom se objevil v pravém čínském šatu, mylný dojem o britském původu Li Chiho se vypařil. Li Chi zapadl do orientálního prostředí jako správný domácí pán a Číňan!

Malajský kuchař připravil zvláštní lahůdku, jakousi směs pojící nejlepší vlastnosti čínské i evropské kuchyně. Rozhovor při obědě příjemně plynul a roztávat začal i Biggles, jehož zamrzelo, že si naplnil žaludek hovězím z konzervy. Den se nachýlil a letec si záhy uvědomil, že příjemné posezení je jen krátkou předehrou k obtížné válečné operaci.

Po jídle je všechny rychle vyhnal na břeh jezera. Algy s Bertiem už seděli v kokpitu hydroplánu. Biggles, Li Chi i Ginger sledovali odlet. Rozhovor mezi nimi neustával. Bigglesovi stále připadalo zvláštní, jak klidně žije Li Chi v těsném sousedství japonských okupačních vojsk. Číňan ho ujišťoval, že celá věc je náramně

jednoduchá. Okolo pevniny se nachází tisíce a tisíce ostrůvků, malých či větších, rozlehlých i miniaturních. Válka zanechala stopy sotva na jedné desetině z nich. Obsazení i toho posledního ostrova by vyžadovalo více vojáků, než má Japonsko obyvatel a udržování posádek by bylo zhora nemožné. Japonská armáda se tedy chová naprosto rozumně. Vybudovala rozsáhlou pozorovací vzdušnou síť a zajišťuje pravidelný letecký průzkum. Ani tak nemají dost posádek, aby pokryli celou oblast Pacifiku.

„Japonci samozřejmě vědí, že někde na ostrůvcích se proti nim připravují vzbouřenci, ale jejich jednotky nejsou schopné přijmout odpovídající opatření. Myslí si, že letecký průzkum vytváří dostatečnou clonu před možným útokem,“ vysvětloval Li Chi.

„To by se však mohlo změnit,“ poznamenal Biggles. „Den, kdy se naše úlohy obrátí, se už nezahladitelně blíží. Pak se budou na ostrovech ukrývat vojáci pana císaře.“

„Moc dlouho se jim to dařit nebude,“ řekl Li Chi. „Všechno pak bude jiné. Malajci je najdou a hlavy Japonců skončí na kůlech před domorodými chýšemi. Pojďme se ale podívat na pilu. Roste tady nádherné dřevo.“

Gingera tahle výzva nezaujala. Dřevo ho nebavilo. Šel sice s ostatními, ale do oploceného prostoru nevstoupil. Místo toho se vydal po úzké stoupající stezce do džungle. Zrzavý pilot toužil pořádně se rozhlédnout po okolí a zjistit, jaké možnosti jim zdejší ostrov nabízí.

Než vstoupil do stínu vysokých stromů, už mu po tvářích stékaly potůčky potu. Horko a vlhko však vládlo i v lese a nepolevovalo. Nevzdal se, šel dál, ale stezka

pronikala hlouběji do pralesa, než hádal. Posadil se na padlý strom, aby si odpočinul.

Když Ginger uslyšel zvláštní zvuk přicházející z podrostu, nijak se nevzrušil. Dobře věděl, že v džungli žije velké množství pradivných tvorečků a ani ho nenapadlo, že by nějaké větší zvíře přišlo tak blízko k táboru dřevařů.

Jenomže potom se Gingerovi sevřel žaludek a měl pocit, že není schopen se nadechnout. Uvědomil si, že má strach! Rozzlobilo ho to, chytil silnou větev a vyrazil. Uběhl pár kroků a sevřelo se mu i hrdlo. S obrovským překvapením zíral do lidské tváře! Nebo to nebyl člověk? Ale ano, musel to být obličej, nebo to lidskou tvář připomínalo. Dvě malá očka vrhala po Gingerovi blesky a mátlá ho jen výška toho stvoření. Tvář byla strašně nízko, jako kdyby se někdo hodně krčil, nebo se dokonce plazil po zemi. Žhavé sluneční paprsky oslňovaly, takže Ginger nedokázal rozlišit detaily. Tvor se nehýbal...

Ginger si připomněl Li Chiho slova o přátelském chování zdejších domorodců, jenže obličej, který ho vystrašil, moc kamarádsky nevypadal. Tvor cenil zuby a v očích se mu zlovlně blýskalo. Letec byl vyplašen, zároveň ho však tajemná bytost přitahovala. Děsila ho i lákala. Proč se k sakru ten človíček krčí v křoví a vrhá na něj tak hrozné pohledy? Kdyby zaútočil, to by byla jiná. Instinktivně sáhl po pistoli a natáhl ji. Jenomže střílet na někoho, kdo stojí a jen zírá, to by přece civilizovaný člověk neudělal, pomyslel si Ginger. Kdyby aspoň nezíral tak strašně vytrvale a přihloupale!

Neuběhly více než tři minuty, ale Gingerovi to připadalo jako celá věčnost. Měl už vlastního strachu

dost a rozhodl se, že setkání rozhodně ukončí. Pomalu zvedl pistoli a namířil ji na tajemnou tvář.

„Ven ze křoví!“ zařval.

Ačkoli dosáhl toho, že schůzka skončila, výsledek ho neuspokojil. Větve zapraskaly a tvář zmizela. Ginger se rozběhl, ale spatřil už jen špinavý žlutý sarong převázaný modrým pásem. Byl to člověk, prchal, ale Gingera ani nenapadlo ho honit. Poslouchal pomalu tichnoucí praskání a byl rád, že je konec. Neznámý d'áblík běžel z kopce na mořský břeh, kde mezi stromy probleskovala klidná hladina oceánu. Ginger úplně zapomněl na původní plán vylézt na kopec a obhlédnout terén. Místo toho se rozběhl také a před pilou, celý udýchaný, málem porazil Bigglese.

Ten se na něj podezřívavě podíval a zpražil ho přísným pohledem. „Kdes byl?“ obořil se na svého ryšavého podřízeného.

„Na procházce.“

„Co se ti stalo? Nějak jsi pobledl.“

„Prožil jsem zvláštní a záhadné setkání,“ hloupě se usmíval Ginger. Když se dostal zpátky mezi své, připadal si jako zcela nezkušený hlupák. „Lezl jsem na pahorek a najednou koukám do tváře nějakého zvláštního tvora. Tvářil se, jakoby mi chtěl podříznout hrdlo. Můj vlastní krásný krk!“

„Viděl jste toho člověka?“ ostře vyštěkl Li Chi. Neobvyklý tón jeho hlasu nevěstil nic dobrého.

„Moc ne,“ žaloval Ginger. „Schovával se. Řekl bych, že neměl tak tmavou pleť jako domorodci. Když jsem k němu přišel blíž, zmizel v křovinách. Měl na sobě roztrhaný žlutý sarong s modrou šerpou.“

Li Chi mrkl na Ayerta a ten kývl.

„Zdá se mi, že toho chláпка znáte, co?“ zavrčel Biggles. „Už na začátku společné operace si pane Li Chi necháváte příliš mnoho tajemství pro sebe.“

„Víme, o koho jde,“ řekl Číňan a zhluboka se nadechl. „Jmenuje se Pamboo. Všichni mu tak říkají. Nevíme, zda je Evropan, ale jeden z jeho rodičů byl běloch. Na jeho původu však nezáleží. Daleko důležitější je skutečnost, že má nepředvídatelnou povahu. Nedá se s ním vyjít a nedá se ničím ovlivnit. Před časem se u nás ucházel o práci. Přiznal, že utekl z vězení v Singapuru. Bylo mi to jedno a přijal jsem ho. Teprve později jsem se dozvěděl, že to je opravdový zločinec. Vrah a sprostý zloděj. Ostatním lidem se začaly ztrácet věci. Políčili jsme si na škodnou a ten darebák padl do nastražené pasti. Protože jsem ho už několikrát varoval, že ani moji námořníci nejsou ovečky, dal jsem ho zbičovat. Není tu soud, který by za nás účty se zlodějem vyřídil. O nějaký čas později předstíral horečky. V nemocnici nejsou strážé tak ostrážité a Pamboo utekl. Při útěku zabil jednoho dozorce a džungle zakryla stopy. Ani usilovné pátrání nepřineslo výsledek. Kdyby nám mohl nějak uškodit, udělá to. Nenapadá mne nic rozumnějšího, než ho chytit a zneškodnit.“ Otočil se k Gingerovi. „Buďte tak laskav a ukažte Ayertovi, kde jste ho zahlédl. Možná, že ho dokáže vystopovat.“

Ginger ochotně přikývl a zmizel s Ayertem v džungli. Biggles a Číňan se vrátili k projektu letiště.

Když Ginger se svým jednookým společníkem došli k místu setkání, slunce už viselo nízko nad obzorem a začalo se smrákat. Ayert na šero nedbal a okamžitě vyrazil po stopách. V ruce držel parang. Gingerovi opět vniklo do uší šeptání pralesa a ševelení tichých

příbojových vlnek pod pahorkem na břehu. Ayert se zastavil a ukázal na otevřené moře.

„Podívat se, tam!“ řekl lámanou angličtinou. „On uplavat před námi.“

Ayert nemusel dál vysvětlovat. Všechno bylo patrné už na první pohled. Kánoe, vzdalující se od břehu, vypadala jako malá čárka a postavička na ní zuřivě pádlovala k pevnině.

„Není tady člun, kterým bychom ho mohli dostihnout?“ ožil Ginger a hnal se do akce předem odsouzené k nezdaru.

Ayert natáhl pět prstů. „Brzo, za pět minut, tma! Měsíc ne. My nikoho nechytit.“

„Měli bychom se tedy vrátit,“ odvětil Ginger. Nenadále setkání ho trápilo mnohem víc, než dával najevo. Pamboo zjistil, že na ostrově jsou běloši! Patrně viděl i letadlo a to bylo zlé. Na pevnině bude v bezpečí a možná tam získá i hrst peněz za zprávy, které budou Japoncům užitečné. Následky na sebe nenechají dlouho čekat.

Hluboce zamyšlený Ginger se prodíral za domorodým stopařem křovím se skloněnou hlavou.

KAPITOLA PÁTÁ

BIGGLES NA PRŮZKUMU

Zprávu, kterou přinesl Ginger s Ayertem, přijal Biggles s tichým pochopením, zatímco Li Chi se rozlítil.

„Jak se dostal ke člunu?“ zlobil se. „Nechápu to!“

Ayert měl na Pamboův útěk vlastní názor. Byl přesvědčen, že loďka byla prahu, malá domorodá lodice na ostrovech zcela běžná.

„Proč ne? Ale jak ji tu mohl sehnat?“ chtěl vědět Li Chi.

„Když on prvně utéci, sedět na pláži. Salónové přijet s kabangy, ale oni nevědět, že on je zlý muž. Oni myslet, že on váš člověk a převést ho přes moře do kampong. Tam Pamboo jít k Tamashoa. Ten poslat ho sem zpátky s malá prahu jako špión. On tady u nás vidět bílého muže. Ted' zpátky u Tamashoa. Všechno povědět!“

Li Chi Gingerovi s Bigglesem vysvětlil, že Salónové jsou zdatní mořeplavci, kterým se přezdívá nomádi moře. Žijí a plaví se ve člunech nazývaných kabang. Putují od ostrova k ostrovu. Kampong je domorodý název pro vesnici. Bylo velmi pravděpodobné, že Japonec Pamboa uplatil a najal ho jako špeha. „Pamboo znamená malajsky had. Ten bídák má správné jméno,“ uzavřel přednášku Li Chi.

„Pokud má Ayert pravdu, začne se tu vařit voda,“ přikývl Biggles. „Tamashoa už ví, kde máme základnu a brzy se dozví, že na ní přistálo britské letadlo. Naštěstí ještě netuší proč.“

„Ano,“ řekl ponuře Li Chi.

„Tamashoa se navíc dozví, že se na pile znovu rozběhla práce,“ pokračoval Biggles.

„Bude si myslet, že chci dokončit svoji džunku.“

„Co si pomyslí, je jedno. Podle vašich slov vás však tak miluje, že vám stejně nedovolí vyplout na moře bez doprovodu,“ vrčel Biggles. „Pošle sem vojáky.“

Li Chi mínil, že vojenská operace je nepravděpodobná. „Znáte je lépe,“ připustil Biggles. „Co tedy podle vás udělá admirál?“

Li Chi se zamyslel. „Bude čekat,“ řekl pak. „Chce abychom uvěřili, že o nás neví. Až se ujistí, že naše ostražitost polevila, zaútočí. Bude nás chtít zasáhnout nepřipravené. Promění pilu a bungalov na popel a zmocní se nás. Ty, kteří nezhynou v boji, umučí. Bude je zabíjet pomalu a s obrovským potěšením. Obávám se, že náš původní plán s odvozem kaučuku dostal vážnou trhlinu. Už si nemyslím, že dokážeme surovinu odvést před japonským útokem. Mohli bychom jim však připravit náležité uvítání.“

„Jak na to koukám, budeme mít zase o čem přemýšlet. Nebylo by možné přemístit se na jiný ostrov?“

„Převést sklad jinam by vyžadovalo velké množství lodic. Nemáme je a japonské hlídky by nám je stejně potopily.“

Biggles si zamyšleně pohrával s cigaretou. „Už to tak vypadá, že nás tu na pokoji nenechají.“

„Je to naprosto jisté,“ pronesl Li Chi chladně.

„Takže musíme kaučuk odvézt před admirálovým náletem.“

„Nic jiného udělat nemůžeme.“

„Máme vůbec nějakou naději?“ vybuchl Ginger. „Potřebujeme přece aspoň týden na přípravu...“

„Pokud se nespojíme...“ Biggles větu nedokončil.
„Pokud co?“

Pilot se podíval na Li Chiho. „Mluvil jste přece o Marlingovi a jeho plantážích hluboko v barmské džungli. Nebylo by teď lepší nestěhovat sem jeho kaučuk v malých množstvích, ale přistát blízko jeho sídla a naložit surovinu rovnou? Lze tam přistát?“

„Bezpochyby by to bylo řešení, avšak o místě na přistání nevím.“

„Jak tam vypadá terén?“

„U řeky jsou rovné plochy...Na zavodněných políčkách se pěstuje rýže.“

„Nemohu se dočkat, až si s majorem promluším,“ těšil se nahlas Biggles. „Nemůže to ničemu uškodit.“

„Nedoporučuji to,“ řekl Li Chi. „Nebude kde přistát. Říčka Pak Chan má hustě zarostlé dno. Je to jen úzký kanál a koryto je navíc křivolaké. Samý ohyb a zákruta.“

„Člunem by to nešlo?“

„To ano. Pokud si vypůjčíme od Salonů kabang, dostaneme se proti proudu bez potíží. Lodky putují sem a tam a nebudí pozornost.“

„Jak je kolonie daleko?“

„Šedesát mil. Padesát přímo po řece. Cesta přes úžinu potrvá asi šestnáct hodin, pokud bude vát příznivý vítr. Zpáteční cestu zvládneme díky spodním proudům mnohem rychleji. Nevím ovšem, zda vás major přijme. Dost o tom pochybuji. Marling je samorostlý podivín.“

„Můžete mi napsat doporučující dopis.“

„Lepší bude, když s vámi pojedu,“ nabídl se Číňan. „Mám tu dost lidí, kteří dokáží řídit práci za mě.“

„Dobře,“ souhlasil Biggles. „Nemůžeme ale odjet, než se vrátí Algy. Musí vědět, k čemu se schyluje.“

„Samozřejmě,“ kývl Li Chi.

„Dobře,“ řekl klidně Biggles. „Víc teď rozhodnout nemůžeme. Vy byste ale měl sehnat tu lodici. Hned!“

Li Chi slíbil, že získat kabang nebude složité. Soumrak pokročil, vládla tma. Práce u jezera skončily. Poradní štáb se vrátil do bungalovu na večeři. Při jídle jednali dál, ale na hlavních rysech operace se už nic nezměnilo.

Už za rozbřesku se rozběhly usilovné práce na plovoucí letecké základně. Muži váleli kmeny k vodě, kde je svazovali k sobě do jakýchsi vorů. Břeh poskytoval dostatek rákosu na vytvoření první ochranné vrstvy. Z mlází v džungli zas vznikaly jednoduché krycí přístřešky.

Biggles s Gingerem řídili zejména kamuflážní práce na krytém stanovišti pro gosling. Letoun musí být naprosto bezpečně schován před nepřátelskýma očima. Ayert se prací nezúčastnil. Li Chi ho pověřil sehnáním dopravního prostředku k cestě po moři a řece.

V průběhu dne bylo nutno práce zastavit. Podezření se potvrdilo a nad ostrovem zakroužil japonský hydroplán typu Mitsubishi. Jeho hlučné motory naštěstí stavitele varovaly včas. Tesaři okamžitě zahodili vše co měli v ruce a zmizeli pod hustým příkrovem džungle. Umlkla i strojovna na pile. Když se Japonec objevil nad jezerem, neměl v dohledu ani živáčka. Biggles si soustředěně všímal způsobu letu nepřátelského průzkumníka. Nepochyboval o tom, že pečlivě obhlíží terén a hledá určité jevy či cíle. Letoun přelétl podezřelou oblast šestkrát a pokaždé rozšířil zónu svého pátrání o jednu míli západně. Byl tak přesný, že se lidé na zemi mohli jeho manévrum pohodlně přizpůsobit.

„Fotografický průzkum,“ zabručel Biggles, když letadlo zmizelo na východě. „Nasnímal nejméně tucet filmů a zaznamenal na ně celý ostrov. Během několika hodin se za pomoci lupy admirál přesvědčí, že Pamboo nelhal. Nemyslím si, že na snímcích objeví něco nového, ale pro nás to znamená podstatnou změnu. Musíme si dávat pozor doslova na každém kroku.“

Okamžitě po odletu nepřítele, se práce znovu rozjely naplno až do oběda. Před polednem se ozvalo bzučení motoru letounu letícího ze západu. Znovu nastal překotný ústup, tentokrát ale jen na krátkou dobu. Biggles s Gingerem na pozorovatelně brzy spatřili Algyho letoun. Klouzal na přistání. Rozčeřila se hladina a během několika minut roloval gosling pod hangár. Jeho střechu tvořila neprůhledná zmeť větví, rákosů a lián. Pak už oběma navrátilcům nezbývalo nic jiného, než podat Bigglesovi hlášení o klidném letu.

Přivezli plechovky s barvou i hřebíky. Najednou bylo všeho dost. Algy oznámil, že další dodávka by mohla dorazit zítra. Začali ihned vykládat letadlo.

V pozdním odpoledni našli chvilku času na podrobnější vysvětlení. Algy se v Indii spojil radiem s Raymondem a ten souhlasil, aby jednotka dostala pět liberátorů a dva lightniny. Stroje budou přemístěny do Madrasu, kde jednotka počká na rozkaz k přeletu na Sloní ostrov. Bigglesova přání plnil generál do posledního písmene a ani tentokrát nepřipsal jedinou čárku.

„Řekl jsem mu, že letci mají před sebou skoro týden času, než se začnou soukat do kabin,“ vzpomněl si ještě Algy.

„Tím si nejsem moc jistý,“ zapochyboval Biggles a vyličil Algymu poslední události na ostrově. Seznámil ho i s výpravou za majorem Marlingem. „Než se vrátíme, mohl bys tu s Bertiem zůstat, ale bude lepší, když doletíte do Madrasu pro další zásoby.“

Algy souhlasil.

Velice záhy se objevil Ayert. Oznámil, že sehnal kabang a že tu jsou i dva Salónové ochotní podstoupit nebezpečnou plavbu. Bude však nutné počkat na soumrak. Pod blahodárným krytem noční tmy se jim snáze podaří vyhnout se japonskému průzkumu.

Bigglesovi se to líbilo a začala příprava.

Ayert připravoval člun. Biggles ho sledoval a hned mu bylo jasné, že jeho účast na výletě bude nezbytná.

„Ovšem,“ horlivě kýval Li Chi. „Ayert je nepostradatelný chlapík a budeme ho potřebovat. Hlavně v nebezpečí.“

Bylo rozhodnuto.

„Co zbraně?“ zajímal se Biggles. „Rozhodněte vy. Dáme si poradit, jste tu doma.“

„Vždycky cestuji jen nalehko,“ řekl Li Chi. „Vezmeme se pistole a asi bychom si měli vzít i ručnice. Nezaberou moc místa.“

Přípravy skončily.

Pod oblohou posetou hvězdami je pak Ayert provedl džunglí k malé zátocce. Dva domorodí mořeplavci už čekali. Při pohledu na vratký člun Gingera napadlo, zda by přece jen neměl přenechat svou účast na výletě kamarádům Bertiemu či Algymu. Neřekl nic.

Na palubě kabangu spolu se Salony seděl malý klučina. Jeden ze Salonů bude kormidlovat, zatímco druhý bude ovládat plachtu. Seděl už u stožáru a plachta

upevněná na rahně, volně splývala k jeho bosým nohám. Muž musel mít sílu jako buvol, když zvládl přípravu stožáru a plachty sám.

Malého hochu pověřili jinou důležitou prací. Bude během plavby vylévat ze člunu vodu, která tam neustále pronikala přes nízké pokroucené a prohnílé boky.

Salónové se živili rybolovem a ukládali úlovky na dno. Protože tropické horko působilo na ulovené ryby velice rychle a protože mrtvých ryb nebyvalo málo, celý kabang čpěl ošresným zápachem. Chlapci to nevadilo, zato Gingerův žaludek si poskočil.

Na palubě stál polorozpadlý bambusový přístřešek, chránící posádku před žárem slunce. Podle jeho stavu se dalo soudit, že majitelé loďky nepatřili k bohatcům. Cestující seděli přímo na bambusové podlaze nad kýlem. Kabang byl plovoucí dům a Ginger si neuměl představit příbytek jednodušší a primitivnější. Vzpomněl si na přepychové kajuty luxusních lodí. Viděl je spíše na prospektech než ve skutečnosti, ale tohleto...

„No, nejsme princové z pohádek,“ zamumlal a těžce polkl.

Výsadek do barmské džungle už byl na svých místech a Ginger zoufale mávl k pobřeží. Na Ayertův pokyn vylétla plachta na stožár a podivné plavidlo se pohnulo. Nahoře temné nebe, dole mořské vlny.

KAPITOLA ŠESTÁ

NAHORU PO ŘECE

Za svítání měli úžinu za zády a kabang se plavil vzhůru po řece. Řeka Pak Chan tvořila přirozenou hranici mezi Barmou a Siamem, zeměmi, do kterých vtrhla okupační japonská armáda. Na štěstí se japonské stejnokroje na březích neobjevily. Ginger podřimoval a jen občas otevřel oči, aby se ujistil, jak se zkušební Salónové dokážou s lodí prosmýknout mezi vyčnížícími kořeny v mělké řece. Husté rákosové porosty plynule přecházely v panenskou džungli a břeh se mnohde nedal poznat. Domorodý hoch se stále shýbal a narovnával s miskou v ruce, připomínal neúnavné kyvadlo...

Nad řekou visela kalná mlha. Bylo ráno a ani obyčejná vážka nepřinesla oživení nad smutnou a ponurou říčku. Vlhký vzduch prosycovaly různé vůně a pachy, jenže Ginger je necítil. Měl nos plný ostře čpavého zápachu říčního bahna a tlejících rostlin. Kousek před přídělí člunu se zavlínila hladina.

„Boya,“ řekl chlapec a podíval se na Gingera.

„Krokodýl,“ zašeptal Li Chi. „V řece jich žijí celé houfy.“

Tenhle Číňan, sedící na bambusové podlaze v žlutém hedvábném kimonu s širokými rukávy, musel v pralese vyrůst, uvědomil si hodně opožděně Ginger. Li Chi mu teď v ničem nepřipomínal onoho uhlazeného gentlemana, kterého poznal v Londýně...

Jeho úžas se ještě zvětšil, když sklouzl očima k Ayertovi. Muž podobný dáblu seděl na zádi loďky a v něčem pozorně listoval. Ginger nechápal, co mohlo jednookého piráta tolik zaujmout, ale vzápětí se jeho překvapení znásobilo. Poznal, že Ayert listuje v časopise, jehož stránky byly zasvěceny filmovému umění.

„Pro smilování boží! Svatý Petře nebeský...“ zabručel Ginger a obrátil se k Li Chimu. „Jak se k tomu dostal?“

„Může si snad koupit časopis, ne?“

„Koupit... Kde?“

„Když jsme byli v Indii, blikající obrázky Ayerta úplně oslnily,“ usmíval se Li Chi. „Ayert přece není jediným vášnivým filmovým nadšencem na světě!“

„Filmový nadšenec...?“

Ginger nevěřil. Vedle Ayerta se v řece šplouchal další krokodýl a Zrzek cítil, že vplul do říše pohádek a zázraků. „Chcete tím říci, že chodí do kina?“

„Kdykoli mu to jen trochu vyjde. Vyhledává všechny možnosti, aby se dostal do hlediště. Před válkou utratil skoro všechny peníze za výlety do Kalkaty, Singapuru, Penangu nebo Rangúnu. Vždycky tam skončil u stříbrného plátna. Vydá se kamkoli, pokud tuší, že tam svítí projektor. V hercích se přímo vzhlíží.“

„Ayert v kině...“ zamrkal Ginger. „Neumí také pilotovat letadlo? Tak mě napadá... umí on vůbec číst?“

„Ne, to ne. Obdivuje obrázky. Herce a herečky zná líp než vy!“

„Má nějaké oblíbence?“

„Všechny! Zeptejte se ho sám!“

Ginger se obrátil k Ayertovi. „Kdo je váš nejoblíbenější herec?“

„Kačer Donald,“ řekl bez zaváhání Ayert. „To být náramně dobrý rozumbrada.“

Ginger vytřeštil oči.

„Mám raději Pepka námořníka,“ řekl suše Biggles. „Škoda, že se vidíme tak málo.“

„Ayert má ale nejraději westerny,“ znalecky prohlásil Li Chi a omluvně se na svého bocmana usmál. „Musel jsem ho už mnohokrát přemlouvat, aby odložil pistoli v šatně. Jinak by si zastřílel společně s herci.“

Ginger se rozchechtal. „Asi našeho fanouška pozvu na nějakou pěknou přestřelku na plátně. Bude legrace.“

„Užiješ si legrace víc, než ti bude milé,“ prohlásil Biggles, jehož tvář zvažněla. „Naše představení ještě ani nezačalo a tuším, že bude bez Donalda. Jak dlouho ještě poplujeme?“ obrátil se k Číňanovi.

„Vzdušnou čarou to už není dál než osm mil. Po vodě však ještě poplujeme dobrých dvacet,“ řekl Li Chi. „Máme štěstí, že jsme předběhli období dešťů a vody je málo. Postupujeme rychle.“

„Pokud nám zbývá jen osm mil, proč nevylezeme z téhle vratké kocábky a nejdeme pěšky?“ navrhl Ginger.

„To není dobrý nápad,“ řekl Li Chi a neubráníl se úsměvu. „Všude kolem řeky se prostírají močály a neprostupná džungle. Nejvíc by vás potěšily pijavice, ale narazil byste na víc překvapivých radostí. V tomto kraji, je vždy lepší plavit se po vodě.“

Biggles zakroutil hlavou nad Zrzkovou prostotou. Sáhl do batohu, vytáhl sušenky a nejdříve nabídl Gingerovi.

„Jez,“ řekl. „Posilni se, hochu.“ Li Chi žvýkal sušenku a usmíval se. Pluli dál. Občas se ozvaly údery ptačích křídel, jindy se zvířila voda, jak krokodýl ležící

těsně pod hladinou, máchl ocasem. Postupovali tak snad hodinu a nikdo nepromluvil. Ginger se zřejmě styděl.

Pak se náhle loďka zastavila a námořník u plachty se zaposlouchal do zvuků džungle. On a jeho společník nehnuli ani brvou.

„Zaznamenali něco podezřelého,“ zašeptal Li Chi a varovně zvedl prst.

To už ale všichni zaslechli hukot lodního motoru.

Muž od kormidla řekl Li Chimu něco, čemu běloši nerozuměli, Číňan kývl a obrátil se k Bigglesovi. „Po řece sem jede japonský hlídkový člun. Oni poznali zvuk jeho motoru. Člun se jmenuje Lotos. Zním ho. Má výtlak padesát tun a je uzpůsoben k plavbě na mělkých vodách. Patřil místním lidem, ale teď ho mají v rukou Japonci.“

„Co tu asi chtějí?“

„Může to být jen běžná hlídková plavba, avšak divné je, že člun míří zrovna sem, kde není žádný kampong, žádná vesnice. Nelíbí se mi to,“ kroutil hlavou Li Chi. „Možná, že si nás přece jen někdo všiml a vydal se sem, protože chce vědět, co dělá kabang tak daleko od pobřeží. Může to být také výsadková operace mířící do Shansie. Nikam jinam se po vodě dostat nemohou. To by bylo ze všeho nejhorší. Snad se mýlím...“

„Přepad by nám pořádně zamíchal kartami,“ svažtil čelo Biggles.

„Nejenom nám! Major by přišel o všechny trumfy. Teď můžeme udělat jedinou věc. Skrýt se v houštině u břehu a doufat, že nás z člunu neobjeví.“ Otočil se k domorodcům a sykl několik rozkazů.

Ani na ně nečekali. Ten vzadu se opřel o bidlo a člun opsal malý oblouk, a zamířil do rákosí. Muž na přídi rukama rozhrnoval stébla, která se za lodí vracela do

původní polohy. Lodka zmizela z hladiny, že by to ponorka neudělala líp. Naposledy se pohnuly trsy rákosu a všude zavládl klid.

„Naprosté ticho, prosím,“ zašeptal Li Chi.

Biggles odhodil cigaretu. Syklo to a nastalo ticho, rušené jen hlukem motoru blížícího se člunu. Trvalo ještě dost dlouho, než motorový člun dorazil k místu, kde se skrývali. To už slyšeli i hlasy Japonců. Ayert se převálil přes bok lodi a bez ohledu na řídké bahno se tiše sunul ke břehu řeky. Voda mu dosahovala až po bradu. Pozorně sledoval jak nepřátelský člun proplovává a jak mizí. Ze člunu nebylo vidět nic. Pak šplouchání utichlo, hluk motoru se vzdaloval a Ayert se vrátil.

Divoce mával rukama a rozrušeně něco šeptal Li Chimu. Hovořil dlouho, určitě šlo o důležitou informaci. Čínan pokyvoval. Řekl pak letcům, že Salónové se nemýlili. Byl to Lotos řízený Japonci. Na palubě Ayert napočítal asi dvacet vojáků a viděl mezi nimi i vyššího důstojníka. Podle rychlosti plavby se dalo usoudit, že člun směřuje k jedinému, zcela jasnému cíli.

„Nás nehledají,“ uzavřel Li Chi. „Řeka je vůbec nezajímala.“

„Jak to můžete vědět?“ otázal se Biggles, kterému se nelíbila úloha nezkušeného nováčka v džungli.

„Kdyby nás pronásledovali, musel by být na palubě pozorovatel. Muž, který něco hledá. Jenže vojáky na palubě nic nezajímalo. Protahovali se a chovali se jakoby měli spoustu času. Je to prostě jednotka, která míří do Shansie...“

„To je špatné,“ řekl Biggles. „Nemohou mít jiný cíl?“

„Ne. Obávám se, že v kolonii došlo k nečekané nehodě. Japonci by se tam jinak nevydali. A je to novinka. Pokud by byla akce naplánovaná předem, měl bych dostatek poznatků od svých lidí, kteří jsou tu všude okolo. Včera se vrátil zvěd z Victoria Point a nepřinesl nic nového. O přepadení Shansie se určitě předem nejednalo. Začínám mít vážně strach, i když nejde o nás. Týká se to majora a jeho lidí!“

„Ale co by proti němu měli?“ ptal se Biggles, který nechápal, proč by měl jeden podivín ležet Japoncům v žaludku.

„Nevím,“ pokrčil Li Chi rameny. „Může to být cokoli. Když však Japonci překvapivě proniknou do Marlingovy kolonie, docela jistě tam najdou spoustu věcí, které se jim nebudou líbit. S majorem pak bude brzy konec. A s politováním tvrdím, že i s celou jeho Shansie. Podobná představa se zase nelíbí ně. Mám nepříjemný a silný pocit, že v majorově táboře je udavač.“

„Mohl o vašich obchodech s Marlingem vědět Pamboo?“

„Těžká otázka,“ odpověděl Li Chi. „Možné to je. Moji lidé běžně pomáhali s dodávkami a všichni věděli oč jde. Pamboo mohl jejich rozhovory vyslechnout. Jedna věc je však jistá. Měli bychom majora varovat dřív, než se Japonci vylodí.“

„Jak? Nedokážeme člun předhonit.“

„Ayert to může dokázat. Džungle pro něj není překážkou.“

„Proč tedy nejde? Nemohli bychom s ním i my?“

„Ne. Ayert se v džungli vyzná. Umí se v ní pohybovat neslyšně a rychle jako panter. Zdržovali byste ho. Jdu k němu.“

Ozvala se malajština. Li Chi mluvil malajsky stejně dobře jako anglicky a čínsky. Pak zazněla Ayertova jednoslabičná odpověď a Salónové zamířili s loďkou ke břehu. Vzápětí byl Ayert na pevné zemi a aniž se ohlédl, zmizel v džungli.

Ginger, ač se snažil sebevíc, nezahlédl jediné zlomené stéblo.

„Jakpak se dokáže vyznat v tom pralesním bludišti?“ řekl.

„Panter také nepotřebuje vedení,“ odsekl opovržlivě Li Chi a ostře vyštěkl pár rozkazů. Člun se poslušně vrátil do průjezdné části řeky.

„Najde si nás, až skončí jeho posláním,“ prohlásil Li Chi, který zřejmě svému bocmanovi bezmezně věřil. „A my se ani nemusíme obávat nepříjemného setkání s Lotosem. Motor bychom slyšeli na míle daleko.“

Usadil se na dno a člun se rozjel. Snad hodinu nepadlo jediné slovo. Ticho nakonec nevydržel Biggles. „Nespletl jste si náhodou cestu?“ zahučel.

„To ani nejde,“ usmál se Li Chi. „Až doplujeme na dosah a bude nutné ukrýt náš člun, přirazíme ke břehu a půjdeme po svých. Ayert už tam bude a najde nás. Dozvíme se, co zjistil. Pokud jsem se vyplašil zbytečně a Lotos se vrátí do Viktorie, dokončíme plavbu, jakoby se nic nestalo.“

„Japonci nevědí, že je major Angličan?“ ozval se Ginger.

„Pochybují,“ zavrčel Li Chi. „Nevědí nic. A kdyby, on nebude mít potíže ztratit se mezi místními Malajci.“

Pokud ovšem bude chtít. V kolonii by však našli řadu důkazů. Třeba evropské šaty, anglické knihy a další věci. To vše ho může prozradit, nebude-li mít čas to schovat. Naposledy jsem tam viděl i housle, na které hraje jeho syn. Říkal jsem mu sice, aby byl opatrnější, ale Marling mě odbyl. Prý tam stejně nikdo z Japonců nepřijede. Jsou prý líní a bojí se jít tak hluboko do džungle. Už léta vládne v kolonii jako mocný monarcha a každý král hrozně nerad přijímá pokárání za svou hloupost. Je podivín tělem i duší a..." Odmlčel se.

„Jaké a?“

„Jeho synek nepadl daleko od stromu. Je odvážný, ale také pyšný jako páv. Je přece princ! Uvidíte sami, jak aspoň doufám.“

„Jednoho prince jsem už kdysi viděl,“ řekl Ginger. „Princové mi stačí v menším množství..."

Nad palubu se opět sneslo ticho. Šplouchání vlnek nerušil žádný zvuk, džungle i řeka mlčely. Sluneční kotouč se vyšplhal na nejvyšší bod oblohy. Navzdory panujícimu vedru hnali oba Salónové lodici vpřed co největší rychlostí. Uvědomovali si naléhavost operace a na hnědých svalnatých tělech se leskl pot. Už řadu hodin hnali člun proti lenivému proudu a jakoby neznali únavu. Li Chi náhle zvedl paži a lodníci odbočili z hlavního proudu do úzkého říčního ramene s hladinou porostlou lotosy. Zmírnili rychlost.

Člun se pomalu sunul vpřed, až se před nimi rozevřela malá zátoka, na jejímž vzdálenějším břehu stál polorozpadlý můstek. Za ním vstupovala do džungle stezka. Zdálo se, jakoby tam někdo do džungle vytesal tunel a vystlal ho liánami.

„Tady se sejdeme s Ayertem,“ řekl Li Chi a vstal.
„Právě zde zakotvil před mnoha léty major svůj člun. K domu zbývá asi čtvrt míle cesty.“

„Lotos by tu měl někde kotvit,“ řekl Biggles.

„Ne zas tak blízko, jak myslíte. Před osadou opisuje řeka velký oblouk a Japonci ho obepluli. Tohle rameno neznají.“

„Co uděláme?“ zeptal se Biggles. „Půjde někdo z nás na obhlídku, nebo počkáme na Ayerta?“

„Myslím, že bychom měli poč...“

Poslední slovo Li Chi nedopověděl. Nedaleko se ozval výstřel a následovala tak prudká palba z pušek, jakoby ty zbraně dostaly náhlý záchvat. Pak sem dolehly hlasité výkřiky a střelba se utišila. Jen ještě dvakrát, třikrát to třesklo...

„Podobný rámus nemám rád,“ sykl Biggles.

„Já také ne. Je to vždy předzvěst trápení,“ zazněla vznešená angličtina čínského gentlemana.

Vrhl se ke kmeni prvního stromu. Poklekl. I Ginger držel zbraň...

V džungli poblíž břehu se ozvaly rychlé kroky. Někdo tam běžel jako o život. Zapraskaly zlomené větvičky a listoví se rozhrnulo. To už měl Biggles pistoli v ruce, stál na břehu a vrhl se ke kmeni prvního stromu, který tam viděl. Poklekl. I Ginger držel zbraň a doběhl k němu. Salónové se krčili ve člunu s připravenými mačetami v rukou.

Běžec se vyřítil na mýtinku jako blesk. Byl to Ayert. Supěl a cenil chrup. Připomínal tygra vrhajícího se k napajedlu. Když poznal spřízněné duše, které vystoupily z úkrytů, zastavil se. Otočil se ke svému pánovi a chrлил ze sebe větu za větou tak kvapně, až se zajíkal.

Li Chi naslouchal pozorně s trpělivostí vlastní snad právě jen Číňanům. Ayert domluvil, ale možná se jen odmlčel, aby nabral dech.

„Je to horší, než jsme si mysleli,“ otočil se Číňan k Bigglesovi. „Mnohem horší.“

„Co se stalo?“

„Jak jsem předpokládal, Japonci přepadli osadu v Shansie. Udělali to jako zkušené válečníci. Sídlo bleskově obklíčili a při útoku neměl major nejmenší příležitost zmizet. Polapili ho, odzbrojili a je teď jejich vězněm.“

„Já doufal, že ho Ayert stačí varovat...“

„Nepovedlo se. Japonci se vylodili kus před osadou a aniž by to tušili, předběhli ho. Shodou okolností narazili právě na stezku, kterou Ayert zná a stáli mu v cestě. Když tam doběhl, právě se rozmísťovali kolem Shansie. Viděl je, ale prorazit nemohl.“

„Jak potom může vědět, k čemu došlo?“

„Princi Lallovi se útěk podařil. Pokusili se spolu o protiútok, ale dopadli špatně. Japonci je odrazili střelbou.

Tou, kterou jsme slyšeli. Ayert i princ prchali, ale v džungli se pak jeden druhému ztratil.“

„Kde by mohl být?“

„Tak dobře Lallovy zvyky neznáme. Ayert musel sem, aby nás včas varoval.“

„Nechali Japonci v osadě hlídky?“

„Stále tam jsou. Všichni. Jak znám japonské vojáky, zůstanou tam tak dlouho, dokud bude co jíst a pít. Zdržení v posádce vysvětlí důkladnou prohlídkou okolí.“

„A major? Kde je?“

„Když se ho Ayert s Lallou pokoušeli zachránit, byl u výsledku.“

„A pokud odmítne mluvit?“

„Bezpochyby ho budou mučit. Můžeme si být jistí, že udělají vše, aby mu rozvázali jazyk.“

„Něco podobného nepřipustíme,“ vybuchl Biggles. „Můžete tomu nějak zabránit?“

„Přinejmenším se o to můžeme pokusit.“

„Jak?“ řekl Li Chi. „Co navrhuje?“

„Předpokládám, že znáte okolí domu a jeho vnitřní uspořádání.“

„To ano, ale...“

„Nakreslete mi plánek!“ vyzval ho Biggles a podal Li Chimu notes. „Rychle, prosím!“

„Dobře.“ uklonil se Li Chi. Během dvou minut studovali všichni tři plán majorova sídla.

KAPITOLA SEDMÁ

JAK PŘIŠLA DO SHANSIE VÁLKA

Krátce poté se Biggles i Ginger přesvědčili, že Li Chiho odhad byl správný. Okolo bungalovu vládlo všeobecné veselí a hýření.

„Hulákají, jakoby už byli zpití do němoty,“ nechápal Ginger. „Tak rychle bych to nesvedl.“

„Zní to tak,“ řekl Biggles. „Nezapomínej ale, že tenhle vojenský národ se občas směje i tomu, co je pro nás spíš důvodem k pláči. Jejich smích asi neznamena nic příjemného.“

Pralesní stezka je dovedla k močálům, které plynule přecházely do rýžových políček. Na sytém zelení rýžových rostlin se třpytily kapky vody a do sklizně už nebylo daleko. Po sto yardech cesty uviděli malou úhlednou osadu. Nízké chýše měly střechy z palmových listů, ale jeden dům se zřetelně lišil od ostatních.

„Majorův bungalov,“ ukázal Li Chi na rozlehlé stavení, když se skupinka zastavila na kraji džungle.

„Budeme se muset brodit přes řeku?“ zeptal se Biggles.

„Ne. Teče za vesnicí.“

Ayert cosi zadrmolil a Li Chi kývl.

„Lotos je uvázan u můstku, kousek nad bungalovem,“ přeložil jeho poznatek ostatním.

„Dobře že to víme,“ řekl Biggles a protáhl se mezi větvemi, spadajícími na okraji džungle až k zemi. „Pojďme!“

Než se však ostatní stačili pohnout, ozvalo se ostré zapraskání větve a ze stromu seskočil muž. Lehce jako veverka dopadl do měkkého podrostu. Ginger sáhl po pistoli.

„Lallo!“ vykřikl Li Chi a Gingerova ruka klesla.

Biggles se právě protahoval zpátky, když se princ Lalla poprvé projevil.

„Co je to za lidi?“ vyštěkl na Číňana. „Kdo je to? Kde se tu vzali?“

„Přátelé...Britové,“ odvětil Li Chi. „Seznamte se, prosím. Princ Lalla, syn majora Marlinga.“

Ginger si mladíka zvědavě prohlížel. Určitě byl mladší než on sám a také štíhlejší. Schoval by se i za tyčku, pomyslel si Ginger o princově postavě. Měl hladkou snědou pleť, připomínající spíš pokožku dívky a téměř ženský půvab dodávaly jeho tváři i tmavé veliké oči.

Lalla si pečlivě zastrčil khaki košili do dokonale sedících krátkých kalhot stejné barvy. Za úzkým opaskem měl zasunut dlouhý lovecký nůž s rukojetí vykládanou diamanty a uprostřed turbanu z modrého hedvábí se skvěla zlatá spona s obrovským rubínem. Princ se opíral o hlaveň lehké sportovní pušky a napjatý výraz, se kterým se vynořil, mu již ze tváře zmizel. Veselý nebyl a vzhledem k osudu jeho otce se to ani nedalo očekávat.

Neměli však čas na seznámení v královském stylu. Biggles, který nikdy neoplýval přílišnou zdvořilostí k vyšším hodnostářům a osobám urozeným, přešel rovnou k věci.

„Co se stalo v bungalovu?“

„Japonci zajali otce,“ řekl Lalla. „Přivázali ho ke stromu a dali se do výslechu. Určitě jim nic neřekl a neřekne. Budou ho mučit. Než jsem vás zahlédl, pozoroval jsem je z džungle.“

„Kde je vaše služebnictvo a vesničané?“ ptal se Biggles. „Proč se nepostavili na odpor?“

„Většina z nich zrovna pracovala na plantážích hluboko v džungli,“ vysvětloval princ bez království. „Služebnictvo v domě udělalo všechno, co bylo v jejich silách. Všichni zemřeli a jejich mrtvá těla tam dosud leží. Také jsem se postavil na odpor. Byl jsem právě na plantáži a jak jsem zaslechl hluk z vesnice, vyskočil jsem na koně. Střelba trvala dost dlouho, ale když jsem dojel k domu, byl už v rukou Japonců.“

Vytáhl z kapsy košile malou stříbrnou píšťalku a zamával s ní Bigglesovi pod nosem.

„Tímhle jsem se snažil přivolat ostatní. Japonci ale hned poznali co pískání znamená a měl jsem je na krku.“

„Jak se u vás Japonci zařídili?“ zeptal se Biggles. „Kolik jich je v domě a kolik ve vesnici?“

„To se nedá říci. Čtyři muži hlídají velký člun. Všichni ostatní plní a drancují, plní si břicha a pijí. Nic jiného se přece od těch krutých barbarů nedá čekat!“

„Postavili hlídky?“

„Žádné jsem neviděl. Proč by se měli obtěžovat s ostražitostí? Čeho by se tu dobře vyzbrojení a vycvičení vojáci měli obávat? Vždyť naši lidé mají jen dýky a kopí!“

„Ano,“ řekl Biggles. „Jenže teď už nás je pět. Co takhle jedno malé přepadení? Překvapí je to. Musíte si ale jasně uvědomit, že pokud zaútočíme, nesmí nám utéct ani jediný protivník. Pokud by se to nějakému

Japončíkovi povedlo, pochybuji, že by se pak zase podařilo včas zmizet nám. Neúspěch vojenského výsadku musí japonské velení jednoznačně připsat na účet neštěstí, přírodní pohromě, případně nějakému mimořádně hladovému lidožroutovi z řad zdejších domorodých kmenů.“

„Pokud se zmocníme člunu, mohu slíbit, že se zpátky na pobřeží nevrátí ani jeden z nich,“ řekl Lalla. „Mojí lovci je vystopují, rozsekají na kousky a o ty se už postará džungle.“

„Takže si rozumíme,“ prohlásil Biggles. „Rozhodující podmínkou úspěchu akce je naprosté zničení nepřátel. S člunem musíme stejně něco podniknout a mám docela zajímavý nápad. Raději ale začneme ihned, než Japonci pošlou vašeho otce na onen svět.“

„Proč jste sem přijeli?“ zeptal se Lalla.

„Přijeli za tvým otcem,“ odpověděl Li Chi. „Chtěli se s ním domluvit na plánu, o kterém jsme hovořili už při mé poslední návštěvě.“

„Chápu,“ řekl Lalla. „Vzpomínám si.“

„Ještě nějaké otázky?“ zeptal se Biggles.

Všichni mlčeli, Ayert se ušklíbl.

Biggles mávl rukou a pětice mužů se vydala při okraji džungle k mokřině rýžového pole. Skutečně nebylo co dodávat, všichni pochopili. Během pěti minut pak zalehli do bujného porostu na druhé straně pole, blíže k vesnici. Shansie leželo přímo před nimi. K bungalovu zbývalo sotva padesát kroků přes otevřenou vyprahlou planinu porostlou jen několika keři. Náves mezi chýšemi byla poměrně rozlehlá a stavení vyhlížela zblízka ještě

lépe, než se zdálo na dálku. Místní tesaři odvedli dobrou a zručnou práci.

Ginger hleděl s vytřeštěnýma očima na mrtvá těla obránců, ležící porůznu kolem. Japonští vojáci se procházeli po dobyté vesnici, brebentili a skupinka mužů, opírajících se o roubenou zeď domu, bezstarostně popíjela. Vojáci se chovali, jakoby tu byli doma. Pili, jedli, chutnalo jim a mrtvolu je nezajímal. Potravin tu zřejmě našli víc než dost. Nezajímal je ani velký majorův dům, kde musel být zajatec.

Uprostřed návsi hořel malý oheň, v jehož popelu byl zabořen oštěp. Stál tam děsivě se chechtající důstojník a něco vyprávěl. Biggles ho sice slyšel, ale z jeho řeči nerozuměl ani slovu. Obrátil se k Li Chimu a tázavě zvedl obočí.

„Vědí o těžbě kaučuku všechno,“ přeložil Li Chi. „Právě proto sem přišli. Major jim zatím neřekl, kde jsou nejbohatší plantáže. Budou ho mučit, dokud jim to nepoví.“

„Kde je přesně člun?“ zeptal se Biggles.

Lalla natáhl ruku a ukázal za bungalov. „Není odtud vidět,“ řekl. „Řeka tam zahýbá a protéká malým údolím.“

„Vezmi s sebou Ayerta a přiblížte se ke člunu,“ vyzval Biggles Gintera. „Když strážné překvapíte, přemůžete je. Zmocníte se člunu a připravíte ho k boji. Může tam být něco užitečného. Někteří Japonci po našem útoku uprchnou. Zabraňte jim ve vstupu na palubu! Je to jasné?“ Nadechl se. „Nepřítele chci dostat do křížové palby. Nezbyvá nám jiné řešení, než zničit celý jejich oddíl na jeden zátah. Pokud to bude jen trochu možné, zaútočím až uslyším vaši střelbu od řeky. Jestliže však ti

holoubkové už začali Marlinga týrat, budu muset zasáhnout okamžitě. Držte se a nepokazte to!“

Li Chi vysvětlil hlavní smysl přepadu Ayertovi, který se mile zašklebil a vycenil žluté zuby. Následoval Gingera, který už vyrazil vpřed. Rýžové pole jim poskytovalo ucházející kryt.

Biggles pozoroval vesnici chladnými očima. Až příliš dobře znal způsoby, jakými Japonci vedou válku. Už se rozhodl. Bude dnes stejně nemilosrdný jako oni. Skoro jistě však začnou Marlinga mučit dříve, než se Ginger dostane na člun. Biggles se toho bál, byl by klidnější, kdyby oba útoky začaly současně, a ukázalo se, že se nemýlí. Japonci se totiž právě rozhodli začít se svou krutou zábavou.

Uběhlo asi pět minut, co se dvojice odplazila, když důstojník vytáhl oštěp z ohně a zkoumavě pohlédl na rozžhavený hrot. Usmíval se při tom. Bylo nasnadě, že rozpálené železo přinese jednomu muži utrpení, zatímco druhý se tím bude bavit.

„Tak ty chceš vyslýchat zajatce?“ procedil Biggles mezi zuby. „Můj Bože! Přísahám ti, chlapče, že tě ten nápad bude mrzet, a už nikdy podobný nedostaneš!“ mumlal dál. „Proč by měl Marling trpět za to, že nikdy nepochopil, jak se dělá vojenská kariéra? Vsadím se, že tahle malá důstojnická krysa začala v armádě jako vyšetřovatel. Tebe zastřelím s uspokojením, chlapče, což se mi ještě nikdy nestalo.“

Představení mezitím zašlo příliš daleko. Důstojník zvedl hlavu a zamířil tam, kde Biggles tušil zajatce.

„Je můj!“ zašeptal Biggles. „Až vystřelím, začněte také.“

Zvedl pušku a pečlivě zamířil. Japonští vojáci se dali do pohybu, a táhli se za důstojníkem. Z výrazu jejich tváří bylo jasné, že se těší na zábavnou podívanou.

Ve stínu před domem Biggles rozeznal postavu. Nemohl to být nikdo jiný než major Marling. Japonec už stál před ním.

Biggles stiskl kohoutek a zazněl výstřel.

Japonský důstojník poskočil, jakoby došlápl na rozžhavenou lávu. Oštěp mu vylétl z rukou a on sám ještě vteřinu vrávorál. Pak se zhroutil k zemi a než zemřel, další vteřinu se plazil v prachu. To už třesky další výstřely a dva vojáci padli k zemi. Lalla i Li Chi mířili přesně. Biggles vystřelil podruhé a potřetí, ale výhoda spočívající v překvapení končila. Vojáci už pochopili odkud mezi ně přilétá smrt a někteří se snažili rychle ukryt. Zhoubu teď stíhala hlavně ty, kteří propadli zmatku a bezhlavě pobíhali před ústími pušek.

Tři další vojáci se zhroutili k zemi. Další muž vlekl za sebou prostřelenou nohu a marně se snažil dohnat své zběsile prchající soukmenovce. Ti duchapřítomní však už zaujali střelecké pozice u oken bungalovu.

V té chvíli sem dolétl zvuk výstřelů od řeky. Co by za to Biggles dal, kdyby mohl vědět, jak to vypadá na břehu...

Vyskočil na nohy. „Vpřed,“ vykřikl. „Musíme práci dokončit!“

Lalla přiložil k ústům píšťalku a krátce zapískal.

„Kupředu! Rychle!“ pobízel ho Biggles. „Co to má znamenat?“

„Přidají se k nám muži poschovávaní v lese!“ téměř vesele křikl princ. „Plantáže jsou blízko!“

Lalla měl pravdu. Vzápětí se z lesa se vyřítil obrovitý tmavý muž v potrhaném oděvu a s parangem nad hlavou. Připomínal běsnícího dervise z pohádek tisíce a jedné noci.

„Malong, náš předák,“ představil ho v trysku Lalla a cosi vykřikl. To se už z džungle do ležení hnalo snad dvacet mužů s parangy. Šel z nich děs.

Biggles na nic nečekal. Potřeboval zjistit, co se odehrálo u přístaviště. Spolu s Li Chim proběhli přes otevřenou planinu a hnali se dozadu za bungalov. Dvě kulky jim zasvištěly nad hlavou. Nepřítel byl příliš vyplašen a střelcům se chvěly ruce.

„Ztratili klid a opouští je vůle k odporu,“ řekl udýchaně Biggles.

„Brzy ztratí i naději, že jim hlava zůstane na krku. To až zjistí, že se do domu dostal Malong a blízko je Ayert. Parang je účinná zbraň!“ sípal v běhu Li Chi. „Přišli o velitele a zdejší lidé si přišli pro toho svého. O výsledku bitky je rozhodnuto.“

„Jde o člun,“ vyhrkl Biggles. „Musíme jim pomoci.“

Jenže Ginger a Ayert nepotřebovali pomoc. Když oba muži dobíhali, spatřili je v bojových pozicích za nízkým náspem. Spatřili své velitele a oba vstali. Těla dvou japonských vojáků se pohupovala na hladině vedle lodi, hlava jednoho z mužů ležela v rákosí.

„Vidím, že Ayertův parang nezahálel,“ řekl Biggles. „Kde jsou ostatní strážníci?“

„Skočili přes palubu a plavali při břehu k vesnici. Stačilo pár výstřelů. Jeden určitě nedoplaval, dostal jsem ho,“ vykládal Ginger.

„Lalla a jeho lidé se o ně postarají,“ řekl Li Chi.
„Nechte věc v jejich rukou. Chtějí se pomstít a mají za co!“

„To skutečně mají,“ kývl Biggles. „Viděl jsem i zabité ženy.“

Číňan by mohl být věštce. Od vesnice sem dolehl řev hrůzy a výkřik stíhal výkřik. Ayertovi se zablýsklo v oku, zvedl parang nad hlavu a tiše se vyřítil do džungle.

„Ano,“ řekl Biggles. „Vypadá to tak, že Lallovi muži s nimi pořádně zametou. Co se ale týká mne, rozhodně nebudu kvůli sřatým hlavám těch vojáků plakat. Dostali jen to, oč si řekli. My bychom se však měli postarat o místního pana krále. Doufejme, že to celé přežil bez úrazu.“

„Co já?“ ptal se Ginger.

„Pojď také,“ řekl Biggles. „Myslím, že Japonci teď mají jiné starosti.“

Když dorazili do vesnice, vládl zde už klid. Jen z džungle sem ještě občas dolehl zlověstný výkřik, svist ostří nebo smrtelný sten. Major Marling si třel zápěstí. Vedle něj stál princ Lalla, který otce osvobodil. Marling ušel krutému týrání a jisté smrti, ale jakoby si vůbec neuvědomil beznadějnost situace, ve které sám byl a z níž se dostal jen zázrakem. Když však pohlédl na mrtvé, kteří za něho položili život, oči mu zahořely rozhořčením...

„Barbarští vrazi. Jsou to stvůry! A to se Japonci považují za civilizovaný národ!“ Otočil se k Li Chimu.
„Viděl jste, co dělali mým lidem, než je zabili?“

„Ne.“

„Bodali bezbranné domorodce bajonety tak dlouho, až vykrváceli. Přímou je krájeli na kousky! Můj Bože! Za tohle mi ti barbaři zaplatí!“

„Většina z nich již zaplatila,“ řekl Li Chi. „Ano slyším,“ kývl major a v jeho hlase zazněl smutek. Přejel si dlaněmi tvář a obrátil se k Bigglesovi.

„Nevím sice kdo jste, pane, ale musím vám poděkovat za vaše vměšování se do našich vnitřních záležitostí. Načasovali jste to přesně. Než jste se objevili, byla naše situace více než kritická. Jsem si toho dobře vědom! Skutečně! Tihle japonští dáblové nás měli v hrsti. A to jste neviděl, jak se vrhli na moje brandy! Nikdy bych nevěřil, že vojáci bojující pod vlajkou s vycházejícím sluncem, se zachovávají tak skandálně!“

Pokynul směrem k domu. Leželi tu mrtví lidé, na zemi usychala krev a Bigglese se zmocnil pocit, že sleduje dva různé děje současně. Marling se choval, jakoby přišla vítaná návštěva na odpolední čaj.

„Pojďte dál,“ zval je. „Podívám se, co mi tu zbylo. Nehodlám vypadat jako špatný hostitel. Lallo, podívej se po služebnictvu, doufám, že někdo z nich přežil. Malong se ještě v džungli stará o japonské uprchlíky, zastaň ho. Vám se pánové musím omluvit za to, že vás přijímám za takového nepořádku. Ano...“ odstrčil nohou skříňku, ležící na podlaze. „Svinčík! Nepřijatelné podmínky!“

„Nedělejte si s tím starosti,“ řekl Biggles a zamrkal na Gingera. Ten stál opodál a s otevřenými ústy hleděl na majora. Ačkoli věděl, že Marling je podivín, skutečný zážitek mu téměř vyrazil dech.

Stáří jejich hostitele se nedalo přesně určit. Marlingovi bylo určitě přes padesát, ale kolik přesně, to věděl asi jen on sám. Byl vyššího vzrůstu a jeho štíhlou

elegantní postavu korunovala sněhově bílá hříva vlasů. Měl přímé držení těla, ostrý pohled a řízný hlas. Panečku, to musel být zamlada pěkný chlapík, pomyslel si Ginger. Nebylo divu, že se do něj zamilovala i princezna.

Z každého gesta bývalého důstojníka bylo patrné, že není zvyklý strpět jakýkoli odpor. Určitě vládl v Shansie rukou pevnou a snad i spravedlivou. Gingera napadlo, že jediné, co kazí jeho vzhled jsou lehké trepky, nevhodné k jeho flanelovému obleku. Odkášlal si a to neměl dělat. Major si ho všiml a uvědomil si, jak dlouho a jak zkoumavě na něj Zrzek zírá.

„Nač tak civíte, mladíku?“ vyštěkl. „Copak nevíte, že na někoho zírat je nezdvořilé? Že to slušně vychovaný anglický mladík nikdy nedělá?“

Ginger se začervenal a srazil podpatky. „Promiňte, pane.“ vyhrkl.

„To bych řekl, Bože můj,“ zavrčel Marling. „Proč, sakra, stojíme na prahu? Jde se dovnitř!“ Kopl do skříňky a rázným krokem vešel do místnosti.

KAPITOLA OSMÁ

ROZHODNUTÍ

Marling měl pravdu, když prohlásil, že v jeho domě udělali Japonci svinčík. Stopy po řádění okupantů byly všude, zdálo se až nemožné, co za tak krátký čas stihli zaneřádit. Převrátili a vysypali skříňky při hledání cenností a vylomili zámky u truhlic i u stolů. Další nepořádek nadělali svou bujarou veselíci. Podlaha byla pokryta rozházenými věcmi a zbytky jídla.

Hned po vstupu hostů se však do domu vyrojil i houf služebnictva z řad domorodců a bungalov se rychle vracel do původního stavu. Major tleskal dlaněmi, vydával úsečné rozkazy a lidé kolem něj poletovali jako včelky. Během pár minut byly věci na místech, podlaha čistá a na stole se objevily nejrůznější pamlsky.

„Mám dojem, majore,“ zahájil Biggles hovor, „že Japonci proti vám měli něco osobního. Nemýlím se? Ale je pro mne záhada, co by to mohlo být!“

„Vůbec se nemýlíte,“ kývl major. „Klidně vám o tom osobním důvodu řeknu. Ti lotři se dozvěděli o mé sbírce rubínů. Mám hrst opravdu pěkných kousků a navíc po mé milované, zesnulé manželce zůstalo značné množství velmi cenných šperků. Ten zpropadený Japonec chtěl vědět, kde skrývám cennosti. Neřekl bych mu to ani na mučidlech! Za žádnou cenu, pane.“

„Pokud opravdu hledal drahé kameny, tak jsme se mýlili,“ řekl Biggles. „Důvodem útoku tedy nebyl strategicky důležitý kaučuk, ale mamon. Chamtivost. Zůstává otázka, jak se o věcech dozvěděli.“

„To netuším. Nemám nejmenší představu,“ pokrčil major rameny. „Svým lidem důvěřuji. Navíc se vydávají na pobřeží jen vzácně.“

„Možná, že to je vaše vina,“ řekl Biggles a pohlédl na Číňana. „Tím neříkám, že úmyslná!“

Li Chi se zatvářil dotčeně a zvedl obočí.

„Vy přece o sbírce kamenů víte, ne?“ zeptal se Biggles, a hned si sám odpověděl. „Pak to také věděl i Ayert, který tu byl s vámi. Mluvil jste s ním o rubínech?“

„Mluvil, ale...“

„Pamboo vás musel slyšet. Docela by mě zajímalo, co všechno ten zločinec opravdu ví. Jeden zrádce v táboře může způsobit mnoho zlého. Obzvlášť když ví, kam se schovat. Podle Gingera je Pamboo tak drobný, že by se schoval i v krysí díře.“

Li Chi omluvně pokrčil rameny. Biggles mohl mít pravdu.

„A co přivedlo do džungle vás, pánové?“ převedl major rozhovor jinam. „Já sám si návštěvníky nezvu. Podle stejnokrojů jsem už pochopil, že patříte k letectvu. Že by nouzové přistání?“

„Ne, ne. Nic takového,“ usmíval se Biggles. „Vypravili jsme se do džungle výlučně za vámi. Jste, majore Marlingu, jediný důvod naší výpravy.“

„Tak,“ řekl major. „Ale já vás nepozval.“

Li Chimu nezbylo, než vysvětlit důvody, proč se oba letci změnili na ostrovany a mořeplavce. „Hrozba japonského útoku nám udělala čáru přes rozpočet,“ končil Číňan. „A vám asi také.“

„Nechápu proč?“ divil se major.

„Po tom k čemu zde došlo, by nebylo moudré zůstat,“ souhlasil s Číňanem Biggles.

Major se rozohnil. „Proč by to nebylo moudré, pane? Nic mě nemůže donutit, abych odsud utíkal jako zpráskaný pes. Jsem tu doma! A vypadám snad jako zbabělec, který si při prvním výstřelu zabalí kufry a zmizí?“

„To rozhodně ne,“ klidnil ho Biggles. „Ale vzhledem k dnešnímu přepadu můžete očekávat další hosty, které jste nepozval. Přijdou brzy a zahynou další lidé. Umím si představit jak...“

„Co si umíte představit?...Co?“ vskočil mu Marling do řeči. „Já sám se postarám o své lidi! Proto také s nimi zůstanu! To je vše. Nemám, co bych k tomu dodal!“

Biggles pokrčil rameny. „Je to vaše věc, majore. Vaše a těch, co s vámi zůstanou. Nehodlám vás přesvědčovat. Promiňte, že jsme o ústupu vůbec mluvili.“

„Mám ještě jeden důvod, proč nechci odejít,“ řekl major už mnohem smířlivěji. „Chcete přece kaučuk, ne?“

„Ano...pokud to bude možné.“

„Tak prosím. Mám suroviny víc než dost.“

„Dobře,“ souhlasil Biggles. „Lehká práce to rozhodně nebude, ale to jsme věděli. Horší je, že budeme mít Japonce za patami. Brzy vyšlou oddíl, aby zjistil, kde se zapomněl první člun.“

„Na ně se už řádně připravím, pane. Nenechám se dvakrát bodnout jedním rozpáleným oštěpem. Tentokrát budou překvapeni Japonci, pane!“

„Pak nám nezbyvá, než se domluvit na tom, jak udržíme vzájemné spojení. Nemám tušení, jak se vaši lidé dostanou se surovinou na pobřeží. Je to asi stejně pravděpodobné, jako to, že bychom sem připluli po řece podruhé.“

„Zbytečné obavy,“ řekl major. „Vy mi spíš povězte, jak Japonci rozlousknou ořech záhady zmizelého výsadku. Tady ve Shansie po nich nenajdou ani stopu!“

„Věřím. Ale když nenajdou stopy, najdou si něco jiného. Už jen vaše národnost jim bude stačit, aby vás zatkli a strčili do tábora.“

„Znám způsob, jak zařídit, aby nepoznali, že jsem Brit. Nebude pro mne těžké změnit národnost.“

„Zdá se, že je málo znáte,“ pokrčil Biggles rameny. „Co uděláte se člunem?“

Major si zamnul čelo. „No, schovat člun nebude hračka. Potopit ho nemá smysl. Řeka je mělká.“

„Takže si ho můžeme vzít?“ zeptal se Biggles. „Věděl bych, co s Lotosem podniknout. Určitě popluje rychleji než kabang. Člun má výtlač dobrých padesát tun, takže můžeme naložit obстойný náklad. Kaučuk pocestuje tam, kam patří. Do Anglie.“

Tentokrát se na Bigglese podíval úkosem znalec moří, řek, zálivů a mělčin, slovutný Li Chi.

„Myslíte to vážně? Cožpak dokážeme projet s japonským plavidlem ústím řeky, kde si nepřátelé postavili opevněné pozorovatelný? U ústí Pak Chanu sídlí i Tamashoův štáb.“

„Musíme vyrazit včas, abychom byli na pobřeží před úsvitem. Jak už vím, hodina před svítáním je tu nejtemnější. Druhou výhodou bude říční mlha. Ten opar je k nezaplacení!“

„Když nás Japonci neuvidí, určitě uslyší motor.“

„No a co? Nepochybně čekají, že se jim vrátí kamarádčkové, ne?“ usmál se Biggles. „Sotva je napadne, že jejich člun řídí někdo cizí. Nebo mají v posádce věštce?“

„Budiž. Co ale uděláme, když nás zastaví?“
„Myslíte na pobřeží, nebo na moři?“
„To nám už asi bude jedno,“ mínil Li Chi.
„Ano. Souhlasím. Bude to jedno. Vy přece umíte japonsky, ne?“

„Umím.“

„Budete schopni jim odpovídat?“

„Proč ne? Ale co bych měl říkat?“

„Cokoli, co vám přinese slina na jazyk. Třeba, že máme rozkaz přemístit člun na nové kotviště. Než se jim v té tmě rozsvítí a než si ověří údaje, budeme na moři.“

Li Chi se rozesmál. „Už jednou jsem napálil britský hlídkový člun, tak proč bychom nenapálili japonský? Půjde to.“

„Takže to zkusíme,“ řekl Biggles.

„Máte odvážné nápady, pane,“ ocenil Bigglese major.

„Mám své zkušenosti,“ pousmál se Biggles. „Čím odvážnější věc vás napadne, tím máte větší naději na úspěch. Podobný plán by vymyslel i prostáček, a jen málo věcí se v něm může nezdařit.“

Pokud zkusíte něco, co nepříteli ani ve snu nenapadne, obvykle se akce podaří. Netrápí mě, jak připlout na ostrov, ale jak se vrátit sem. Ještě mě nenapadlo, jak opakovat cestu z ostrova sem a zase zpátky. Nejlepší by byla přistávací plocha v džungli. Řeka tu je příliš úzká a klikatá. Hydroplán tu nepřistane...”

„Nemám letiště, protože jestli něco nepotřebuji, tak je to právě přítomnost oněch příšerných rámusících létajících krámů, kterým říkáte letadla,“ prohlásil major.
„Jsou to novoty, co se sem ani trochu nehodí. Že jste to

ale vy, pane, něco s tím provedeme. K vašim službám pane.“

„Copak vás napadlo?“

„Mohu nechat vykopat pár odvodňovacích kanálů. Získáme tím rovnou a dostatečně pevnou plochu. O čem si tu povídáme, je rovina, nebo ne? Sklidit rýži není potíží, jen nevím, jak dlouhá má ta rovina být. Mohli bychom také probořit břehy a zaplavit pole do výšky asi tří stop. Před několika lety jsme tu měli obrovské zátopy. Nasypali jsme tehdy valy, které udržely řeku v korytě. Pár patron dynamitu a je po nich.“

„Nádhera, pane majore,“ potěšené zamrkal Biggles. „Nic jiného vážně nepotřebujeme. Stroj, který tu máme, je oboživelný letoun. Může přistát na vodě i na souši.“

„Raději bych pole odvodnil, protože zátopy by nám pak přidělaly spoustu práce.“

„Dobrá,“ rozhodl Biggles. „Rozhodněte si to sám. Až se sem však vrátím, najdu tu určitě přistávací plochu?“

„Zařídím to,“ slíbil major a obrátil se k Li Chimu. „Mám tu ještě jednu drobnou potíží. Žije tu s námi pár Číňanů a Malajců, posádka džunky, kterou Japonci potopili v Thajském zálivu. Došli sem až od pobřeží v silně zbědovaném stavu. Už se dali do pořádku, ale spokojení tu nejsou, i když tu dostanou zadarmo najíst. Rozhodně dají přednost nějaké práci, nejspíš na moři. Pokud pojedete na pobřeží, vezmete je s sebou?“

„Práci jim najdu,“ řekl Li Chi. „Kolik jich je?“

„Šestnáct námořníků. Je mezi nimi i mechanik a topič.“

„Dobrá. Pokud bude major Bigglesworth souhlasit, převezmu nad nimi velení.“

„Děkuji vám Li Chi, a rád vám tu čest přenechám. Ti chlupci mi zde už trošku začínali vadit.“

„Na oplátku mám také přání,“ usmál se Li Chi. „Na ostrově nemám dost zbraní. Můžeme si vzít japonské pušky? Potřebujete je?“

„Vezměte si je třeba všechny, u všech hromů! Já je tady nechci ani vidět, však víte proč. Nepotřebuji tu nic, co by těm žlutým chlapcům z východu připomnělo dnešní návštěvu.“

Do místnosti vstoupili Ayert a dozorce Malong. Vyzařovala z nich spokojenost. Vojáci se snažili zmizet v džungli, ale žádný daleko nedošel.

„V džungle hodně mnoho krev,“ skromně sklonil hlavu Ayert, ctitel kačera Donald. „Vojáci už nepřijít.“

„Jinak by to nemělo smysl,“ řekl Biggles a Ginger se otřásl.

Zatímco Li Chi seznamoval Ayerta se záměrem využít motorového člunu a s tím, že se posádka rozmnoží, obrátil se Marling na Bigglese.

„Kdy chcete vyplout?“

„Čím dříve, tím lépe. Nejraději hned!“

„Nepřehánějte. Chvilí bude trvat nakládání kaučuku, takže můžete vyplout po večeři.“

Biggles souhlasil a major vydal příkazy Malongovi. Předák na nic nečekal a za chvíli bylo kolem Lotosu rušno.

O dvě hodiny později se Lotos pohnul a zamířil po proudu. Člun byl naložen padesáti tunami přírodní gumy a vlekl za sebou kánoi obou Salonů. Na palubě se usadilo šestnáct nových členů posádky.

„Tak drsnou bandu námořních lupičů nemohl Ayert vidět v žádném filmu,“ svěřil se Ginger Bigglesovi.

„Ano,“ ušklíbl se jeho druh. „Ani se nedivím, že se jich major chtěl zbavit. Ale... udělal to elegantně.“

„Oni to ale skutečně jsou piráti,“ řekl Gingerovi Li Chi, který je zaslechl. „V Čínském moři se podobných korzárů plaví spousty,“ dodal. Když si pak všiml Zrzkova výrazu, neubránil se smíchu.

„Myslím, že by Ayert měl dát pozor na pušky,“ připomněl Biggles. „To nemůže uškodit.“

„Obáváte se zbytečně,“ klidně odpověděl Li Chi. „Tihle chlapíci udělají jen to, co jim řeknu. Pokud by zlobili, pošlu mezi ně Ayerta s mačetou.“ Vstal, uklonil se jim a zamířil ke kormidlu.

„Mám dojem, že vybranější společnost jsme ještě neměli,“ ušklíbl se Biggles a zapálil si cigaretu. „Proti japonské nemoci bych tu ale těžko hledal lepší medicínu.“

„Ano,“ kývl Ginger. „Taky jsem si to uvědomil. Myslím teď ale na prince Lallu. Je mi ho líto. Před večeří jsme si trochu povídali a zjistil jsem, že to je rozumný kluk. Přímou hoří touhou zapojit se do války. Žít v téhle džungli je dost podivný způsob života pro mužského v jeho věku. Je to něco jako zalézt do kouta pokoje a občas se podívat z okna na svět.“

Biggles s očima upřenýma na jednotvárné břehy kývl. „Je to tak,“ řekl. „Nezávidím mu jeho princovství.“

Jenomže Ginger už pustil prince z hlavy. Náhle se rozesmál.

„To ti už zas připadá princ k smíchu?“

„Lalla ne,“ smál se Ginger. „My dva jsme k smíchu. Pro většinu lidí, je tahle oblast stejně nedostupná jako povrch měsíce. A my dva se tu proháníme v ukradeném

člunu, kolem nás sedí přes tucet hrdlořezů a my počítáme japonské pušky, aby nám je nevzali.“

„Pušky jsou kořistní, piráti jsou vlídní a člun není ukradený,“ spustil Biggles. „A pokud je, tak ho ukradli Japonci! Však už za krádež zaplatili pořádný úrok. Nevidím tu důvod ke smíchu. Snad jedině ten, že se bojíš tak hodných hochů...“

Ginger se přestal smát.

Odpoledne se nachýlilo. Proud řeky unášel loď dolů k pobřeží. Nad džunglí stoupala mlha a slunce pomalu zapadalo. Přicházel soumrak, šero se snášelo do džungle a mezi stromy poletovaly světlušky. Biggles měl pravdu. Z krvelačných pirátů se staly mírumilovné kupky špinavých šatů poházené po palubě.

Lotos rozrážel přídí kalnou řeku, Ayert kormidloval a Biggles opřený o zábradlí kouřil cigaretu a usilovně přemýšlel. Ginger ležel kousek od něj na zemi a už ho nezajímalo nic. Stejně jako obávaní piráti, tvrdě usnul.

KAPITOLA DEVÁTÁ

AYERT JDE NA POBŘEŽÍ

Gingera probudil šepot hlasů. Protřel si oči a protáhl zdřevěnělé údy. Šeptal Biggles, ale znělo to vzrušeně. Motor neběžel a člun zahalený mlhou se zlehka pohupoval na vlnách. Ginger rozeznal, že s Bigglesem stojí Li Chi a Ayert.

„Co se děje?“ zeptal se Ginger.

„Zatím nic,“ zazněla tichá Bigglesova odpověď. „Před chvílí jsme zaznamenali ťukání radiového klíče a Li Chi našel ve skřínce kabiny vysílačku. Mohlo nás napadnout, že tu bude. Li Chi zprávě porozuměl. Lotos se má vrátit na základnu!“

„Co budeme dělat?“

„Potvrdili jsme příjem. Nic jiného nezbývalo.“

„Takže je všechno v pořádku?“

„To právě nevíme. Li Chi se posadil k přístroji a zachytil další signály. Ačkoli nebyly zcela zřetelné, máme vážný důvod k dohadu, že v okolí Victoria Point probíhá velká vojenská operace. A náš Lotos míří přímo do jejího středu.“

„Aspoň něco uvidíme.“

„A nepřítel uvidí nás! Je v našem zájmu nedostat se Japoncům na oči. Vyhnout se jim. Uvažujeme o možnosti vyslat tam Ayerta na průzkum. Už nejsme daleko od ústí řeky a Ayert tvrdí, že se od kuliů v čínské části vesnice dozví, co se děje. Možná že dokáže přesně zaměřit

nepřátelské pozice v deltě. Pokud neznáme jejich polohu, těžko se nepozorovaně dostaneme na volné moře.“

Ginger se podíval na hodinky, Byly teprve tři ráno. „Co si o tom myslíte vy, pane Li Chi?“ zeptal se.

„Ayert plní znamenitě všechny úkoly. Nebojím se.“

„Myslím, že malé zdržení nám nebude vadit,“ řekl Ginger. „Ayert by se však měl vrátit co nejdříve.“

„Dívám se na to stejně,“ souhlasil Biggles. „Ale úžinu musíme přeplovat ještě před úsvitem, jinak to bude zlé.“

Nahodili motor a Lotos se přiblížil co nejbliž severnímu břehu. Ayert svižně přeskočil brlení, vyšpláchla voda a muž zmizel v mlze. Motor utichl.

Poslouchali s nastraženýma ušima, avšak noc byla tichá, neslyšeli nic než tichý šelest vln.

Ginger neměl čekání rád, nejraději by něco podnikl. Chtělo se mu spát a místo toho musel hlídat, co se kde šustne. Byla mu zima, vzduch byl protivně vlhký a obtěžovali ho moskyti. Ohavný konec noci...

Ayert se vrátil asi za hodinu a přišel ještě tišeji než odešel. Zjevil se nad zábradlím, setřásl ze sebe vodu a už stál před Li Chim a chrлил na něj zprávy. Podle nervózního potrhávání pažemi se dalo usuzovat, že události probíhají nepříznivě.

Ginger, který byl vždycky neposedný a Ayertovi teď nerozuměl ani slovo, nadsakoval netrpělivostí. Konečně hlášení skončilo, Li Chi beznadějně rozhodil rukama a rukávy jeho kimona zavlály ve vzduchu.

„Je to moje vina,“ bědoval. „Měl jsem tomu lotrovi useknout hlavu sám a hned!“

„Ten lotr je Pamboo?“ otázal se Biggles.

„Kdo jiný? Vyžvanil admirálovi všechno co věděl, možná že ještě něco navíc. Ayert se to dozvěděl od Číňanů. Vědí o nás i ve vsi.“

„Dobře. Co ale Pamboo věděl?“

„Jak jste si už domyslel, je skutečně odpovědný za přepadení Shansie. Prozradil také Japoncům mou skrýš na Sloním ostrově a řekl jim, že na jezeře přistálo anglické letadlo.“

„Je to zcela jisté? Opravdu vědí všechno?“

„Bohužel. Victoria Point je toho plná. Lidé si samozřejmě myslí, že Angličané vysadili na ostrově obrovskou armádu, která teď Japonce vyžene. Každý kuli tady ví i to, že pila je v provozu a myslí si, že staví invazní čluny. Admirál prý zas nějak uhádl, že mám na ostrově obrovské množství kaučuku, které chci odvést!“

„To ovšem znamená,“ řekl Biggles, „že se červ dostal do jablka téměř dříve, než vyrostlo.“

„Proč jsem mu jen nedal rozpárat břicho?“ obviňoval se Li Chi. „Nemám pro sebe slůvko omluvy.“

„Třeba se ještě najde příležitost,“ promluvil chlácholivě Biggles, jakoby párání břicha byla jeho oblíbená zábava. Bylo však na něm znát, že se uklidnil a ví, co udělají dál.

„O tom dost pochybuji,“ sténal Li Chi. „Celý nádherný plán se mi zhroutil. Běda mi.“

„Nefňukat!“ mírnil ho Biggles.

„To ještě není všechno,“ zoufal si Li Chi. „Admirál připravuje na Sloní ostrov velký výsadek. Poslal depeši do Penangu a oni mu skutečně vyhověli. Výsadková loď už kotví před přístavem.“

„Ale! Jaká loď? Typ a výtlak?“

„Je to Sumatran. Pobřežní zásobovací plavidlo o výtlaku tisíc tun. Je vyzbrojeno těžkými kulomety a teď právě dali na palubu baterií protiletectvých kanónů. Zdá se, můj příteli, že vaše dlouhá a obětavá cesta přes moře vyjde naprázdno.“

„Než zahodím flintu do žita, oznámím vám to,“ prohlásil Biggles. „Kdy má dojít k výsadbku? To už dnes?“

„Ne. Zítra v noci.“

„Až zítra? Sláva! Máme spoustu času něco vymyslet. Kdepak ta kovová kocábka kotví?“

„V kanálu asi míli od pobřeží. Předpokládám, že ráno za přílivu vpluje do přístavu a naloží vojáky.“

„Kdy začíná příliv?“

„Okolo desáté.“

„Zbývá nám dvacet hodin,“ zamyslel se Biggles. „Tak mi napadá... Nehodil by se nám ten Sumatran? Vážně uveze tisíc tun?“ Li Chi byl Číňan. Neztratil trpělivost a neopustila ho ani čínská zdvořilost. „Japonci vám ho ale neprodají,“ řekl a tiše dodal: „Necítíte malý záchvat horečky?“

„To necítím. Už dlouho mi nebylo tak dobře jako teď,“ přiznal se Biggles a zašklebil se. „Chtěl bych ale vědět něco víc o proudech v přístavu a o místních plavidlech. Kdo tvoří posádku Sumatranu?“

„Japonci, kdo jiný? Důstojníky jiné národnosti mít loď nemůže.“

„Kolik mužů je na palubě?“

„Okolo dvaceti.“

Li Chi hleděl na Bigglese podezřívavě a měl-li v očích jen špetku pochopení, byl to náznak soucitu s člověkem, který se pomátl.

„Pokud uvažujete o potopení Sumatranu, nejde o horečku, pane. To už bude horší nemoc, třeba cholera. Nemáte průjem, pane?“

„Potopit Sumatran? Máte rozum? To opravdu nechci! A co se týká té nemoci, jste na omylu. Mám žaludek jako kachna. Uvažuji o tom, jak loď použijeme sami. Nepřítel přece pro nás nemohl udělat nic lepšího než ji sem přivézt. Naše aktiva vzrostla o sto procent! Opět přijde ke slovu kabang. Panečku, už ani nevím, kdo z vás měl ten skvělý nápad vzít ho s sebou. Teď bych ho zulíbal. Li Chi, bude možné zahákovat loď jménem Sumatran?“

„Loď jménem Queen Mary byste nechtěl?“ odsekl Čínan.

„Pokud by se dala použít pro náš účel, proč ne?“

„A jaký je ten náš účel?“

„Vy máte ale krátkou paměť,“ zamračil se Biggles. „Jak vám mohlo vypadnout z hlavy, že mám domů přivézt kaučuk? Nechci se prostě vrátit s prázdnou jen proto, že máte v hlavě místo mého kaučuku svého lotra Pamboo.“

„Jak vás poslouchám, mám chmurný dojem, že se už nechcete domů vrátit vůbec!“

„Ano, riskuji,“ kývl Biggles. „Mám už takovou povahu.“

„Tak mi alespoň povězte, co vás zase napadlo,“ bezradně pohodil rameny Li Chi. „Také jsem v životě hodně riskoval, ale můj mozek pracuje jinak než váš. K čemu potřebujete Sumatran?“

„Hrstku možností vidím přímo před očima. Předně, když budeme mít loď my, nepoužije ji nepřítel. Takové plavidlo může ušetřit dost dřiny. A za druhé? Hned tak

nedojde k výsadku na ostrově! A mám i další svůdné představy...”

„To vás ještě původní plán neopustil?“ hořekoval Li Chi.

„Zatím mě nikdo nepřesvědčil, že musíme operaci vzdát. Je sice velmi mrzuté, že o nás Japonci vědí, ale věčně se to tutlat nedalo. Teď si na nás brousí zuby a to je i výhoda. Ručičky na hodinách se roztočily rychleji. Já se nevzdávám, Li Chi. Všechno mohlo být mnohem horší. Nepřítel nás mohl nečekaně zaskočit. Teď víme, co chystá a dokážeme se mu postavit!“

„Lehké to však rozhodně nebude.“

„Jsme přece ve válce, Li Chi. Nepochybně při tom pokusu můžeme zahynout. Ale to víme oba a věděli jsme to už v Londýně!“

„Kdy chcete na loď zaútočit?“

„Nejsme ještě připraveni a zbývá nám dost času. Na ostrově musíme dokončit přípravné práce. Jedeme tam zpátky a pokud nás Japonci zastaví, všechno závisí na vaší výmluvnosti. Spoléhám na vás.“

Li Chi chytil Ayerta za paži. Šli ke kormidlu a vzápětí se motor probudil. Člun se pohnul a pomalu klouzal k moři. Ginger se opřel o zábradlí a civěl do mlhy. Biggles se postavil vedle něj.

„Co tě to napadlo, Biggles?“ řekl Zrzek. „Co chceš s tou lodí opravdu dělat? Přepadnout velkou loď jako skuteční piráti, to mi připadá trochu šílené.“

„Nesouhlasím,“ odpověděl podrážděně Biggles, který narazil na dalšího nedůvěřivce. „Podle mého nám Sumatrana seslal malajský Pánbůh a hodlám dokázat, že přepad nebude tak složitý. Japonce taková naše drzost ani nenapadne. Už se ve zdejších vodách tak zabydleli, že ani

nestaví hlídky. Na ostrově je bojovníků dost a možná by stačili i hrdlořezové na téhle palubě. Za chvíli jim povím, že když Sumatran vyrazí na cestu do Indie, dostanou ode mne pár úhledně srovnaných svazečků bankovek. Uvidíš, jak se jim zablýská v očích.“

„Říkals do Indie?“

„Ano. Slyšíš dobře. Sumatran uveze spoustu nákladu a já chci loď nacpat až po komíny. Když uveze tisíc tun, nebudou se muset liberatory namáhat.“

„To mě taky mohlo napadnout,“ vydechl Ginger. „Ale takovou loďku snadno najdou japonská letadla. Budou ji hledat, že ano?“

„Jak by ne,“ řekl Biggles. „Právě proto nechávám piráty ještě spát. Nejdříve musíme schovat Lotos na ostrově. Sumatran zůstane tam, kde kotví. Když vtrhneme na jeho palubu hned po setmění, budeme mít dost času naložit náklad a ukázat Malajsku paty.“

„Ale až se rozední, pořád budeme v doletu nepřítele,“ nedal se Ginger.

„Jsi nezmar a zase máš pravdu,“ usmál se Biggles. „V té době nás už budou muset zajišťovat lightniny.“

„Jak je tam dostaneš?“

„Algy s Bertiem už jsou na ostrově. Aspoň doufám! Někdo musí zas do kabiny goslingu a doletět všechno zařídit do Madrasu.“

„Pokud je letiště dokončeno, mohlo by to vyjít,“ připustil Zrzek.

„Podle toho, co slíbil Li Chi, bude to hotové. Mám ještě jeden důvod, proč nechám tygra Sumatrana zatím bez dohledu. Musím se nejdřív přesvědčit, jak se kmeny na hladině osvědčují.“

„Lightningy ale nemají takový dolet, aby nás chránily po celou plavbu,“ vzpomněl si neúnavný Ginger.

„Snad to nebude nutné. Předpokládám, že nebude na škodu popovídat si také s námořnictvem. V těchto vodách se najde nějaká letadlová loď, kde bude k použití pár letounů. Pomohl by i torpédoborec.“

Padl výstřel. Ayert strhl kormidlo a Lotos se naklonil na bok.

Na pravoboku Lotosu se ozval megafon. Li Chi něco křičel. Šlo o krátký rozhovor, ale ostatní strnuli. Biggles i Ginger drželi prsty na spouštích. Li Chi se objevil s úsměvem na rtech.

„Co chtěli?“

„Nic.“ řekl Li Chi. „Poznali nás podle motoru. Lotos je široko daleko jediná motorová loď, ale oni se stejně zeptali.“

Víc slov nepadlo. Ginger civěl do tmavé mlhy, kde se jen občas mihl na světlejší obloze obrys koruny palmy. Ze břehu sem doléhaly prazvláštní zvuky. Lotos brázdil mělkou hladinu řeky, aniž by ho někdo obtěžoval.

Najednou mlha zhoustla a pohupování člunu zesílilo. Ginger si uvědomil, že propluli ústím na otevřené moře. Chtěl oznámit tu radostnou novinu Bigglesovi a v tom okamžiku přejel po hladině silný světelný paprsek. Padl výstřel. Ayert strhl kormidlo, Lotos se naklonil na bok a u přídě vytryskla vodní tříšť. Člun plul dál, zezadu se nesly nadávky překvapených vojáků.

„Posádka Sumatranu,“ pronesl Li Chi.

„Vida,“ ušklíbl se Biggles. „Tak se vám tam nechtělo a málem jste nás zavezl přímo Japoncům do náruče.“

„Ayert nevěděl, že loď kotví tak blízko,“ omlouval se Li Chi.

„Podruhé se nesplete,“ zavrčel Biggles. „Ale hlídky mají!“

Lotos zvolnil tempo a spokojeně mířil přes úžinu. Mlha opadávala a hvězdy okolo Jižního kříže matně

osvětlovaly moře. Na západě se začaly rýsovat vysoké útesy pobřeží Sloního ostrova.

„Kam míříme?“ zeptal se Biggles, když si všiml, že Li Chi vede loď ke druhé straně ostrova.

„Do malé zátoky ukryté mezi útesy. Je to pro nás přímo ideální základna,“ řekl čínský lodivod. „Zajedeme až ke břehu. Kotví tam i moje nová džunka.“

„To jste nám utajil,“ usmál se Biggles. „A neměli bychom vyslat signál? Nějakého horlivce z vaší posádky by mohlo napadnout, že sem opravdu míří Japonci.“

Li Chi něco zavrčel. Přistávali.

Biggles zívl. „Docela mě těší, že náš nedělní výlet na lodičkách přinesl plnou nůši ovoce. Hrome! Jsem jako medvěd. Cítím, že na mne přichází zimní spánek.“

„Klidně si zalez do doupěte,“ vyzval ho Ginger. „Já oči nezavřu. Neodpustím si výraz Bertieho tváře, až uvidí tenhle křižník!“

KAPITOLA DESÁTÁ

PŘÍPRAVY

Biggles s Gingerem teprve vylézali ze člunu, když už Li Chi a Ayert něco zařizovali s místní osádkou. Algy s Bertiem dorazili o chvíli později a člun jim učaroval. Celou cestu k bungalovu si pak letci vykládali o výpravě do barské džungle. Rozednívalo se. Li Chi se ujal vykládání kaučuku a práce běžela jako na drátku.

„Propánakrále, pánové,“ vykřikoval Bertie. „Kdepak jste sebrali tu božskou jachtu?“

„Slušně jsme požádali o zapůjčení. Byli jsme tak zdvořilí, že japonští hoši nemohli odmítnout,“ řekl Biggles. „Kdy jste se vrátili vy?“

„Včera k ránu,“ prohlásil Algy. „Kroužil tu prý také hezký roj zer. Něco tu hledaly.“

Nikdo v letectvu od Aljašky po Sibiř neřekl jednomístné stíhačce Mitsubishi „Zeke“ jinak než zero. Byl to velmi obratný letoun s vynikající výzbrojí. V kabině měl dva kulomety, jejichž střelba byla synchronizována s otáčením vrtulí a na křídlech nesl dva kanóny 20 mm.

„Nedá se vyloučit,“ zamyšleně pokyvoval Biggles, „že je tu teď budeme mít pořád. Nepříjemnosti nechodí po horách.“

„Co vy? Mluvili jste s Marlingem?“

„Ano.“ řekl Biggles a stručně popsal události v Shansie. Když skončil, změnil se sám v netrpělivého tazatele. „Tak povídejte! Třesu se zvědavostí. Jak podle

vašeho názoru probíhá práce na přistávací ploše? Bude to dobré?“

„Pokud bude možné, aby stroje přistávaly postupně, neměly by být potíže. Piloty bude třeba přesně navádět, ale to je normální. Zda plocha unese liberator, to je ve hvězdách, ale stíhačky by mohly přistát třeba hned! Práce běží dnem i nocí.“

„Dobře. Kolik jste přivezli benzínu?“

„Čtyři barely. Víc se nevešlo.“

„A co pánové v Indii?“

„Jsou dost netrpěliví. Čekají na tvé rozkazy.“

„Nevypadá to zle,“ liboval si Biggles. „Musíme pokračovat pilně jako včeličky, dokud nebude med v úle. Času je málo. Ubral nám ho ten nenávistný Pamboo, takže se tu nejspíš dlouho nezdržíme. Rozhodně ne tak dlouho, jak jsme původně doufali. Pokusíme se ale dokončit práci. Máme jediný úkol. Přepřavit přírodní gumu. Už pochybuji, že se nám podaří přepřavit celý náklad, ale větší část bychom mohli zvládnout, než tu začne být moc horko. Celou dodávku bychom při tomto ohrožení letecky nezvládli, ledaže by nám Japonci sami pomohli. Naskytla se však nová možnost. Před přístavem Victoria Point kotví loď s výtlakem tisíc tun. Večer se pokusíme nasadit tomuhle koníkovi udidlo! Poslat domů tisíc tun kaučuku na jeden záťah by nebyl špatný start dostihu, co říkáte?“

„Jemine, jakpak ne?“ usmál se hřejivě Bertie, sáhl po monoklu a dal se do jeho leštění. „Chci být u toho, Biggles.“

„Buď klidný. Poletíš do Indie pro lightningy!“

„Chci být tady, propánakrále!“ vyhrkl Bertie, jemůž se rozkaz nelíbil. „To je nemůžeme zavolat rádiem?“

„To bychom mohli, ale Japonci zprávu zachytí a poletí sem už najisto,“ odsekl Biggles. „Odpusť, ale nehodlám je sem zvát. Jsou hosté, které prostě nesnáším.“

„A proč tak spěcháme?“ zeptal se Algy.

„Vždyť jsem vám už řekl, že o nás vědí. Chystají se na ostrov zaútočit a tím nás vlastně nutí, abychom jim vzali Sumatran. Když tu loď neodvezeme ze zátoky sami, připluje sem naložená hochy, které naučili v Japonsku střílet. Ti nebudou mít ani nejmenší pochopení pro to, že generál Raymond potřebuje nové tenisové míčky! Loď jim vezmeme a pokusíme se ji co nejrychleji naložit. A snad nemusím nikomu z vás vysvětlovat, že Japonci po ztrátě lodi začnou skákat radostí. Vezmou co bude po ruce a hurá na nás! Loď musíme naložit co nejrychleji, neboť zakotvená nemá naději! Když sem dostaneme naše stíhače, budeme mít naději, že sestřelí japonské průzkumníky dřív, než stihnou ohlásit na základnu co se tu děje. Sumatran pak bude potřebovat leteckou ochranu při cestě na západ. Počítám prostě s tím, že Japonci na něj hodí hrst koláčků!“ Li Chi zakroutil očima. Nechápal.

„Když letci z královského letectva říkají koláčky, myslí tím bomby,“ řekl mu Algy.

Biggles si odkašlal a pak dál rozvíjel své pirátské představy.

„Upřímně řečeno nevěřím, že nás budou hned bombardovat. Nebudou chvíli vědět, kam se Sumatran vypařil. Navíc by jim zničení vlastní lodi admirál sotva odpustil. Chvíli budou tápat. Nás lightningy doprovodí na hranici doletu japonských bombardérů. Proto je pro nás přilet stíhaček otázkou života nebo smrti.“

„Kdo bude na palubě Sumatrami?“ zeptal se Algy.

„Musíme poprosit o spolupráci Li Chiho. Řídit tak velkou loď nikdo z nás neumí.“

„Jak se pak Li Chi dostane zpátky?“

„Nepřerušuj mě pořád. Na všechno dojde. Doufám, že až do Indie nedoplují. V Madrasu najde Li Chi admirála námořnictva a požádá ho o pomoc. Měl by na ochranu Sumatrami vyslat torpédoborec. Také vyzve velitele vzdušných sil v Indii, aby se spojil s Raymondem. Naše operace má označení nejvyšší priority. Pokud dosáhneme vyslání obrněnce, nezbude nám než přistát v blízkosti Sumatranu s goslingem, vyzvednout Li Chiho a přivést ho sem zpátky. A také bychom měli chlapcům v Indii sdělit, že jejich účast přijde na řadu zítra, pokud mezitím let neodložíme. Času je vážně málo. Taffy Hughes a „Vztekloun“ Ferris by měli startovat dřív než vy. Pozorovatelný jsou už v plné pohotovosti. Zažehneme přistávací ohně, aby lightniny věděly kam přistát. Sumatran nesmí zůstat v rukou nepřítele hned ze dvou důvodů. Znáte oba a druhý je ještě vážnější. Japonci připravují vylodění na ostrově a pokud teď přijdou o největší transportní plavidlo ve zdejších vodách, zdržíme je nejméně o týden. Než se dají dohromady, musíme shromáždit takové síly, abychom jim mohli zasadit další úder. Mluvil jsem s Li Chim. Jeho lidé na pevnině sledují veškeré pohyby Japonců, takže by se nemělo stát, že by nás něčím překvapili. Ten týden by měl stačit liberátorům, aby odvezly kaučuk a bude po operaci.“

„Ty věříš, že Tamashoa počká týden?“ zanaříkal Algy.

„Myslím, že mu nic jiného nezbude. Je zkušený válečník. Má zprávy o našem výsadbku, ale spousta

podrobností nezná. Potřebuje vědět víc o naší skutečné síle. Byl by to břídl a ne dobrý velitel, kdyby útočil na neznámý počet obránců.“

Algy přitakal. Podíval se z okna na tyrkysově modrou oblohu. „O.K. Tak my letíme hned teď. Máme dvacet minut po šesté, v Indii můžeme být okolo dvanácté. Lightningy sem dorazí mezi čtvrtou a pátou odpoledne. Ta naše pomalá rachotina to sem ale tak rychle nestihne. Gosling doletí až po setmění.“

„Proč nepočkáš v Madrasu na zítřek?“

„Raději bych byl zpátky hned.“

„Jak chceš. Zapálíme přistávací ohně. Přivez ale další kanystry s benzínem. Nedostatek paliva by nás mohl ochromit.“

„Když tu Bertie zůstane, přivezu benzínu víc.“

„Jasně,“ řekl Bertie. „Algy má pravdu.“

„Je to ale dlouhý let,“ připomněl Biggles. „Poznáme tě vůbec, až se vrátíš? Budeš vychrtlý jak zdejší domorodci.“

„Přirozeně bych uvítal Bertieho společnost. Jenže jsem se letět nechce a benzín je důležitější než moje samota a stesk po něm. Letím sám!“

„Tak má jednat odvážný voják britského impéria!“ vykřikl Bertie a vyskočil ze židle. „Jsi hrdina, Algy, jen zapomínáš, že už jsi dědek! Jeminkote, ty bys mě dojal. Hlásím se, Biggles! On bude odpočívat tady a s goslingem letím já!“

„Klid,“ zavelel Biggles, sáhl do kapsy a vytáhl minci. „Ať tedy rozhodne los. Hlavu má Algy, orla Bertie.“ Vyhodil minci do vzduchu.

„Hlava, hoši. Letí dědek Algy a mladíček Bertie, zůstává s námi. Nudit se tu nebude.“

Algy s úsměvem kývl a vyklouzl ze dveří.

„Buď opatrný,“ křikl za ním Biggles. „Hlídej si nos i zadek! Japonci budou bzučet jak sršni. Šlápli jsme jim do hnízda, tak ať neschytáš nějaké žíhadlo!“

„Mám s sebou cibuli,“ odbyl ho Algy a dveře zaklaply.

„To znamená, že jsi mě vzal za piráta?“ zamžikal Bertie.

„Pokud chceš.“

„Jak by ne, propánakrále! Od dětství netoužím po ničem jiném! Chudák Algy. Převážet nákladákem sudy je pěkná otrava.“

„Algy to ví od začátku a ty bys to taky měl vědět,“ klidnil lorda Biggles. „Řekl jsem vám už v Anglii, že budeme mít Pacifiku plné zuby. Tahle akce znamená především spoustu mil nalétaných nad mořskou hladinou.“

Do místnosti vešel Li Chi, aby jim oznámil, že Lotos je ukotven a důkladně zamaskován. Ze vzduchu ho nikdo nenajde.

„Hlavně nezapomeňte, kam jste ho uvázal,“ zubil se Biggles. „Za soumraku ho budeme potřebovat.“

„Na přistávací dráze se pracuje a hlídky jsou na pozorovatelnách. Žádný letoun sem nedoletí bez předběžného varování,“ uklonil se Li Chi.

„Díky. Dobrá práce,“ řekl Biggles. „S trochou štěstí tu už zítra můžeme mít liberatory. Začínám věřit, že to vyjde. Mimochodem, napadlo vás, Li Chi, kde zaparkujeme Sumatran? Které místo u břehu bude nejvhodnější pro nakládání?“

„Jistě. Je to ta zátoka, kde kotví Lotos. Skladiště kaučuku máme nedaleko. Kousek od břehu.“

„Myslíte na všechno,“ uznale kývl Biggles. „Mám však pro vás a pro Ayerta práci, o které ještě nevíte.“

Li Chi projevil zájem další úklonou a dostal otázku, zda bude ochoten využít své mořeplavecké zkušenosti k dopravě Sumatranu, naloženého kaučukem do Indie. Číňan potěšeně naslouchal a kýval. Líbilo se mu i to, co Biggles vymyslel ohledně jejich návratu na Sloní ostrov.

„Nejsem si jistý, zda to bude jen veselý výlet,“ končil Biggles. „Japonští letci určitě projeví o Sumatran zájem a vaši piráti by si měli doplnit vzdělání o obsluhu děl a kulometů.“

„Jsou chápaví,“ usmál se Li Chi. „Milují zbraně.“

„Dobře. A teď byste se měli vyspat,“ vyzval ho Biggles. „Než se však uložíte, vyberte nejlepší muže k přepadení Sumatranu.“

„Kolik jich potřebujete?“

„Zúčastníte se akce vy sám?“

„Ovšem,“ usmál se Číňan. „Jako za starých dobrých časů.“

„Výborně. Pak postačí dvacet chlapů. Přihlédněte i k tomu, aby se vyznali v plavbě na moři. A nepohrďte těmi otrhanci ze Shansie. Marling tvrdil, že mezi nimi jsou mechanici a topiči. Když nám pomohou, dostanou slušnou odměnu.“

„Zařídím,“ řekl Li Chi. „Jen ještě dotaz. Kolik mužů přiletí s letouny, kterým říkáte liberatory? Chci zařídit ubytování.“

„S tím se netrapte. Nezdří se tu. Liberatory mají v nádržích dost paliva na zpáteční let. Posádka si odpočine až na domácí základně po ukončení operace.“

Li Chi se uklonil a šel. Také Biggles s Gingerem si odešli zdřímnout. Ve službě zůstal jen Bertie, jehož

povinností bylo sledovat průběh prací v táboře a probudit spící, kdyby se událo něco neblahého.

Vzbudil je až v pozdním odpoledni. Novinky žádné, jen to, že domorodci museli několikrát přerušit práci, když v blízkosti ostrova přelétávala cizí letadla. Japonský průzkum oblasti byl vsutku důkladný.

„Hledají místo, kde nahodí udici,“ odhadoval Bertie. „Může být,“ odpověděl Biggles, obouvající se do bot. „Ale na prstuhy vyrazí až zítra.“

„Sumatran kotví stále na stejném místě,“ řekl Bertie. „Jak to víš?“

„Li Chi má dobrý dalekohled a viditelnost byla skvělá. Z kopce je nádherný rozhled a tak jsem se byl kouknout.“

Do Bigglesovy místnosti vešel Li Chi a sděloval, že pro útok je všechno připraveno. Celá posádka už ví, co se od nich čeká.

„Probudily se v nich staré zvyky,“ vykládal starý pirát. „Těší se na přepad jako zamlada. Zahákovat loď je pro ně maličkost.“ Pokynul letcům ke stolu.

„My Číňané věříme, že dobré dílo se vždycky podaří, pokud k němu přistoupíme s plným žaludkem.“ Luskal prsty a na stole stály talíře s večeří.

„Přistupuji na tuto čínskou víru,“ prohlásil Biggles.

V klidu se však nenavečeřeli. Sotva se usadili, ozval se řev motorů dvou nízko letících letadel. Nad ostrovem kroužily oba očekávané lightningy.

Nezkušený pozemní personál, vyběhl k jezeru a muži si počínali mistrovsky. Podpálili připravené hranice na okrajích plochy a stíhačky přistály bez zbytečného otálení. Vedeny naváděcími signály zarolovaly stroje pod přístřešky. Piloti Taffy Hughes a Vztekoun Ferris se

vysoukali z kabin a se širokým úsměvem se vrhli k Bigglesovi. Brebentili jako o překot.

„Vyplašili jste cestou nějaké ptáčky?“ přerušil je Biggles. „Samá voda,“ mávl rukou Taffy. „Jen samá voda.“

„Kde se tu vzalo tolik lidí?“ žasl Vztekoun.

„Přeplavali na ostrov, protože neměli kde složit hlavu,“ řekl

Biggles. „Pojďte do mé rezidence na talíř ryb s bambusovými výhonky.“

„Co kdybychom dali nejdřív napít mašinkám?“ navrhl Taffy. „Tolik zase nechvátáme. Stíhačky budeme potřebovat až ráno. S benzínem jsme ale na štíru, musíme šetřit.“

„Algy byl zrovna u výčepu,“ prohlásil Vztekoun. „Když jste odlétali, nebyl ještě hotov?“

„Skoro. Prohlásil, že tě nenechá dlouho čekat.“

„Pověděl vám alespoň, co jsme tady uvařili?“

„To si piš.“

„To je dobře,“ oddechl si Biggles. „Nemusím se opakovat.“

„Počítáš při večerním filmování s naší účastí?“ vnucoval se Taffy.

„Ne, hoši,“ odpověděl Biggles. „Vy zůstanete tady a budete spát jako andílkové. Křídly si pořádně mávnete až ráno.“

„Co nás čeká?“

„Startujete těsně před svítáním. Budete hlídkovat ve dvaceti tisících. Musíte se vypořádat s každým vetřelcem, který by byl zbytečně zvědavý. Nikdo vás tu nečeká, neměli byste mít potíže. Japonce zajímá co tu děláme a nás zajímá, aby se to nedozvěděli. Pokud pro ně zůstane

naše letiště tajenkou, admirál si na nás vyláme zuby. Čas ale letí jako o závod. Ještě to chvíli potrvá, než se vrátí Algy. Pokud se opozdí, nebudeme už na něj čekat. Každý temný kousek téhle noci má pro nás značný význam. Pokud už budeme pryč, nezbude než abyste se o směrové ohně postarali sami. Motor goslingu poznáte a Algy vám bude vděčný až za hrob.“

Taffy i Vztekoun byli trochu zklamáni, také by si rádi zahráli na piráty. Biggles však věděl, že oba muži splní jeho rozkazy beze zbytku.

„Ta řeč ti ale trvala,“ zavrčel Taffy. „Koukej! Venku je tma.“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

GINGER JE OTŘESEN

V osm večer stálo Bigglesovo komando nastoupené na pobřežním ostrohu. Prales dávno naplnila dusná vlhká tma. Biggles naposled prověřoval vybavení mužů. K zátoce, kde kotvil připravený Lotos měli blízko, snad jen padesát yardů.

Ginger ještě nemohl vědět, že na dnešní večer nikdy nezapomene. Netušil, že zažije situaci, do které se běloch může dostat jedině zázrakem a pokud k tomu dojde, pak jen jednou za život.

Vybraná skupina, přesně počítáno dvacet hrdlořezů, se kymácela v nevyrovnané řadě a opírala se o zbraně všeho druhu. Pohled na tváře mužů i barvy jejich odění by zaskočil i nejvynalézavějšího holywoodského režiséra. Na orvané a bosé bukanýry by s láskou v oku shlédli snad jedině pověstný pirát Morgan. Vypadali, jakoby někdo vydrancoval jejich šatníky a oni teď čekají na příležitost, jak ho doplnit. Někteří však našli pro svá potrháná kimona doplňky. Jeden si uvázal kolem pasu sametovou šerpu posázenou skleněnými brilianty, jiný si kolem hlavy uvázal fešácký šátek.

Také jejich zbraně stály za prohlídku, ale spíše by zajásal sběratel než voják. Převládaly těžké parangy a malajské dýky se zubatým ostřím, krisy.

Útok v blízkosti přístavu, který byl obsazen Japonci vyžadoval v první řadě ticho. Střelné zbraně nepřicházely v úvahu. Těmto mužům, kterým kolovala v žilách krev pradávných loupežníků, to omezení vůbec nevadilo.

Jejich otcové i dědové nebojovali jinak. Nyní, když se schylovalo k přepadu, bylo na nich znát, jak musí tlumit své nadšení. Těšili se na boj také proto, že nenáviděli Japonce a u mnohého z nich měli císařovi vojáci soukromý, osobní vroubek. Vypálená rodná vesnice, zavražděný otec, ubité děti. Dnešní noční útok znamenal také pomstu.

Ayert žmoulal v ústech podomácku ubalený doutník. Záblesk světla pochodně dával jeho zjizvené tváři výraz ďábla. Pajdal před muži z místa na místo a vydával chrčivé rozkazy. Ginger měl dojem, že Ayert by svým pohledem dokázal potopit celé japonské loďstvo sám a stačilo by mu k tomu jeho jediné oko. Občas mávl parangem a Zrzka napadlo, že připomíná houslistu, který ladí svůj nástroj před důležitým koncertem. Zlověstný bocman budil strach. Bylo jasné, že nebude mít s nepřitelem slitování.

Li Chi se ještě nepřevlékl. Stál ve žlutém kimonu opodál a s mírným úsměvem pozoroval nástup výsadku.

Scénu z amerického velkofilmu důstojně dokreslovalo také okolí. Špičky pralesních stromů se dotýkaly nebes, kořeny se ztrácely v nekonečných houštinách rákosu. Vyčnělé stvoly připomínaly stěžně bárek kymácejících se v závanech větru. Kousek níže, na příkrém břehu zátoky blikaly nad překrásnou tropickou vegetací světloušky. Ze všech stran se ozývalo drnčení cikád...

Tři britští důstojníci si nástup odpustili. Ani je nenapadlo navlékat se před útokem do zvláštních oděvů. Stáli stranou jen v kalhotách a košilích s vyhrnutými rukávy. Patrně si všichni zapomněli zapnout i knoflíčky u krku. Za opasek si zastrčili lehké pistole a jak bylo

zvykem u nočních akcí, začernili si obličej. Ginger si dál zvlášť záležet. Šlo skutečně o nutnost, bílá plet' je v noční tmě lépe viditelná. Taffy a Vztekoun vyhlíželi jako mlynáři, uzavírající procesí. Rozhlíželi se s údivem kolem a pozorovali dobrou stovku domorodců, kteří už v zátoce stěhovali budoucí náklad do Indie. Algy se s goslingem ještě nevrátil, ale čas pokročil. Biggles rozhodl déle nečekat.

„Za pár hodin se vrátíme, a aspoň na nás tady bude čekat nějaká milá tvář,“ usmál se na Taffyho.

„To doufám,“ zabručel Bertie. „Cítím, že tenhle dostih vyhraje. A mít tu svou staříčkou klisnu, vzal bych s vámi všemi sázky dvacet ku jedné!“

„Chtěl bych vidět,“ řekl Biggles, „jak bys ji dostával na loď.“

„Skočila by tam sama ze břehu,“ smál se Bertie. „Trochu bych ji polehtal a hop! Jen kdyby tak nepražilo sluníčko.“

Na Bigglese to bylo moc vtipu naráz. Nechápatě zavrtil hlavou a otočil se k Li Chimu.

„Vědí všichni muži, co se od nich čeká?“

„Do posledního písmenka. Nejenom vy máte dar, aby vás všichni poslouchali na slovo.“

„Už vás napadlo, co Japoncům namluvíte, když zastavíme u lodi?“

„Máme na lodi velmi starý motor. Nevšiml jste si? Snadno se zadře. Požádám o pomoc hlavního mechanika ze Sumatranu. Myslím, že mě pustí na palubu. Také očekávám, že dosud neskončilo zásobování lodi z přístavu a žebříky budou spuštěny.“

„Dobře. Nebudeme ztrácet čas. Na loď a odrazíme!“

Průvod se dal na pochod. Důstojníci šli první a užasle pozorovali, jak rychle a mrštně zdolávali domorodci lodní brlení. Šlo to ráz na ráz, občas o zábradlí zazvonila mačeta.

„Ti strašáci ale skáčou, co? Že se nepořežou vlastní žiletkou,“ nechápal Bertie a nasadil si monokl, aby na to lépe viděl.

„Vy tam!“ křikl Biggles ke břehu. „Dobře poslouchajte, aby vám Algy někam neuletěl!“

Taffy zamával. Rozuměl.

Ayert nahodil motor a lodní šroub rozvířil vodní hladinu. Lotos vyrazil vpřed a baldachýn vysokých stromů začal splývat s tmou. Hvězdy, plující na nebeské klenbě, se objevily i na hladině. Bocman zatočil kormidlem a loďka obeplouvala pobřeží. Bylo nutné ostrov obkroužit a vplout do úžiny. Li Chi udílel poslední rozkazy mužům dřepícím na podlaze. Většinou se ani nevzdálili od zábradlí. K překvapení bělochů se nikdo z nich na nic neptal, všichni jen pozorně sledovali Číňanovy pokyny.

„Asi vysvětluje, komu má kdo podříznout krk,“ zašeptal Ginger.

„Propánakrále,“ hlesl Bertie.

Albatros by to měl k parníku devět mil. Lotos, který obeplouval Sloní ostrov a musel se vyhnout nebezpečným skaliskům, měl před sebou o tři míle víc. Podmínky pro plavbu nemohly být lepší a člun zvládl prvních deset mil za hodinu. Vál mírný větřík a vlny tiše ševalily. Potom Ayert zpomalil. Bylo záhadou, co s motorem dělal, ale dařilo se mu. Motor škytl, naskočil a znovu zaškytal. Ayert si s ním hrál dál a s jediným okem

bedlivě zkoumal hladinu. Pak cosi zabručel a pozměnil kurz. Motor vzlykal a sténal...

Ginger se podíval přes příd a uviděl obrys Sumatranu. Chybělo k němu sotva půl míle. Lod' před nimi jakoby vystupovala z moře a byl už slyšet hluk z paluby. Rachotily tam řetězy a ozval se lodní zvon.

„Má to snad znamenat, že zvedají kotvy?“ zeptal se Biggles Li Chiho.

„Ano.“ řekl Li Chi. „Myslím, že se připravují vplout do zátoky. Jsme tu v pravý čas.“

Posádka velké lodi čile pobíhala po palubě a nikdo se nestaral o okolí. Když si na Sumatranu konečně připlouvajícího člunu všimli, byl už od nich Lotos vzdálen pouhých sto yardů!

Ozval se varovný výkřik, pak druhý a dupot na palubě zesílil. Ayert to asi neslyšel a kurz nezměnil. Noční ticho prořízlo řízné varování z paluby Sumatranu, jenže to už Lotos přirážel k boku velké lodi a Ginger viděl, jak z mohutného kotevního řetězu odkapává voda. Bok Sumatranu se nad ním tyčil do výše a Zrzek měl pocit, že se jejich lod' změnila v trpasličí záchranný člun.

Li Chi cosi křičel na námořníka na palubě, ten odpověděl a Li Chi naléhal dál. Ginger nerozuměl ani slovo, ale nebyl takový hlupák, aby si nedomyslel, k čemu Číňanova řeč směřuje. Porouchal se motor a posádka je zoufalá! K žebříku na boku Sumatranu ještě chyběly asi čtyři yardy.

Li Chi vykřikoval dál a z jeho hlasu už znělo zoufalství. Pak se ozval náraz. Lotos přirazil k boku velké lodi a žebřík byl na dosah. Dva muži se k němu vrhli a připoutali ho k brlení Lotosu. Ayert opustil

kormidlo a vrhl se k žebříku, ale Li Chi byl ještě rychlejší. Za nimi vyrazili ostatní, jako smršť...

Ginger ztratil dech. Předpokládal že na palubu vystoupí Biggles, Bertie a on jako první. Byli na tom domluveni. Místo toho teď viděl žebřík obsypaný muži, kteří šplhali vzhůru tak rychle, že by jim to záviděly i opice! Na vniknutí mezi ně se nedalo ani pomyslet. Ginger si uvědomil, že nebýt tří bělochů, je paluba Lotosu prázdná. Podíval se na Bigglese, který právě bezmocně rozhodil rukama.

„Jeminkote...“ začal oduševněle Bertie, ale nebylo mu dopřáno dovést svou myšlenku do konce.

Ayert přeskočil zábradlí jako kočka, pro kterou plot zahrady není překážkou. Li Chi ho následoval jako druhá kočka, očekávající, že zahrada bude plná myší. Z paluby se ozvalo překvapené vyjeknutí, které však bylo vzápětí přiškrceno. Následoval tlumený výkřik a dva další zoufalé steny a přes brlení Sumatranu skákali na palubu další muži. Než se Ginger vzpamatoval, viděl před sebou žebřík, po kterém snaživě vystupoval Biggles a vrhl se spolu s Bertiem za ním. Dvacet pirátů už dávno rejdlilo po palubě a bylo jasné, že úsilí bílých bojovníků přijde nazmar...

Biggles zápasil s žebříkem a kroutil hlavou, jaké to velí podivné, nedisciplinované bandě. Když se konečně vydrápal na palubu, vládl tu klid a na dohled nebyl jediný živý člověk! Ještě že sem za ním vylezl Ginger s Bertiem. Překročili tři mrtvá těla a odkudsi z podpalubí k ním dolehly zvuky, dokládající, že boj o loď dosud neskončil.

Posádka Sumatranu se nevzdávala, i když naděje mužů na přežití byla nepatrná. Dosud se neozval jediný

výstřel. Biggles si to vysvětloval tím, že Japonci na palubě neměli zbraně. Ty patrně ležely ve skladišti a bylo možné, že právě o tento sklad se teď bojuje. O výsledku rozhodlo překvapení. Li Chiho piráti pronikli na palubu snadno a nyní se drali do útrob plavidla se stejnou jistotou.

Následoval tlumený výkřik a přes brlení Sumatranu skákali na palubu další muži.

Biggles s pistolí v ruce vyrazil k velitelskému můstku. Nikdo z trojice zatím nedostal možnost předvést své schopnosti v boji muže proti muži. Příležitost nedostali ani na můstku. U kormidla už stál Ayert a odvážný Li Chi. Jednooký bocman si s pozoruhodnou něhou utíral mačetu do cípu sarongu. V tratolišti krve vyhasly životy velícího důstojníka i jeho pobočníka.

„Tito dva muži na nás vytáhli pistole,“ pronesl Li Chi svou uhlazenou angličtinou. „Je mi to velmi, velmi líto.“

„Clark Gable být špatný,“ řekl Ayert s širokým úsměvem Gingerovi. „Já být dobrý!“ dodal.

Ginger přitakal, ale při pohledu na mrtvolu mu do řeči nebylo.

„Mám dojem, že jsme mohli zůstat na ostrově v posteli,“ ozval se Biggles. „Byli jsme tu zbyteční. Ani se mi tu nelíbí. Představuji si, co se děje dole a svírá se mi žaludek. Musíme co nejrychleji vyrazit zpátky.“

„Válka je krvavé řemeslo, příteli,“ řekl s hořkým úsměvem Li Chi. „Nezáleží na tom, zda probíhá ve vzduchu či na palubě lodi. A náš parang není horší zbraň než vaše bomby, tanky a plamenomety!“ Zmizel v podpalubí a Biggles jen polkl. Na to se těžko dalo něco namítat.

Opustili Ayerta u kormidla a vrátili se na palubu, která se už plnila vítěznými bukanýry. Zářili nadšením. Před strojojnou se řadili muži ze Shansie a jeden z nich sdělil lámanou angličtinou Bigglesovi, že stroje jsou v pořádku.

„Díky,“ kývl Biggles a zahleděl se k pobřeží. „Dost by mne překvapilo, kdyby si tam ničeho nevšimli.“

Nemáme jediný rozumný důvod se tady déle zdržovat. Gingere! Hej, Gingere, probud' se! Jdi dolů k vysílačce a pokud se ozve signál, dej mi hned vědět! Pošlu dolů Li Chiho, aby překládal.“

Zrzek poslechl a přístroj našel snadno. Vlastně ho k němu přivedl zvuk zprávy, kterou právě vyklepával. Pilot se obrátil jako na obrtlíku a hnal se zpátky na palubu. Li Chi se usadil u přístroje během necelé minuty. Pečlivě naslouchal a rukou čmáral po papíře čínské znaky, pro Gingera zcela nepochopitelné.

„Copak asi chtějí?“ zeptal se s úsměvem. „Mají ještě vůbec o Sumatran zájem?“

„Co chtějí?“ odpověděl tiše Li Chi. „Chtějí vás. Všechny bělochy. Vysílá vlajková loď flotily japonských torpédoborců. Kapitán hlásí, že našel vrak britského letounu typu Gosling. Tři sta mil východně od Mergui. Pilot byl zajat. Sestřelili ho a japonský velitel flotily se tím před admirálem vychloubá.“

Ginger zbledl a stáhlo se mu hrdlo.

„Uvádějí jméno zajatce?“ zeptal se stísněným hlasem.

„Ne.“

„Hrome,“ řekl Ginger. „V téhle oblasti je jen jeden gosling. To znamená, že dostali Algyho! Co ještě říkají v hlášení?“

„Ledacos,“ přikývl smutně Li Chi. „Požádali o instrukce k převozu zajatce a odpověď už přišla ze Singapur. Převezou ho na nejbližší základnu k výsledku. Flotila proto namířila do Victoria Point. Příjezd je očekáván zítra po obědě.“

„Děkuji,“ řekl unaveně Ginger a šel hledat Bigglese.

„Japonci dostali Algyho,“ oznámil mu. „Torpédoborec ho vytáhl z moře. Skončí ve vězení ve Victoria Point.“

„Victoria Point?“ řekl nechápavě Biggles.

„Ano,“ svěsil hlavu Ginger.

Biggles si pak hrál s cigaretou tak dlouho, až se spálil a plný vzteku odhodil nedopalek přes zábradlí. Mlčel. „Co uděláme?“

„To vážně nevím,“ připustil Biggles. „Na flotilu torpédoborců s touhle kocábkou nemáme. Musíme pokračovat. Nejdřív do Indie a pak se uvidí. Říkals, že bude v přístavu zítra odpoledne?“

„Li Chi to tvrdil.“

„Algy má před sebou ještě pár bezpečných hodin. Vracíme se na ostrov,“ přikázal Biggles. Vedle nich se zjevil Li Chi. „Další veselá zpráva?“

„Tamashoa požaduje, aby se námořníci flotily o zajatce vzorně starali. Hodlá se mu po přistání věnovat osobně.“

„Hodný hoch,“ zavrčel Biggles. „Tak dobře. Sumatran zmizí, ale my víme, že torpédoborce pro nás znamenají vážné nebezpečí. Díky Bohu, že o nich víme včas. Jinak bychom se mohli dostat přímo před jejich hlavní. Jako by nestačilo, že až se Tamashoa dozví, že mu tahle loďka zmizela, spustí ohňostroj.“

Biggles se odmlčel a pohlédl k pobřeží. Na východním břehu si všiml podivného pohybu signálního světla. „Copak se to tam děje?“ otočil se k Li Chimu a ukázal na světlo. „Hádám, že se nám někdo pokouší něco sdělit. Co chtějí?“

Li Chi se znovu osvědčil jako odborník. Chvilí signály sledoval a pak kývl hlavou.

„Rozumím,“ řekl. „Chtějí vědět, nač Sumatran čeká. Už měl být v přístavu.“

„Mohli rozpoznat, co se na lodi stalo?“

„To vylučuji.“

„Takže musíme odpovědět. Poslali by sem hlídkový člun. Na můstku je lodní signální lampa. Li Chi, vyšlete jim zprávu, že se sem od severozápadu blíží neznámé podezřelé plavidlo. Možná britská ponorka. Získáme tím časovou rezervu, abychom se mohli odtud vypařit. Ale to už jim nesignalizujte!“

Li Chi se na něj káravě podíval a vydal se k můstku.

„Mohl byste admirálovi doporučit, aby varoval všechny lodě v této oblasti. A požádejte ho, ať zahájí po té ohavné ponorce pátrání.“

„Udělám to, ale co tím získáme?“ zeptal se Li Chi.

„Nerozumím. Jenom to zvýší jejich zdejší aktivitu. Proč o to stojíte?“

„Torpédoborce možná přejdou na jiný kurz. Mohly by nám tím uhnout z cesty. Byl to jen takový záblesk mé ubohé mysli.“

„Pořád vás něco napadá,“ zabručel Li Chi. „Co když nám pak ty torpédoborce vplují zrovna do cesty?“

„To těžko,“ řekl Biggles. „Míří sem a pokud změní směr, zamíří někam jinam. Omlouvám se za své nápady, ale někdy může dobrý nápad vyhrát i prohranou bitvu. Nebuďte proti nápadům a uznejte, že za to ani nemohu, když mě něco napadne.“

Li Chi vyslal signál a na pobřeží potvrdili příjem.

„O.K. To bychom měli,“ mnul si ruce Biggles. Li Chi zůstal na můstku, zatímco pilot se vracel na palubu. Dole se ozval zvonek a paluba plavidla se roztrásla. Stroje se rozběhly a pod zádí rozvířil šroub vodu.

Sumatran zamířil ke Slonímu ostrovu a člun s pohádkovým jménem Lotos ho následoval...

KAPITOLA DVANÁCTÁ

JAK ALGY UTOPIL GOSLINGA

Nebýt velké nudy, kterou považoval Algy za trest, proběhl by let do Indie bez jakéhokoli trápení. Když se kola letounu roztočila na přistávací dráze základny v Madrasu, už se k němu sbíhali muži z letky a když Algy vystrčil hlavu z kabiny, nevystačil jako poprvé s neurčitými vytáčkami o otevření vzdušného mostu do sloní říše. Letci už měli čekání dost. Angus Mackail začal přesvědčovat Algyho, že místní muži mají zaťaté všechny smysly, dokonce i pěsti. Pokud operace nezačne co nevidět, bude neveselo!

Při pohledu na něj si Algy vzpomněl, jak Angus „boural“ v Barmě. Bylo to nedávno, Angusovy bolesti ještě ani neodezněly a on si zase nedal pokoj.

„Brzo se dočkáš,“ řekl mu a raději spolkl jedovatou poznámku o tom, že doktoři se možná dočkají také.

Po pár soustech v kantýně se Algy hnal vyplnit rozkazy. Nebylo tak snadné to stihnout, čas kvapil.

Když se dva lightningy odlepily od země, Algymu najednou čas chyběl, pobíhal kolem goslingu a pobízel palivo, aby teklo rychleji.

„Očekáváme váš přilet zítra ráno,“ řekl pilotům, chystajícím své liberatory. „Čím víc šťávy, tím líp. Budeme ji potřebovat.“

A pak seděl v kabině a v prvních hodinách se zase jen nudil. Nic se nedělo. Strop nebes i podlahu oceánu natřeli průzračnou modří. Napadlo ho, že z výšky pěti

tisíc stop připomíná Pacifik spícího žraloka modrého, ale brzy těch nápadů nechal. Přelétl Andamany a Nicobary a zjistil, že válka odtud vyhnala i tu nejmenší rybářskou loď. Nad goslingem se klenul azurový dóm, který na obzoru přecházel od fialového nekonečna. Připadalo mu, že letí od jednoho konce světa ke druhému.

Po pět hodin Algy nezahlédl ani nejmenší stopu či náznak něčeho, co by narušilo božskou čistotu a klid mořské hladiny. Pozornost, kterou byl Algy známý a která mu už často pomohla, polevovala. Na severním obzoru se zvedal sloupec kouře, ale trvalo dlouho, než si ho Algyho unavené oči povšimly. Dým mohl znamenat jen jedno, spojeneckou nebo nepřátelskou loď. Konečně si sloupce všiml a chtěl se přesvědčit, čím loď brázdí hladinu.

Bezmyšlenkovitě zvedl oči k obloze. Nic. Už otáčel hlavu dopředu, když v poslední chvíli spatřil dva body letící ve stejné výšce jako on sám. Samozřejmě letouny! Nedalo se ještě rozeznat jaké, avšak Algy se rázem probral. Jediné co mohl udělat, bylo uklidit se jim velkým obloukem z cesty. Zmizet! Potíž byla v tom, kam zmizet. Zatoužil, aby byl jeho hydroplán opatřen neviditelným nátěrem, ale raději se rozhlížel po skrýši. Jenomže nebe bylo bez mráčku, pevnina nikde! Připadal si jak holátko v hnízdě, k němuž se blíží dvě hladové kuny.

Odhadl rychlost letounů a hned pochopil, že nemá naději. Ztrácel i víru ve vlastní schopnosti. Ručička na měřidle paliva se už povážlivě naklonila, do Indie se vrátit nemůže. Kéž bych si mohl dolít ze sudů, povzdechl si Algy a vzdychl podruhé, když poznal jaká návštěva se blíží. Byly to stíhačky typu Mitsubishi!

S hrůzou si uvědomil, že těmto dravcům se neubrání.

„Hrome,“ spíš zaúpěl než zaklel Algy. „Letím jim rovnou do rány!“

Věděl, že teď zaplatí daň z rizika. Biggles i on chtěli co nejvíc místa pro náklad a zbavili stroj kulometů.

„Stejně bych se neubráníl,“ vzdychl už potřetí a zauvažoval, jak by se měl poctivý člověk rozloučit se životem. Algy pochopil, čemu se říká těžká hodina...

Měl jedinou šanci a chopil se jí. Roztočil motory jak to jen šlo a naklonil gosling ke střemhlavému letu. Ke Slonímu ostrovu mu zbývalo urazit přes čtyři sta mil, což bylo beznadějně daleko. Pokud by japonské letouny byly na průzkumu, měl ještě naději.

Mohly by mít nedostatek paliva a když se jim vyhne, nebudou ho pronásledovat.

Ale i v tom měl Algy smůlu.

Stíhačky mitsubishi ho dohonily během několika minut, přestože vyždímal z goslingu všechno. Tu už Algy letěl nad hladinou moře v nejmenší výšce, kterou si dovolil, snad jen padesát stop nad vlnami. Útoky na takové cíle představovaly pro stíhače určité nebezpečí, neboť stačilo malé zaváhání a rychlý útočník nemusel zvládnout stroj. Algy upíral oči do zrcátka a viděl stíhačky za sebou. Zatím se držely spolu a budou útočit současně.

Zkušený bojovník Algernon Lacey přesně vystihl vteřinu, kdy se ozvou kulomety. V té chvíli trhl pákou a zvedl své letadlo před smrtonosným deštěm střel. Povedlo se mu to ještě dvakrát, ale věděl, že příště mu ten, až trapně jednoduchý manévr, nevyjde. Nemýlil se.

Japonci ztratili trpělivost a rozdělili si práci. Zaútočili na Algyho stroj každý z jedné strany. V trupu to zapraskalo, ale střelba nepoškodila nic důležitého, stroj pokračoval v letu.

Algy si oddychl, ale dobře mu nebylo. Vezl padesát čtyřgallonových sudů benzínu, takže vlastně pilotoval menší sklad hořlavin. A Japonci stříleli zápalnými střelami. Stačil jeden zdařilý zásah a gosling se změnil v ohnivou kouli.

Zasvitla mu naděje, když jeden z nepřátelských letounů náhle zvedl nos a zamířil pryč.

„Došlo mu palivo,“ nadechl se Algy. „Kdyby tak věděl, kolik ho mám v letadle já...“

Jenže tu byl ještě druhý protivník, který se tak rychle nevzdal a nastala rozhodující chvíle nerovného souboje. Japonec tentokrát dotáhl útok tak blízko, že nemohl minout. Algy se sice pokusil o boční únik, ale bylo to marné. Střely zasáhly ovládání letounu a pilot pochopil, že je vyřízen. Gosling ho přestal poslouchat a aby to nebylo všechno, pravý motor smutně zakašlal a zastavil se. Přetížené letadlo se rychle propadalo. Algy zoufale zápasil s neposlušným řízením a děkoval Bohu, že letí tak nízko.

A potom se gosling dotkl hladiny a voda vystříkla do výše. Bylo to hanebné přistání, nejhorší, jaké Algy pamatoval, ale on sám věděl, že to přistání byl zázrak! Letadlo se volně pohupovalo na klidné hladině...

Algy si utřel z čela pot a podíval se nahoru. Japonského pilota tohle vítězství zřejmě neuspokojilo a znovu nalétal na svou oběť. Algy neváhal ani vteřinu a skočil do moře. Hřmění motoru útočící stíhačky sílilo a plavci se podařilo dostat se k plováku letounu. Japonec

znovu vyzkoušel své kulometry a Algy měl další příležitost vychutnat si zvuk střel pronikajících letadlem. „Tady se alespoň nepotím,“ procedil mezi zuby.

Pak střelba skončila, řev motoru se tišil a bouře odcházela.

Algy se vyškrábal na plovák a očima hledal stíhačku. Byla už velmi vysoko a mířila k severu. Nebylo pochyb. Japonec měl útoků dost a letěl domů.

Algy se zběžně podíval, jaké škody způsobila střelba. Objevil jen řadu děr v trupu a bylo zázračné štěstí, že žádná střela nenašla sudy s benzínem. S Algym a s goslingem dnes stáli všichni svatí. Oklepal ze sebe vodu a vlezl do trupu. Musel se rozmyslet, co dál. Na nejbližší cíl v souostroví Mergui to bylo dobrých tři sta mil a o startu s letadlem si nedovolil ani uvažovat. Přesto dobře chápal, že neštěstí, které ho potkalo v podobě dvou stíhačů, bylo mnohonásobně vyváženo shodou šťastných náhod.

Jeho letoun se uhnízdil přímo na trase z Madrasu na Sloní ostrov. Pokud nepřijde bouře, gosling se nepotopí. Vodotěsné části trupu byly dobrou pojistkou. Bylo docela pravděpodobné, že ho zahlédne někdo z posádek liberátorů, které tudy zítra poletí. A i když ho sami nevyzvednou, Biggles se dozví, kde gosling hledat.

V první chvíli si neuvědomil, že ho může objevit i loď. O to víc užasl, když na obzoru uviděl šest sloupců dýmu. Zadíval se tam pozorněji a rozeznal trupy šesti velkých lodí. Blížily se rychle a Algy podle jejich velikosti a rychlosti usoudil, že to jsou torpédoborce. A potom se podíval ještě jednou a bylo mu jasné, že se k němu plnou parou řítí nepřítel!

Algy Lacey poznal japonské lodě a v žaludeční krajině pocítil silnou nevolnost. Teprve nyní mu došlo, že ve stíhačkách jsou vysílačky a že jiný závěr nouzového přistání nemohl očekávat. Stíhač udal jeho polohu a posádky všech japonských plavidel teď touží po tom, aby se s jeho osobou seznámily zblízka.

Na lodích už rozeznal vlajku s vycházejícím sluncem, jeho vzácní zachránci se blížili. Z paluby jednoho torpédoborce hodili Algymu lano a vytáhli ho na palubu. Obětavý japonský důstojník naopak sestoupil dolů a prohlédl si letoun. Patrně ho tam nic nezaujalo, protože když se mokrá Japonec vrátil na palubu, loď se hnula a rozhýbala se i jedna z dělových věží. Dva granáty ze tří našly cíl a chudák gosling ukončil svou pozemskou pouť.

Algy se opřel o zábradlí, aby se s ním rozloučil, ale nedopřáli mu to. Do žeber se mu opřela hlaveň ručnice, někdo ho dost nešetrně uhodil a když se otočil, ukázal mu cestu.

Dostrkali ho do kajuty, kde seděl vyšší důstojník a vedle něj stáli dva pobočníci. V rohu, před několika archy papíru, seděl písař, čekající na diktát.

Algy musel vyndat obsah kapes, ale Japoncům to nestačilo a ještě ho sami prohledali. Všechno, co měl u sebe, leželo na stolku a důstojník bral jednu věc po druhé a pečlivě si je prohlížel. Začal výslech, jeden z pobočníků tlumočil, ale Algyho nejvíc zaujal hlas vysokého důstojníka. Muž hovořil vysokým sopránem, za který by se nemusela stydět operní pěvkyně.

„Vaše jméno, jednotka a hodnost!“ zazpíval důstojník.

Algy se představil. Neměl, co skrývat.

„Odkud jste?“

„Nemám vám dál co říct,“ klidně pronesl Algy.

„Bude pro vás lepší, když budete spolupracovat,“ doporučoval mu Japonec.

„To je možné,“ kývl Algy. „Já se však rozhodl nemluvit.“

Důstojník si něco vyjasňoval s tlumočnickem a ten se pak naklonil Algymu k uchu a zařval:

„Kam jste vezl tak velkou zásobu benzínu? Kam a proč?“

„Už jsem vám řekl, že nemám co dodat,“ potěšeně se usmíval Algy, který si dával záležet, aby nedal najevo strach. „Jistě i vy znáte ženevskou konvenci o válečných zajatcích.“

Kajutou znovu zazněla japonština.

„Rozmyslete si to dobře. Pokud nepromluvíte sám, zaručují vám, že máme způsoby jak vás ke spolupráci donutit. Bude to bolet!“

„Napadlo mě to,“ řekl Algy. „Budete tedy mlčet?“

„Ano! Řekl jsem už všechno, co jsem vám byl povinen sdělit.“

„Budete litovat.“

„Ne,“ prohlásil hrdě Algy. „Ať se mnou uděláte cokoli, litovat nebudu.“

Úvodní výslech skončil. Byl krátký. Zajatce pak odvedli hluboko do podpalubí a otevřeli před ním dvířka malé cely. Panty skříply a dveře zaklaply, zarachotil klíč. Na tvrdou palandu v koutě dopadalo mřížemi mihotavé světlo slabé žárovky. Algy si lehl a zahleděl se do stropu. Přemýšlel o svém nezáviděníhodném stavu. Kam ho asi povevou? Do Singapuru, Penangu či někam do Japonska?

Nedalo se to odhadnout. Flotila může plout bez zastávky po celé týdny.

Jeho však především trápilo, co si Biggles počne bez goslingu a benzínu a co si pomyslí o Algyho nedochvilnosti. Hrozně rád by věděl, zda se jeho přátelé dozví, jak skončil život jednoho ztroskotance. Ležel tam a připadalo mu, že to už trvá věčnost. Ztratil představu o čase, sebrali mu i hodinky. Podle toho, že se mu klížily oči odhadl, že je noc. Nikdo nepřicházel a Algy upadl do bezesného spánku.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

ALGY POTKÁVÁ PŘÍTELE I NEPŘÍTELE

Vězeň spal tvrdě, neboť měl za sebou bezesporu vyčerpávající den. Nebylo to ani tak náročné tělesně jako duševně. Vzbudil ho stevard a na stolku stála miska s rýží a kouskem ryby. Za dveřmi čekal ozbrojený doprovod.

„Kolik je hodin?“ otázal se Algy.

Steward mu naznačil, že nerozumí a odešel. Hlídka zamkla dveře.

Klíč vklouzl znovu do zámku až po několika hodinách a do cely vstoupil tlumočník. Vyzval vězně, aby ho následoval.

„Budete převezen na pobřeží,“ oznámil Algymu a ušklíbl se. „Řekl bych, že vám tam rozvážou jazyk.“

„To sotva!“

„Admirál Tamashoa ví jak na to, hlupáku,“ řekl chladně tlumočník. „Kdybyste nebyl Angličan, litoval bych vás.“

„Tamashoa?“

Algy si uvědomil, že ho dovezli do Victoria Point. Měl blízko ke svým přátelům, ale zamrazilo ho. Tamashoa! Na palubě, kam ho v poutech vyvedli, jasně zářilo slunce. Torpédoborec kotvil v laguně, kterou do pobřeží vykotlal mořský příboj. Nebylo pochyb, dostal se na námořní základnu v deltě řeky Pak Chan.

Celková atmosféra přístavu Algymu na veselí nepřidala. Kolmé útesy, řídce porostlé keři, příkře spadaly do moře. Na bahnitém břehu mezi nimi ležely lodice domorodců a dále od moře stály jejich ubohé

chatrče. Do zátoky vybíhal polorozpadlý dřevěný můstek, který se jen těžko dal označit za molo. V ústí, kde se dno moře svažovalo do hlubiny, hnily na hladině rostlinné zbytky. Tohle místo čarokrásný Orient rozhodně nepřipomínalo.

„To si admirál vybral pěknou díru pro svoje velitelství,“ zavrčel Algy, ale na víc neměl čas.

Eskorta ho postrčila. Rána zprava, rána zleva a už byl v malém člunu. U přístaviště na něj čekala jiná skupina japonských vojáků. Údery pažeb ho dohnali k domku, který, jak se později dověděl, patřil hlavnímu guvernérovi oblasti. Všude kolem se potulovali japonští pěšáci a námořníci. Algyho překvapilo, v jakém stavu byly jejich uniformy. Vojáci připomínali otrhance, což určitě nesloužilo ke slávě a cti tokijského Císaře pána. Mužů tu bylo plno, ale vůbec nebylo jasné, kam jejich hemžení směřuje. Až na eskortu. Ti věděli. Hnali ho před sebou jako dobytče, až se zarazil o zeď vězení. Stálo kousek za domkem a Algy viděl stavení s malým zamřížovaným oknem. Strčili ho dovnitř a zalapal po dechu. Vládlo tu vedro a děsný zápach. A pak našel překvapení, které tu rozhodně nečekal. Spoluvězně! Ve flanelovém obleku pocákaném krví seděl na podlaze muž. Byl to běloch. Z jeho šatů na ramenou a na kolenou visely cáry. Když Japonci vhodili dovnitř Algyho, obvazoval si právě ránu na noze kusem novin. Dveře zapadly, zámek cvakl a muž zvedl hlavu.

„Dobrý den, pane,“ řekl a upřel na nováčka oči. „Promiňte, že nevstanu, ale trochu mě pobolívá tahle noha. Jedna z těch bestií si na mně ověřovala, zda má dost ostrý bodák. Měl bych se vám ale představit.

Jmenuji se Marling a býval jsem majorem v indických oddílech Jejího Veličenstva.“

„Už jsem o vás slyšel,“ uklonil se Algy. „Mé jméno je Algernon Lacey, kapitán R. A. F. Můj přítel mi o vás...“ Algy se rozhlédl a ztišil hlas. „Přilétl jsem s Bigglesworthem, kterého jste už poznal. Jak jste se sem dostal? Co se stalo v Shansie? Omluvte mou dotěrnost, pane. A ten papír vám nepomůže. Ošetříme ránu něčím lepším.“ Utrhl rukáv své košile a přikročil k majorovi.

„Děkuji. Jste velmi laskav,“ řekl Marling. „Shansie už, bohužel, neuvidíte. Bigglesworth měl pravdu a já byl důvěřivý hlupák. A neomlouvá mne ani to, že jsem tam udělal vše, co bylo v lidských silách.“

„K čemu došlo?“ zeptal se Algy, klečící vedle Marlina a pečlivě obvazující ránu.

„Druhý den ráno po odplutí Lotosu se objevilo japonské průzkumné letadlo. Asi pátralo po člunu. Zrovna jsme pracovali na ploše pro přistávání letadel. Jestliže jste s Bigglesworthem mluvil, určitě vám vyprávěl o našem pokusu. Ten Japončík se nějak musel domyslet, oč nám jde. Ještě ten den se na nás Japonci prostě sesypali přímo z nebes. Poslali na nás paradesantní jednotku. Říká se tomu tak, ne? Zatočili s námi jedna radost. Stačilo jim dvacet minut a byl konec.“

„Kde je váš syn?“

„To bych taky rád věděl. Za přestřelky se kdesi ztratil. Viděl jsem ho naposledy po boku mého předáka Melonga a jejich parangy se míhaly vzduchem velice rychle. Doufám, že se oba dva probili do džungle.“

„Shansie v rukou Japonců...To není moc povzbudivá zpráva.“

„Pro mne mnohem horší než pro vás,“ zavrčel Marling.

„K čertu! To přece znamená, že Biggles může padnout do léčky!“

„Bojím se, že máte pravdu. Co s tím ale můžeme odtud udělat?“

„Velmi málo,“ připustil Algy. „Proč vás ten Japonec bodl?“

„Chtěl vědět, kde jsou schované mé rubíny a kde leží nejlepší gumovníkové plantáže.“

„Dozvěděl se to?“

„Cože? Říct něco těm d'áblům? Bez obav. Nevymáčkli ze mne ani slovo. Měl jsem už i potěšení popovídat si s jejich náčelníkem jménem Tamashoa. Ani on si neškrtl. Dozvěděl se jen to, co si o něm myslím. Jak dostali vás?“

Algy mu několika větami objasnil chmurný závěr leteckého výletu do Indie, korunovaný pobytem v lodním vězení.

„Opravdu smůla. Tamashoa si s vámi bude chtít povídat. Zaujme ho hlavně začátek vašeho příběhu. Doufám, že mu nic nepovíte. Je to dost dotěrný chlapík.“

„Dokážu držet jazyk za zuby.“

„Tak to má být! Vůbec tomu lotrovi neodpovídejte?“

„Nevíte náhodou, kolik je hodin?“ zeptal se Algy, když dokončil obvaz.

„Slunce je už hodně nízko. Bude něco před šestou a brzy se setmí. Hanebně to tu zapáchá. Jsem zvědav, jak tu přečkáme celou noc.“

V té chvíli se otevřely dveře a vstoupil Japonec oděný v civilním obleku. Měl asi z vězňů strach, protože

ho doprovázela hlídka čtyř vojáků s nasazenými bajonety. Muž zajatcům pokynul.

„Zve nás na procházku,“ řekl Algy. „Vy byste ale neměl s vaším zraněním chodit. Rána ještě trochu krvácí.“

Algy se to pokusil Japonci vysvětlit, jenže nepochodil. Dva muži skočili k majorovi a surově ho postavili na nohy. To se Algyho dotklo víc než Marlinga, upřel na Japonce zlý pohled a nadechl se k proslovu.

„Uklidnit se a mlčet!“ vykřikl na něj Marling. „Koukněte na ty bajonety. Rádi si s nimi hrají a mohli bychom kulhat oba! Chůzi ještě zvládnou.“

Algy polkl. Neřekl nic.

Vyšli z vězení. Algy nabídl rámě kulhajícímu Marlingovi a ten pomoc vděčně přijal. Nešli daleko, vlastně jen obešli sousední bungalov, před kterým stála hlídka. Vstoupili dovnitř, právě když jiná japonská hlídka přiváděla třetího vězně, jakéhosi barmského mladíka. Hlídku vedl podsaditý Japonec, pyšníci se dlouhým křivým mečem, zasunutým za pasem.

Marling se obrátil k zajatému mladíkovi. „Baik, tuan,“ řekl malajsky. „Výborně, pane.“

„To je Tapil, nejstarší syn mého předáka,“ zamumlal pak směrem k Algymu. „Dostali tedy i jeho. To se museli hodně snažit. Určitě chtějí toho hochu mučit.“

„K čemu ten cvalík používá svou děsnou šavli?“ zeptal se Algy.

„Obávám se, že její ostří brzy pocítíme na vlastní kůži,“ řekl stísněně major. „Ptát se Japonců na smysl zbraní, které nosí, by nebylo příliš moudré.“

Zastavili se uprostřed místnosti a seržant nesměle zaklepal na dveře druhého pokoje. Vrátil se k vězňům, postrčil je dopředu a pak celá skupinka vešla dovnitř.

Za stolem seděl voják. Nemohl to být nikdo jiný než sám Tamashoa. Kolem něj stáli japonští důstojníci. Tváře měli upjaté, někteří měli v očích strach, autorita nejvyššího byla zjevně velmi vysoká. Však také měl sedící muž hodnost admirála. Byl středního věku a nebylo těžké hádat, že postavou k obrům nepatří. Byl hladce oholen, avšak Algyho překvapila hlavně jeho uniforma. Jeho stejnokroj nesl některé prvky, kterých si Algy všiml u těch nejparádovějších korzárů pana Li Chiho. Hrud' admirála zdobila celá sbírka medailí a vyznamenání.

Když vězni vstoupili, četl jakýsi dokument. Mohl to ovšem jen předstírat. Ani ho nenapadlo zvednout k přichozím zrak, četl dál. Slovnutý admirál si skutečně dal na čas, než se uráčil zvednout oči. Konečně odložil papír a opřel se lokty o stůl.

„Odpovězte na otázku,“ vyštěkl na Algyho obstojnou angličtinou. „Co jste dělal nad našim mořem s letadlem?“

„Létal, prosím.“

Tamashoa nehnul ani brvou, odpověď ho zjevně nerozčílila. „Dobře. Co jste pak dělal v moři?“

„Plaval, prosím,“ usmíval se Algy.

„Dobře. Teď chci vědět, co děláte tady?“ pokračoval admirál. „Stojím,“ řekl bezelstně Algy. Už se neusmíval. „Proč?“

„Protože mě nikdo nenabídl křeslo.“

Admirál Algyho znovu překvapil. Sáhl po židli a postrčil ji směrem k Algymu.

„Alespoň vidíte, že vyznávám zdvořilost,“ jemně pronesl Tamashoa. „Proč jste převážel benzín?“

„Protože by bez něj naše letadla nelétala.“

„Zase dobře,“ řekl a odmlčel se. Algernon Lacey také mlčel.

„Máte základnu na Sloním ostrově?“ vyštěkl náhle admirál a tón jeho hlasu se změnil.

„Ne, prosím. Já jsem přece tady. U vás.“

„Dobře. Vidím. Proč ale jste na Sloním ostrově?“

„Nejsem přece na Sloním ostrově,“ ujišťoval ho Algy s obličejem nevinátka.

„Na ostrově zjistil náš průzkum přítomnost britského výsadku!“

„Opravdu?“ žasl Algy.

„Proč jsou tam?“

„Vy to nevíte? Já také ne.“

Právě teď se dostal výslech na trochu jinou kolej. Admirál se narovnal v ramenou a vztyčil hlavu. Tváře důstojníků jeho štábu se ani nepohnuly. Muži stáli kolem jako panáci ve výloze.

Tamashoa si odkašlal a jeho příští otázka dokázala, že věnoval mnoho času studiu psychologie evropských kultur.

„Pokud se od vás dozvím, proč jste přiletěl, proč jsou Britové na ostrově a proč se dali dohromady s pirátem Li Chim, ušetřím váš život.“

„Vám ještě nikdo neřekl, že životy britských vojáků nejsou na prodej?“ podivil se Algy.

„Vy mi tedy nic neřeknete?“

„Bohužel,“ pokrčil Algy rameny. „Nepočítejte s tím.“

„Dobře,“ kývl Tamashoa a otočil se k Marlingovi. „Teď vy. Protože jsem vzdělaný člověk a vážím si lidského života, dávám vám ještě příležitost, majore. Kde jsou rubíny a kde leží vaše sklady?“

„Dobře,“ řekl Marling. „Protože já jsem tvrdohlavý stařík a vážím si svých názorů, tak vám neřeknu nic!“

Tamashoa se obrátil k seržantovi a něco mu japonsky sdělil. Ten přešel k oknu a ukázal ven. Algy i Marling se otočili. Otevřeným oknem bylo vidět volné prostranství za domkem. Setmělo se, ale ve světle pochodní mohli oba Britové sledovat děsivé divadlo. Právě tam přivedli Tapila, Melongova syna. Měl ruce svázané za zády. Přinutili ho pokleknout. Opodál čekal muž s krivým mečem. Tamashoa přistoupil k oknu.

„Dívejte se dobře, co děláme s vězni, kteří jsou tvrdošíjní. Je lhostejné, zda jsou staří nebo mladí. Tento chlapec mlčel. Když neumí mluvit, není důvod, aby žil. Pokud ani vy nemáte jazyk na správném místě, zemřete podobně.“

Kat pozvedl meč. Algy s hrůzou pozoroval záblesk ostří a odvrátil hlavu.

„Nádhera,“ liboval si admirál. „Na první ránu. Dokonalý a přesný úder.“

„Vrahu!“ neudržel se Marling a z jeho hlasu zněla nenávisť. „Vy všichni jste vrazi! Nic jiného!“

„Pokud se vám ulevilo a máte mi co říci, poslužte si,“ ušklíbl se Tamashoa.

„Ne!“ vybuchli Marling s Algym téměř současně.

„Dobře,“ řekl Tamashoa suše. Jako rozený herec mávl rukou, aby přivolał hlídku. Vrátil se ke stolu a eskorta odváděla zajatce před dům. Čekal tam na ně muž

s křivým mečem. Seržant mu něco sdělil a kat se přidal k zajatcům.

„Je mi to velmi líto,“ řekl Algy majorovi. „Tady jsem poznal, jak tahle sebranka vede válku. Teprve teď se vážně těším, až někomu z nich zakroutím krkem.“

„Mám takový dojem, že to poznání je trochu opožděné,“ svraštil Marling čelo. „Nebude čas. Oni teď spíš zakroutí krkem nám!“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

PŘÍLET LIBERATORŮ

V průběhu čtyřiaadvaceti hodin, které strávil Algy v žaláři, měl Biggles ustaranou hlavu. Na ostrově se události řítily dopředu jak rozjetý expres. Sumatran kotvil u břehu a probíhalo nakládání. Stovka propocených mužů poletovala mezi džunglí a podpalubím lodi. Byli to muži, nebyli to nádeníci. Práce pro ně byla posláním. Všichni toužili uškodit nepříteli a nikdo nikoho nemusel pobízet. Biggles si připadal poněkud zbytečný. Zamýšlel se proto nad trpkým osudem Algyho a nad citelnou ztrátou goslingu, ale spásný nápad nepřicházel. Biggles si nevěděl rady.

„Připadá mi, že se nám nic nedaří,“ hořekoval. „Dokonce ani nevím, co na nás čeká. Tamashoa si nemůže nechat líbit ztrátu dvou lodí. Pokud už musel tu katastrofu ohlásit nadřízenému, ztratil tvář. To pro Japonce znamená skoro totéž co sebevražda. Měl by spáchat harakiri. A my bychom měli rychle něco udělat pro Algyho.“

„Ani nevíme, kde ho hledat,“ řekl smutně Ginger.

„Možná ho už má Tamashoa v drápech,“ zavrčel Biggles a podíval se na hodinky. „Liberátory už jsou určitě připraveny ke startu. Nutně potřebujeme benzín a obojživelné letadlo. Li Chi sice může dovézt kaučuk do indického přístavu, ale bez hydroplánu nedostaneme Číňana včas zpátky. Musel by přiletět až liberátorem. Taffy! Posloucháš mě? V nádrži lightningu máš benzinu sotva na zpáteční let do Indie. Leť a sežeň hydroplán, ať

to stojí, co to stojí. Někdo z chlapů ho sem bude muset doručit. Liberátory by měly z Indie startovat v půlhodinových intervalech. První z nich poveze sudy s benzínem. Na palubě druhého bude zásoba zápalných pum. Dal bych přednost pětistovkovým cvalíkům.“

Na Bigglese se zaměřilo několik párů nechápavých očí. „Pumy? To myslíš vážně?“

„Jistě! Nebo jsem vám to omylem řekl malajsky?“

„Na co potřebuješ bomby?“

„S torpédoborci pod sebou si pilot nemůže být nikdy jistý. Mají protiletadlové kanóny a kulometem jim moc neublížíš.“

„To chceš abych letěl hned?“ otázal se Taffy.

„Okamžitě! Nedostatek benzínu už mě skutečně začíná strašit. Algyho dodávka nám hrozně chybí. Bude nás svrbět v levé noze až zaútočíme.“

„Tak já se balím,“ vydechl Taffy a odešel.

Biggles se obrátil na Vzteklouna. „Nalej do svého lightningsu i tu poslední slzu šťávy, co tu najdeš. Odstartuješ před svítáním a budeš se držet nahoře tak dlouho, jak ti to jen palivo dovolí. Když nakládáme Sumatran, nemůžeme tu potřebovat žádné zero. Musíš prostě zajistit leteckou ochranu lodi. Věřím, že nakládání už nebude dlouho trvat. Nedlouho po ránu by to mělo skončit. A teď, pánové, všichni do postele! Máme před sebou rušný den.“

„Henry poletí s hydroplánem, Angus, Tex a Tug s liberatory. Není nás vlastně málo?“ zajímal se Ginger.

„Až jim Taffy vysvětlí, jak se na ostrově zhoršilo počasí, budou tu rychle další. Pochopí.“ řekl Biggles. „Začneme jen se třemi stroji. Chtěl jsem jich pět, ale najednou nejsou lidi. Pošlu posádku okamžitě zpátky.“

Chtěl bych, aby v kabině při zpátečním letu seděli vždycky dva. Když budeme mít štěstí, brzy tu bude všech pět letounů. Jeden stroj si tu necháme. Člověk nikdy neví.“

„Proč?“

„Co kdyby se nám přece jen začalo kouřit pod botami? Račte si pánové uvědomit, že právě v tomto okamžiku tu máme jednu stíhačku s benzínem asi na půl hodiny letu. Uznáte sami, že nemáme důvod pořádat čajový dýchánek s hudbou.“

„To chápeme,“ řekl Ginger. „Ale co s Algym?“

„Asi jsem měl sehnat pro gosling letecký doprovod,“ zasmušil se Biggles. „Byl jsem však lehkomyšlný a je možné, že bych tu stíhačku stejně nesehnal. Je mi to líto. Teď můžu jen doufat, že všem Algyho dnům není konec.“

„Nenapadlo tě, co pro něj uděláme?“

„Dokud je na palubě torpédoborce, vůbec nic,“ pronesl rozhodně Biggles. „Vzal jsem Li Chimu dalekohled a hned, jak flotila vjede do zátoky ve Victorii, budeme vědět, kde Algyho hledat.“

„Co budeš dělat ty, když nás ženeš na kutě?“ zeptal se Bertie.

„Jdu za Li Chim,“ odpověděl Biggles. „A vy ať už jste v posteli.“

Li Chi dohlížel na nakládání. Domorodci vytvořili lidský řetěz a žoky s kaučukem putovaly z ruky do ruky. Ayert se úlohy zlého šafáře zhostil na jedničku.

„Li Chi, můžete mi něco vysvětlit,“ otázal se Biggles. „Sumatran nevplul do přístavu, protože je zátoka mělká. Vzpomínám si dobře?“

„Použil jste slabé slovo, pane. Bahnité dno představuje obrovské nebezpečí i pro loď s menším ponorem než má Sumatran.“

„Jaká hloubka je v ústí řeky?“

„V nejlepším případě dva fathomy. To jsou asi tři yardy. Musíte však dobře znát profil dna. Všechny větší lodi proto kotví před vjezdem do zátoky. Proč se ptáte?“

„Jen uvažuji,“ zabručel Biggles. „Delta je napájena řekou Pak Chan. Je to tak?“

„Ano.“

„A pokud by voda v řece prudce poklesla, znamenalo by to, že se hladina zátoky ještě sníží?“

„Určitě, i když ne o mnoho. Jenže v tomto ročním období čekáme spíš tropické lijáky než období sucha, pane.“ Li Chimu už zase v očích blýskly pochybnosti o Bigglesově zdravém rozumu.

„Vy se ale mýlíte,“ prohlásil Biggles s úsměvem. „My přece můžeme řece trošičku poručit.“

„To už máte zase trápení se zažíváním, příteli?“ prohlásil smutně Li Chi. „Stejně nechápu, k čemu by nám vyschlé koryto řeky mohlo posloužit.“

„Do Victoria Point míří torpédoborce,“ nahodil Biggles udičku a na chvíli se odmlčel, aby dal Li Chimu čas zabrat. „Zakotví u vstupu do zátoky.“

„Je to pravděpodobné, ale není to jisté. Nezapomeňte, že vy sám jste vyslal varování o přítomnosti britské ponorky ve zdejších vodách. Pořád vás něco napadá! Co byste udělal v roli admirála japonského námořnictva?“

„Pokud bych se nechtěl příliš dlouho zdržovat na základně, asi bych trochu bahna riskoval. Zátoka by mým

lodím zajistila klid. Pobřežní baterie by mi zaručily bezpečnou ochranu.“

„Je možné, že tak Tamashoa bude uvažovat,“ připustil Li Chi.

„Výtečně. Vzpomínáte si, co major Marling říkal o záplavách a náspech, kterými regulují koryto řeky? Představte si, že taková ochranná hráz vyletí do vzduchu! Voda nabere jiný směr, zamíří do polí a při ústí do moře se řeka promění v potok, pokud z ní na čas nebude jen strouha! Hladina v deltě poklesne.“

Li Chi se zhluboka nadechl. „Zajímavý nápad,“ řekl. „Torpédoborce zapadnou do bahna a protože ztratí pohyblivost, nebude tak těžké je zasáhnout ze vzduchu.“

„To přeháníte. Pokud bych na ně chtěl poslat letadla, asi bych vážně dostal střevní katar,“ ušklíbl se Biggles. „Palebná síla lodí se nezmění. Jádrem věci je v něčem jiném. Muži z paluby se nedostanou na břeh, utopili by se v bahně. Bude to znamenat, že námořníci budou vyřazeni z boje.“

„Z jakého boje? Proč je nechcete na pobřeží?“

„Nechci, aby se z mořských vlků stala námořní pěchota!“

„Jaká pěchota? Proč?“

„Protože dnes večer budu ve Victoria Point já a malá skupinka dobrovolníků.“

„Tím chcete zabránit výsadku na Sloní ostrov?“

„Zase jste vedle, Li Chi. Stále zapomínáte, že mi zajali přítele a že ho vezou do Victoria Point jako dárek pro Tamashoa. Nevím, zda se mi podaří ho osvobodit, ale pokusím se o to. Nemám pochyb o tom, co s ním admirál udělá, když s ním kapitán Lacey odmítne spolupracovat. A právě to Algy udělá!“

„To už je ale opravdová válka,“ zděsil se Li Chi. „A co váš úkol s kaučukem?“

„Na ten jsem přirozeně nezapomněl. Naše dohoda o výletě do Indie stále platí.“

„Jak se dostanete za Marlingem ke hrázím ve Shansii?“

„Jakmile tu bude letoun, někdo odstartuje do Barmy. Možná, že já sám. Pochopitelně, že se musíme s majorem spojit.“

„Mám jet já?“

„Nemůžete. Vy se už budete plavit na otevřeném moři jako kapitán Sumatranu. Vy jediný dokážete loď dovést do Indie. Představa, že byste dojel až do Madrasu, se mi však nelíbí. Jeden z mých pilotů vás vyzvedne na širém moři s hydroplánem, nebo se sem vrátíte na palubě posledního liberatoru.“

„Budete řešit řadu otázek, Biggles. Jak se třeba domluvíte s mou posádkou? Neumějí anglicky.“

„S Ayerem se domluví. Nechte mi ho tady.“

Li Chi se zamyslel. „Vždycky jsme se plavili společně,“ řekl spíš sám sobě než Bigglesovi. „Pokud ho však vyzvu, aby tu zůstal, poslechně bez reptání.“

„Za jak dlouho bude loď naložena?“ zeptal se Biggles. „Bylo by možné odrazit před svítáním?“

„Když vám bude stačit tisíc tun nákladu, tak určitě,“ odpověděl zamyšleně Li Chi. „Oceán je až nezvykle klidný a věřím, že nějakou dobu zůstane. Na palubu by se ještě vešel další náklad. Troufl bych si dost překročit tonáž. Monzuny jsou ještě v nedohlednu. Pokud bych se přepočítal a špatné počasí by nás zastihlo na moři, šel by kaučuk přes palubu, nic by se nestalo. Jediné co mi v tom

brání, je váš spěch. Nakládali bychom déle a odrazili až zítra.“

„Za pokus by to stálo,“ zamyslel se Biggles.
„Nenapadlo mě to.“

Máme štěstí, že se nám nabídl nejlepší pacifický mořeplavec. Odpovědnost leží jen na vás. Vydejte se na cestu, jakmile uznáte za vhodné, ale nezapomeňte na stíhačky. Musím vědět kdy vyplujete. Já si jdu na chvíli lehnout a vy jděte také spát.“

„My Číňané známe způsoby, jak přemáhat únavu,“ řekl Li Chi. „Už přes pět tisíc let. Když jsem byl malý hoch, můj vážený otec mě přinutil sedět a soustředěně pozorovat palec u nohy po celý den. Bez jediného pohybu. Můj národ má své tradice.“

„Kdyby mě k něčemu podobnému nutil můj otec, matka by utíkala pro doktora, aby otce vyšetřil,“ řekl Biggles. „Dobrou noc.“

V bungalovu si ani nezul boty a hodil sebou na lůžko.

Dlouho nespál. Vzbudil ho řev leteckých motorů a Biggles poznal, že na start roluje lightning. Hvězdy na obloze ještě nepohasly. Ve dveřích se objevil obrys postavy. Byl to Bertie s hlášením, že Vztekloun vzlétl k průzkumnému letu. Bylo šest ráno.

Biggles se vykoupal v jezeře. Postavilo ho to na nohy a měl pocit, že je připraven na nastávající den. Cítil, že dnešek rozhodne o mnoha věcech, ale nebyl si jist, zda to bude úspěch, nebo hořká porážka.

U jezera ho znepokojilo zjištění, že přistávací plocha dosud není dokončena. Bylo sice možné přistát, ale piloti to budou mít těžké. Právě uvažoval, co s tím, když se zjevil Li Chiho kuchař s ranním čajem. Za ním kráčel

zívající Ginger, jehož schopnost vytušit snídani byla až nepochopitelná.

A pak, při čaji, přišla první radostná zvěst tohoto dne. Přišel s ní sám největší mořský vlk Pacifiku, Li Chi. Oznámil, že jeho lidé se překonali a že Sumatran je připraven k odjezdu!

„Jak jste dokázal ušetřit půl dne?“ obdivně řekl Biggles. „Vypadá to jako zázrak!“

„Ano,“ uklonil se Li Chi. „Někdy dělám i zázraky.“

„Nezapomeňte vytáhnout na stožár anglickou vlajku. Můžete potkat britskou ponorku nebo křižník.“

„Celý život jsem podváděl britskou admirálu,“ usmíval se Li Chi. „Tentokrát se ale setkám s nějakou vaší loďkou s potěšením. Dokonce doufám, že mi vyjede vstříc a na můj počest vypálí aspoň jednu uvítací salvu.“

Nad jejich hlavami bzučely motory hlídkujícího lightningsu a to Bigglese jen utvrdilo v domnění, že všechno bude v pořádku. Po dobré snídani se šel ještě jednou podívat, jak pokročily práce na jezeře. Domorodci se dřeli celou noc, a i když s prací neskončili, přece jen letištní plocha na ostrově nevyhlížela zdaleka tak beznadějně jako před pár týdny v Londýně.

„Požádal jsem Ayerta, aby zůstal s vámi. Bude plně respektovat vaše rozkazy,“ oznámil Li Chi.

Nad klidnou hladinou moře vycházelo slunce a království boha Poseidona se rozzářilo růžovými a zlatými odstíny. Mohlo to být překrásné jítro, kdyby ranní tišinu náhle nenarušilo bzučení blížícího se leteckého motoru.

„Jemine,“ řekl Bertie. „Tohle není lightning!“

„Tamhle je!“ vykřikl Ginger a ukázal na bílou čáru, táhnoucí se od pevniny k ostrovu.

„Kawanishi 94,“ zavrčel Biggles. „Třímístný, průzkumný. No, řekl bych, že se o něj Vztekoun postará.“

Pátrali po lightningu po obloze, ale neviděli nic. Letěl zřejmě příliš vysoko a bzučení motorů americké stíhačky přehlušil zvuk japonského průzkumníka.

A potom lightning uviděli. Vypadal jako čárka, řítící se z nebes téměř kolmo na japonské letadlo.

„Ferocity to umí!“ pochválil pilota Bertie. „Jemináčku. Vždycky jsem říkal, že Vztekoun je borec! Vidíte to taky?“

Nešťastný Kawanishi pokračoval klidně v letu, což znamenalo jenom to, že Japonec neměl o útoku ani tušení. Posádku průzkumného stroje zaměstnávalo pozorování moře a ostrova.

„Tohle Vztekoun nedomyslel,“ ozval se Ginger. „Ted’ se vystavil kulometům zadního střelce!“ Jenomže Ferocity asi věděl, co dělá. Lightning dokončil oblouk a snášel se na nepřítele jako orel.

K souboj vlastně ani nedošlo. Lightning se k Japonci přiblížil na vzdálenost účinného dostřelu a střely z jeho kulometů spojily obě letadla čárami, ze země nepostřehnutelnými. Potom se na vteřinu ozvaly i zbraně japonského zadního střelce, ale to už bylo dávno rozhodnuto. Střelec ztratil příležitost napravit svou poslední chybu. Ocas japonského letounu se zbortil a potom se stroj vzňal a hořící trup se řítil dolů k lesklé hladině oceánu.

„Neměli ani čas vyskočit,“ řekl Bertie. „Chudáci. Asi nevěděli, že sis tenhle vzdušný prostor zabral pro sebe, Biggles!“

Biggles neodpověděl. Sledoval pád Kawanishi do chvíle, kdy stroj dopadl na hladinu moře asi míli od břehu ostrova. Jedinou stopou po průzkumném letadle byl dlouhý, pomalu se rozptylující oblak kouře.

Dělníci přerušili práci, sledovali vzdušný souboj a nyní to mezi nimi zahučelo nadšením. Konec japonského letadla je potěšil.

Za chvíli Vztekloun přistál a rychle zaroloval pod přístřešek. Ostatní se k němu rozběhli.

„Špatné to nebylo, hochu,“ uvítal ho Biggles.

„Objevil se na poslední chvíli,“ hlásil vítězný pilot. „Ještě tři minuty a musel bych dolů. Neměl jsem štávu.“

„Dobře. Vsadím deset ku jedné, že hned jak Japonci zjistí, že se stroj už nevrátí, vyšlou další letadlo. Můžeme si oddechnout jen na chvíli. Buďme ale stejně připraveni, čert nikdy nespí. Už aby tu byl první liberator s benzínem.“

Neuběhla ani hodina a Sumatran vyplul ze zátoky. Šklebící se pestrobarevné posádce velel usměvavý Li Chi. Byl mezi bandou špinavců jediný, kdo se dnes umyl. Tváře jeho mužů se nepotkaly s břitvou po celá desetiletí a pokud by nepřítel jen trochu dbal na hygienu, vyděsily by ho samotné umaštěné pačesy a neuvěřitelně špinavé oděvy námořníků.

Podle Bigglesova přání zamířil Sumatran k západu, aby se obloukem vyhnul japonským lodím. Biggles to vymyslel dobře, ale když teď stál mezi dělníky na pobřeží a pozoroval odplouvající parník, připadal si bezbranný jako dítě. Neměl nic, čím bránit Sumatran, čím bránit ostrov.

„Podívej se tam!“ ozval se Ginger. „Lightning je tu!“

Taflyho dvoutrupová stíhačka přistála a Biggles si oddychl. Pilot otevřel kabinu a vysoukal se ven. Vypadal vyčerpaně a z jeho unavené tváře hleděly zapadlé, zarudlé oči. Srazil podpatky, aby podal hlášení. Nové letadlo typu Gosling sehnali až na Cejlonu a stroj už letí do Madrasu, kde na něj čeká Henry Hartcourt. Tři liberatory už odstartovaly ke Slonímu ostrovu.

„Víc pilotů prostě nemáme,“ končil Taffy. „A ještě něco. Asi před deseti minutami jsem si všiml hustého dýmu na obzoru. Odhaduji, že tam pluje větší flotila. Víte o koho jde?“

„To bohužel víme,“ řekl Biggles. „Jsou to japonské torpédoborce. Běž něco sníst a odpočiň si.“

Bylo o něco veseleji. Na ostrově stály dvě stíhačky a v nádrži jedné z nich zbývalo palivo asi na deset minut letu. Nebylo to moc, ale na krátký let to stačilo! Když se pak o půl hodiny později vynořil na obzoru první liberator, Biggles si konečně mohl oddechnout.

Domorodci zažehli přistávací ohně. Nastávala chvíle pravdy, kdy se ukáže, jak dobrý byl Bigglesův nápad a jak se osvědčí plovoucí letiště při přistání těžkého letadla...

Liberator se snášel níž a níž. Letci se sestoupili na břehu a napjatě pozorovali přistání. Biggles zařal pěsti, až mu klouby zbělely a nervozita byla znát i u ostatních. Pak letoun dosedl. Kola podvozku se roztočila, v dřevěném letišti to zavržalo a celá plocha se mírně zhoupla. Rychlost liberatoru se snižovala, přistávací plocha se uklidnila a potom se stroj zastavil.

Vyhráli! Rozběhli se k letadlu, z něhož se hrabal Angus. Pravou paži měl nad hlavou, vztyčený palec ukazoval k nebesům.

„Dobře jste to tu udělali,“ křičel. „Tenhle vagón je plný benzínu a Tex a Tug dorazí během třiceti minut. Už vám Taffy prozradil, jak se Henry třese na gosling? Víte něco nového o Algym? Jak to s ním je? A kdo bude pilotovat ty zbývající dva liberatory?“

„Zadrž!“ zastavil ho Biggles. „Máš moc otázek a já musel být blázen, když jsem myslel, že tuhle operaci s tebou zvládnou. Mlč! Musíme pokračovat a nesmíme ztrácet čas. Je mi líto, Angusi, ale neřeknu ti nic, než to, že letíš okamžitě zpátky. Nejde jen o ten zatracený kaučuk. Chci tu mít všechny piloty co nejdřív. Ted' se mnou zůstane jen Ginger a piloti lightningů. Máme dost paliva a oba budou mít práce nad hlavu. Musíme ihned vyložit benzín. Vztekoun sundal japonské průzkumné letadlo a divil bych se, kdyby se za chvíli neobjevilo nahoře další!“

Angus zalapal po dechu a ztichl.

Dali se do vykládání liberatoru a za chvíli přetékaly nádrže lightningů benzínem. Těsně před skončením prací zaslechli hukot dvou letounů. Jeden přilétal od západu, druhý z opačné strany.

„Je to tady!“ vykřikl Biggles. „Přesně to, čeho jsem se bál!“ Ukázal na tečku, blížící se k ostrovu od pevniny. „Japonec je tady! Jestli uvidí jak liberator nalétá na přistání, dostáváme příštím tahem mat! Nesmí sem ani nakouknout! Hej, Gingere! K lightningu! Jdeme si pro něj! Já budu nad ostrovem, ty hlídkuj nad úžinou, kdyby mi uhnul!“

Oba vyrazili ke stíhačkám a ve chvíli byly lightningy ve vzduchu. Bigglesův stroj prudce stoupal, Ginger se držel níže, mířil nad úžinu. Než začal stoupat, nabral rychlost. Ve výšce asi dvanáct tisíc stop nad

mořem se sem blížilo zero. Jenomže tento Japonec byl pozornější než pilot kawanishi. Měl oči na stopkách a nehodlal vlétnout do pasti. Netrvalo dlouho a stíhačka udělala prudký obrat, nos stroje se sklonil a zamířil zpátky, domů! Bylo pro to jediné vysvětlení. Všiml si, že k němu stoupá smrt!

*Dali se do vykládání liberatoru a za chvíli nádrže
přetékaly benzínem...*

Ginger brzy pochopil, že mu Japonec vypálil rybník. Nedožene ho. Musel by stíhačku pronásledovat až nad základnu, což by bylo značné riziko. Uvědomil si také, že by Biggles neuvítal, kdyby předvedl lightning posádce ve Victoria Point. Biggles už zřejmě dospěl ke stejnému závěru a jeho stroj se klidně vznášel nad ostrovem. Když se k němu Ginger přidal, snášel se právě druhý liberator k přistání, a museli čekat, až jim Tex O'Hara, sedící v jeho kabině uvolní dráhu.

„Pořádáte podzimní hony, Biggles?“ šklebil se Tex, když obě stíhačky přistály. „Vypadáte oba nějak uříčeně!“

„Pracujeme,“ řekl Biggles. „My se tu, hochu, nemůžeme povalovat jako někdo v Indii! Nevšiml sis našeho letiště?“

„Jak by ne. Na dřevě jsem ještě nepristával.“

„A všiml sis lodi jihozápadně odtud?“

„Mám oči, ne?“

„Byla v pořádku?“

„Nic zvláštního jsem nepozoroval.“

„Ta kocábka veze jedenáct set tun kaučuku,“ řekl Biggles. „Měl by sis vzpomenout, že proto jsme tady! Tohle totiž není výlet, Taxi. A to, co ti je k smíchu, mne rozčiluje. Japonec nám uletěl a já jen doufám, že z té dálky nemohl moc vidět. Jaké dárky jsi nám přivezl, Taxi?“

„Bomby. Podle tvého přání. K čemu je potřebuješ?“

„To mě jen něco napadlo. Složte je pod přístřešek. Postarejte se o stroje, venku stát nemohou a hned je začnete připravovat na zpáteční cestu. Ty s sebou bereš

Bertieho, Texi, Vztekoun a Taffy poletí s Angusem. Potřebuješ si trochu odpočinout?“

„Raději ne,“ řekl Tex, zaražený přívalem Bigglesových slov. „Jdu raději hned vykládat.“

„Skvělé,“ řekl Biggles a odvrátil se od něj. „Gingere, víš kde je Ayert? Najdi ho!“

„Nemáme v Indii něco zařídit?“ nesměle se zeptal Tex.

„Jo! Vyložit, natankovat a zpátky. Trochu si odpočíte, ale žádné lelkování. Je mi líto, pánové, že vás honím jako psy, ale takový už je život. Japonci už tuší, co se tady děje a až to budou vědět najisto, Sloní ostrov se nám rozpadne pod nohama.“

Pumy opouštěly letadlo v náručí Ayertových pirátů a do nákladního prostoru se stěhovaly žoky s kaučukem. Nad jezerem se objevil třetí liberator, pilotovaný Tugem Carringtonem. Přistál, ale pod přístřešky už nebylo místo. Čekal na volné ploše.

Bigglesovi řemeslo dopravního dispečera nesesedělo. Se zřetelnou nervozitou sledoval oblohu. Pak Angus oznámil, že má naloženo a Biggles mu povolil start. Motory zařvaly a Angusův liberator opustil přístřešek. Na řadě byl Texův stroj a i Tugův letoun už byl natankován.

„Požádám Ayerta, aby začali nakládat!“ přiběhl Ginger.

„Co to je?“ vykřikl Biggles. „To je otázka nebo ultimatum? Jasně! Ať už to běží!“ Ginger zmizel.

Biggles seděl na kládě a mnul si oči. Když se před ním zastavil Tug, nepoznával ho.

„Co je s tebou, Bigglesí? Vypadáš jako troska.“

„To nic,“ řekl Biggles. „Omdlel jsem, nic víc. Jak se máš ty?“

„Já? Jsem svěží jako jarní vánek. Mám letět hned za nimi?“

„Ještě ne,“ rozhodl Biggles. „Víš vůbec, že jsme přišli o Algyho? Mám jen dvě stíhačky a představu, že se z ostrova bez goslingu nedostaneme. Nelíbí se mi to, Tugu. Ty by ses měl jít vyspat a něco zakousnout. Já nebudu mít klid, než Henry přiletí s novým goslingem. Potřebuji se vydat za majorem Marlingem, ale když vidím ten zmatek, pošlu někoho jiného. Hej Ginger!“

Zrzek, který právě probíhal kolem, se zarazil.

„Gingere! Poletíš za Marlingem!“ rozkázal Biggles. „Vezmi si lightning a leť! Ted’, hned! Marling slíbil, že pro nás připraví přistávací plochu a já věřím, že není lhář. Leť! Pokud bys žádnou plochu pro přistání nenašel, vrátíš se!“

„Dobrá. Co si s ním ale mám povídat?“

„Řekneš mu kde je Algy a také to, že na stejném místě kotví japonské torpédoborce. Já chci, aby dnes v noci byl Algy tady! S námi. Dojdu si pro něj. Japonské lodi patrně kotví v deltě Pak Chanu a nikomu z nich se nebude líbit, když vnikneme na pobřeží. Bez trošky zmatku se to nepovede a proto požádáš Marlina, aby vyhodil do vzduchu hráze u Shansie. Musí to udělat těsně po západu slunce. Doufám, že hladina v zátoce klesne a japonské lodě s ní. Bahno je zrádný podklad a budou mít potíže.“

„Trochu ti rozumím,“ řekl Ginger.

„To stačí. Victorii se ale vyhni. Leť na sever a ke Shansie zaměř až nad džungli. Kdybys zahlédl japonskou flotilu, vyhni se i jí. Až se domluvíš s Marlingem, hned

se vrát'. Budu nejspíš na kopci. Chci pozorovat japonské lodi dalekohledem. Musím vědět přesně, kde se nacházejí.“

„Moc toho asi neuvidíš,“ řekl Ginger. Otočil se a šel ke stroji. Během pěti minut letěl k severu, ačkoliv jeho cíl byl na východě.

„Máš rozestláno v bungalovu,“ ukázal Biggles cestu Tugovi. „Něco sněz. Zdejší kuchař se docela vyzná.“

„To znamená, že dnes neletím?“

„To není tak jisté. Neboj se, shora tvého miláčka nikdo neuvidí.“

„Já ale nejsem unavený,“ protestoval Tug, ačkoli se mu zřetelně klížila víčka. „Vážně nemáš žádnou práci?“

„Díky, Tugu. Když tedy jinak nedáš...“

„Co je to?“

„Potřebuji hlídacího psa. Sumatran pluje bez ochrany. Míří na jihozápad. Docela se mi uleví, až se dostane z oblasti doletu japonských stíhaček.“

„Tvé přání je mým rozkazem,“ kývl Tug. Otočil se a zamířil ke stroji. Lightning jakoby na něj čekal.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

TAKÉ BIGGLES JE OTŘESEN

Po Tugově odletu si Biggles seřídil hodinky. Byly tři minuty po jedné. Na ostrově zůstal z Britů sám.

Seděl na břehu a přemítal. Nevzpomínal si na situaci, kdy by byl tak na dně, jako právě teď. Jeho tvář s pletí, kterou nespálilo ani nejžhavější slunce, teď nesla stopy únavy. Biggles toho měl dost! Měl kruhy pod očima a vrásky na čele se silně prohloubily. Průběh posledních dvou dnů byl nad síly ostrýléného bojovníka. Myslel si sobě, že to zvládne, jenže ať si už myslel cokoli, byl velitelem odpovídajícím za plnění úkolů a za své muže. Navzdory únavě a bolesti v žaludku věděl, že se musí postavit na nohy. Věděl, že jeho muži toho mají dost a že se k nim chová tvrději než jindy. Nestěžovali si, dokázali ještě vtipkovat, ale pokud bude tohle vypětí trvat dál, dostaví se potíže. Nešlo o to, že výkony, k nimž je nutil, odporovaly předpisům. Horší bylo, že to ďábelské tempo nikdo nemohl dlouho vydržet. Zdejší vedro bylo navíc pro Evropana těžko snesitelné. I jemu zamlžovalo myšlenky a přijít na kloudnou myšlenku, bylo čím dál obtížnější. A on by tolik potřeboval přijít na spásný nápad.

Věděl, že musí rozhodnout o řadě věcí. Bud' si zachrání život, nebo se rozhodne špatně a zemrou. Musí rozhodnout o krocích, které dovedou jednotku k vítězství. Pokud Japonce neodrazí, zahynou. Na útěk ze Sloního ostrova Biggles odmítal pomyslet.

Nejhorší to bylo s Algym. Jeho zajetí nebral tak lehce, jak se snažil před ostatními předstírat. Zajímavé bylo, že to chápali. Jakoby viděli Bigglesovi až do srdce a věděli, že si ani na vteřinu nepřipustí, že by Algy mohl být někdy zapsán do seznamu válečných obětí. Tvrdé životní zkušenosti ho však už nejednou poučily, že jednou k tomu může dojít! Nesmí to však být tady a teď! Algy a také Ginger přece nebyli jen náhodnými spolubojovníky. Pokud by ho opustil někdo z ostatních, bylo by to zlé, platila by se tím daň, kterou je voják dlužen válce. Zákonitá, tvrdá daň. Na Algyho s Gingerem se však Biggles nedokázal takto dívat. Pokud by zahynuli, zemřel by i kus jeho duše.

„Algýho tam nenechám!“ zavrčel tiše Biggles.

Velitelé ve válce si nepřipouštěli běžné lidské vztahy a city. To nešlo! Generálové stejně jako nižší velitelé vysílají muže na smrt a nesmějí si mezi nimi vybírat. Avšak každý člověk má duši a cítí větší obavu o přítele než o neznámého.

„Půjdu, i kdybych tam měl zůstat sám!“

Kdo někdy řídil práci jiných, nebo dokonce velel bojové jednotce, ví, co znamená odpovědnost za člověka. Nezáleží na postavení a na hodnosti. Velitel vydá rozkaz posílající muže na smrt, a srdce se mu sevře. Oddíl zvítězí, vrátí se a touha vítězit dál, plane silněji. Padne nový povel k boji a tentokrát muži padnou. Přijdou noví, ale vůle vítězit je ochromena. Alexandr Veliký se prý před bitvou zavřel o samotě na celé tři dny. Velcí vojevůdcové Julius César a Marcus Antonius se prý několikrát zhroutili, zasaženi krutostí války, kterou sami vedli. Slavný Wellington se prý u Waterloo rozplakal. Vojáci mu říkali „Železný vévoda.“

„Nejsem ani Alexandr ani Wellington! K čertu s tím!“ Jenomže myšlenky, které ho pronásledovaly, nešly k čertu. Svíralo se mu srdce, ačkoli by o tom nikdy nikomu neřekl. Dostal úkol přivést kaučuk a neměl právo zaměnit své poslání za soukromý boj o Algyho. Biggles však také věděl, že bez přátelství a vzájemné pomoci se nedá vyhrát ani ta nejmenší bitka. Nebyl ochoten vzdát se splnění úkolu, ale také ho ani nenapadlo nechat Algyho v drápech Japonců. Zoufalství nad osudem přítele ho teď hnalo k šílenému plánu, vyrvat Algyho přímo z rukou nepříteli.

Biggles byl skutečně unaven a cítil, že záchranná akce může být nad jeho síly. Od začátku věděl, že operace bude obtížná, ale teď, když se několikrát zhroutily jeho dílčí plány, mu připadalo, že Algy je ztracen. Jako by nestačilo, že nedokáže dopravit do Indie celé množství vzácné suroviny. Teď by byl spokojen, kdyby dokázal dovézt alespoň část gumy, kdyby do Indie doplnul aspoň Sumatran. Avšak Algy...

Nepřítel už věděl, že se Britové usadili na Sloním ostrově. Chlap jako Tamashoa přece nebude jen sedět se založenýma rukama a čekat. Útok jeho armády mohl přijít každou vteřinou. Ačkoli vylodění na ostrově zatím nepřicházelo v úvahu, mohly přiletět japonské bombardéry, aby proměnily ostrov ve zmet' trosek. Nasazení letectva nesměl Biggles přehlížet a právě tak byl schopen si spočítat, že by stačilo několik salv z dělových věží torpédoborců, aby vyschlý porost kolem jezera zachvátil požár. Neočekávaná přítomnost japonské flotily Bigglese zaskočila. S takovým nebezpečím původně vůbec nepočítal. Jeho trumf, přistávací plocha na ostrově, byl Japonci ohrožen. Ale jeden úspěch už

měl. Na jeden záťah poslal na Sumatranu domů více než čtvrtinu kaučuku.

Biggles bezmyšlenkovitě odklepal popel cigarety do trávy. Vstal a s Li Chiho dalekohledem se vydal za Ayertem. Práce na dokončení přistávací dráhy pokračovaly. Bylo nutno spojit plochu i s druhým břehem. Domorodci se činili, ale Ayerta Biggles nikde neviděl. Oslovil nejbližšího dělníka a dal si záležet, aby vyslovil Ayertovo jméno zřetelně. Muž se uklonil a ukázal na kraj džungle. Pod stromy tam stál Ayert a hovořil s téměř nahým kulim.

Biggles byl už na cestě k němu, když uslyšel hukot Tugova stroje. Zastavil se. Lightning přistál bez potíží. Pak se vynořil pilot a výraz v jeho tváři nevěstil nic dobrého. Biggles přidal do kroku.

„Promiň, Biggles,“ řekl Tug. „Vezu špatnou zprávu.“

„Vysyp to! Pověď!“

„Japonci asi dostali Sumatran. Viděl jsem naši loď a poblíž něj stál jiná loď. Sumatran asi zastavil na jejich pokyn. Nemohl jsem přesně rozeznat, co se na vlnách děje, protože kdybych sestoupil níž, mohli by spustit palbu. Pomyslel jsem si, že bude lepší, když se tuhle zvěst dozvíš okamžitě. Jejich polohu mám!“

„Děkuji,“ kývl Biggles. „Jen těžko jsi mohl přinést horší zprávu. Ale stejně jsme udělali, co jsme mohli. Asi jsem přecenil svou šťastnou hvězdu, když jsem si myslel, že Sumatran propluje. Teď se už můžeme spolehnout jen na letadla. Dojdi si na chvilku odpočinout. Každou chvíli se už musí vrátit i Ginger.“

Tug se unaveně odšoural k bungalovu, zatímco Biggles se konečně dostal k Ayertovi. Jednooký válečník

dostal zprávy od Li Chiho zvědů na pevnině. Ayert se otočil k Bigglesovi se zlověstným zábleskem v oku.

„Špatný zpráva,“ zahučel. „Moc špatný!“

„Co máš za špatný zpráva?“ řekl Biggles s odevzdaným úsměvem. „Nebylo už těch neštěstí dost?“

„Ne, tuan. Ve Shansie konec. Marling pryč. Lalla pryč. Všichni být pryč. Všude tam Japonci. Špatný. Moc špatný.“

Biggles vzdychl a zvedl oči k nebi. Druhá rána během několika minut, to bylo příliš.

„Jak to víte?“

„Náš muž přijít a mluvit.“

„Kdo je to?“

„Náš muž ve Victoria Point. Přeplovat na kánoe úžina na severní strana. Pak džunglí. Říkat, že Japonci pořád mluvit o Shansie. Teď Shansie vyřízená.“

„Nechali tam posádku?“

„Ano, tuan. Letadla. Hodně letadla. Víc než vy tady.“

„To jsem měl vědět před hodinou,“ zavrčel Biggles. Myslel na Gingera. „Ayerte, děkuji ti a poděkuj tomu muži. Udělal dobrou práci. I špatné zprávy mají cenu.“

Ayert se zašklebil. Podobná činnost mu připadala jako normální služba žlutému pánovi.

Bigglesovi do úsměvu nebylo. Jejich situace na ostrově se horšila hodinu od hodiny. V oficiálních zprávách, by se teď napsalo, že situace se poněkud zhoršila a že je nepřehledná. Bylo to však mnohem horší. Ginger odletěl do Shansie, kde se to hemží Japonci. Nezbyvalo než čekat zda se vrátí a s čím se vrátí. Pád Shansie byl velmi nepříjemný a ohrozil původní záměr s odvodněním přístavu.

Biggles požádal Ayerta, aby ho odvedl na nejvyšší pahorek. Chtěl tamodtud zjistit, kde přesně se nacházejí torpédoborce. Ayert, který si ve znalosti místních vod v ničem nezadal se svým pánem, by mohl Bigglesovi doplnit, co se nedalo dalekohledem zjistit. Mohutný pirát pokorně sledoval svého nového pána.

Nebylo jim souzeno dojít. Ozval se hluk motorů a ve vzduchu se objevil lightning. Vracel se Ginger. Stroj přelétl vrcholky stromů nebezpečně nízko, zdálo se, že chystá nouzové přistání a Bigglese polilo horko. Vzhlédl a všiml si, že prostřílenou ocasní plochou letadla prosvítá nebe a rozběhl se. Když dorazil dolů, Ginger vylézal z kabiny, palec vztyčen k nebesům. Byl v pořádku.

„Příště létej opatrněji!“ zlobil se Biggles. „Potřebuji tu mít stíhačku, ne její vrak!“

„Promiň,“ řekl Ginger. „Udělal jsem chybu. Příliš jsem stroj stlačil a tak jsem musel víc přidat.“

„A já zas vím, proč jsi tu chybu udělal. Japonci obsadili Shansie a ty jsi chtěl, abych to věděl co nejdřív.“

Ginger užasle zvedl obočí. „Jak to víš?“

„Přišel s tím jeden Li Chiho člověk. Je to pravda?“

„Až moc pravda.“

„Takže se nám zhroutil plán s vyhozením hrází do vzduchu.“

„Je to tak, Bigglesí.“

„Jak to ve Shansie vypadá?“

„Nic veselého jsem neviděl. Dost mi to vyrazilo dech. Když jsem doletěl, nejdřív jsem si všiml, že rýže je sklizena a zdálo se, že Marling splnil slib. Přistávací plocha vyhlížela slušně a já už šel dolů. Kdyby byli trpěliví, padl bych jim rovnou do rukou. Ani by mne nenapadlo, že tam jsou Japonci. Ale oni nepočkali a

jeden z nich zmáčkl spoušť. Nabíral jsem výšku jak zběsilý, protože jsem na návštěvu ve Shansie ztratil chuť. Zahlédl jsem přitom stojící japonská letadla. Byla tam asi tři zera, ale jistý si tím nejsem. Věř mi, že jsem spěchal. Piloti běželi ke strojům a já to raději zabalil.“

„Když jsi ale nepřistál, kde ses tak dlouho potloukal?“

„Udělal jsem pár koleček nad džunglí a hledal Marlinga, Lallu nebo jiné uprchlíky ze Shansie.“

„Zahlédl jsi někoho?“

„Ne. Viděl jsem jen pár japonských stíhačů, kteří by si se mnou rádi pobesedovali. Zmizel jsem jim severním směrem. Mám tě přece jen rád a nechtěl jsem ti domů přivést kamarády. U souostroví jsem zahlédl torpédoborce. Mířily do přístavu ve Victoria Point.“

„Aspoň něco,“ oddechl si Biggles. „Měl by sis ty díry na krovkách něčím zalepit. Pak za mnou vylez na kopec. Bude se mnou Ayert. A mimochodem, asi jsme ztratili Sumatran.“

„Cože!“ vyjekl Ginger.

„Tug se letěl podívat jak se daří Li Chimu a našel je právě když poblíž Sumatranu stála nějaká velká loď.“

„Hrome! Stálo to tolik potu...“

„Šlápli jsme do sudu se smůlou. Ani nevím, co se děje s Li Chim. Asi pošlu Tuga znova se podívat, co se stalo dál. Teď už ale musím jít.“ Biggles se vrátil k Ayertovi, který netrpělivě přešlapoval opodál.

Ginger nechal dvojici pochodovat na vršek a věnoval se v hangáru svému stroji. Pomáhal mu Tug, který si určitě moc neodpočal. Když byli hotovi, vyrazili oba za Bigglesem. Našli ho, jak leží na vyčnělé skále a pozorně sleduje pobřeží vzdálené pevniny. Obrisy se

jasně rýsovaly v zapadajícím slunci, podrobnosti však nebyly vidět žádné.

„Nastal čas,“ prohlásil Biggles. „Už jsou torpédoborce v přístavu?“

„Ano. Teď už nejsou vidět, slunce je příliš nízko. Je však jisté, že lodě vpluly do delty.“

„Jak ovlivní můj neúspěšný výlet do Shansie naše plány?“ zeptal se Ginger.

„Právě na to myslím. Nechce se mi opustit původní myšlenku a pár slov jsem o tom už prohodil s Ayertem. Ví přesně, co jsem zamýšlel a mohl by objevit místa, kde jsou stavidla pro zavlažovací kanály. Ta tam někde jsou. Vždyť museli sklídit rýži, aby pro nás vytvořili přistávací plochu! Kde jsi viděl japonská letadla? Tady je mapa. Ukaž mi to místo.“

Ginger položil na mapu prst. „Tady!“

„Nemohlo to být lepší.“

„Jak to?“ vybuchl Ginger. „Co nemohlo být lepší? Co to plácáš?“

„Rýžová políčka se táhnou podél hrází. Když břehy prasknou, pole zaplaví voda. Umím si tu zátoku představit. Voda vezme všechno s sebou, chápeš?“

„Ty tím chceš říct, že japonské stíhačky spláchneme?“

„Skoro jistě. A společně s nimi poplavou všichni Japonci, kteří budou kolem. Podle Ayerta proti tomu nebudou nic namítat ani místní krokodýli! I oni ty čtyři stopy vody na poli uvítají.“

„Jak by ale břehy mohly puknout?“

„Stačí přesný zásah bombami. Ta možnost mě napadla už dřív, ale počítal jsem s jinou cestou. Teď jiná

možnost není. Právě proto jsem si tu nechal jeden liberator.“

„Nezdá se ti, že vystavíš náš letoun značnému nebezpečí, když ho vyšleš nad džungli a nad místo, kde se to hemží japonskými letadly?“

„Nepoletí na výlet! Kdyby byla letadla ve vzduchu, nastaly by opravdu vážné komplikace. Po západu slunce však budou určitě na zemi. Pokud budou sedět v teple na zeleném koberečku, vodní vlna je zamete dřívě, než vezmou koště do ruky. Vyhozením těch hrází zabijeme dvě mouchy jednou ranou. Spláchneme stíhačky a namočíme ty proklaté torpédoborce do bláta. Pár dobře mířených pum a voda to udělá za nás. Jdu na to sám.“

Biggles vstal. „Pokud se vám chce, můžete mi pomáhat.“

„Co kdybych s tebou i letěl?“ navrhl Tug.

„Jednoho z vás беру. Druhý tu ale musí počkat na Henryho. Ještě tu nebyl, nezná to tu a může tu být s goslingem co nevidět. Pokud se nám výprava povede, jsme za půl hodiny zpátky. Měli bychom asi vylosovat, kdo se mnou poletí. Bude to spravedlivé.“

Ginger vyhrál.

„Pokud zasáhneš, za jak dlouho delta vyschne?“ zeptal se Ginger, když sestupovali k jezeru.

„Nevím, dá se to jen těžko odhadnout, ale domnívám se, že brzy. Řeka by měla opadnout během pár hodin.“

„A co Algy?“ ozval se Tug.

„Naším hlavním cílem je vytvořit podmínky pro přepad Victoria Point,“ řekl Biggles. „Nečeká nás lehká operace, zvláště když ani nevíme, kde Algyho drží. Už jsem se radil s Ayertem. Ohaduje, že ho zavřeli do

místního vězení. Ayert dává dohromady padesát nejlepších válečníků. Někteří se už naučili střílet z japonských pušek, ukořistěných ve Shansie. S Lotosem přejedeme úžinu a vylodíme se v malé zátoce nad Victoria Point. Do přístavu se vydáme po svých.“

„A co tam? Uděláme zmatek?“

„Víc asi nezmůžeme. Všechno závisí na okolnostech. Ayert se ale usmíval velmi zlověstně. Určitě se na akci těší a připadá mu zábavná. Dohodli jsme se, že naší jedinou nadějí je vyvolat mezi Japonci paniku a sebrat jim Algyho, než se vzpamatují. Pokud si budou myslet, že je přepadl silný oddíl spojenců, mohou propadnout hrůze. Místních by se tak nebáli. Uděláme to proto obráceně než minule a nalíčíme naše pirátské přátele na bílo. Ayerta si to získalo, smál se jako blázen. V Li Chiho věcech je prý bílé barvy dost. Operací můžeme dosáhnout dvou, možná i tří cílů. Když Tamashoa uvěří, že je útok veden silnou jednotkou, operující ze Sloního ostrova, určitě si rozmyslí okamžitý výsadek tady. Nejspíš pošle pro posily. Každý odklad jejich útoku nám přinese úžasnou výhodu. Dokážeme přesunout další náklad kaučuku. Až se z téhle šlamastiky dostaneme, neudělám už jedinou chybu, protože gumu na mazání nechci do smrti vidět. Klid, pánové, jdeme nakládat. Chci ten vyhlídkový let dokončit, než zajde slunce.“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

VÝPAD NA SHANSIE

Během krátké chvíle kroužil liberator nad jezerem a pak zamířil k severu. Cíl ležel přesně na východě, ale letci se museli vyhnout přístavu Victoria Point. Biggles letěl tak nízko, že Gingerovi připadalo, že si letoun namočí břicho v moři, nebo si ho natrhne o skalnaté pahorky ostrůvků. Raději se z místa druhého pilota díval, jak se krvavý sluneční kotouč ztrácí ve večerním oparu.

Liberator nebyl vyzbrojen, ale i kdyby bylo letadlo nacpáno zbrojí, nikdo by teď u kulometů neseděl. Jedinou výzbrojí těžkého stroje byly bomby, o nichž na základně v Madrasu nechápali, co si s nimi Biggles počne. Nyní bylo jejich využití na dosah.

Aby měla operace úspěch, musela proběhnout rychle. Úder musel být zasazen bleskově a stejně rychle se liberator musel vrátit na základnu. Čím kratší dobu bude ve vzduchu, tím méně příležitostí k zásahu dostane nepřítel.

Biggles mířil k severu asi pět minut, a pak, po pečlivém průzkumu okolního vzdušného prostoru, zamířil k východu. Do šera, které už zahalovalo pevninu. Ginger věděl, proč Biggles letí tak nízko. Byla to jednak krátkost letu, vždyť Shansie leželo jen šedesát mil od ostrova. Za druhé se takto letící letadlo dalo ze vzduchu obtížně zpozorovat a další důvod byl nejzávažnější. Potřebovali nalétnout na cíl tak, aby měli co největší jistotu zásahu a sami se nevystavili obranné střelbě ze

země. Nesměli minout cíl a pokud se překvapení Japonci zможou na střelbu, budou mít na ni jen velmi málo času.

Slunce za jejich zády klesalo do moře a liberátor už hřměl nad džunglí pokrytou stíny. Houština pod nimi divoce prchala vzad a Ginger měl pocit, že letí nad smutnou a zapomenutou krajinu, nad koncem světa. Dole se nic nehýbalo a jen místy zahlédl vymýcená místa, patrně opuštěné plantáže. Jeho obrazotvornost pracovala a jakoby dole viděl oči kuliů, upřené na oblohu. Věděl, že hluk čtyř silných motorů neunikl pozornosti nepřátel. N pochyboval, že polní telefony už informují japonské velitelství o nečekaném přeletu cizího bombardéru. Pak se před čelním sklem stroje zjevila klikatá čára, tmavší než džungle. Bylo to koryto řeky Pak Chan.

„Jestli se neuhneš, mineme Shansie asi o dvacet mil,“ vybafl na lajdáckého pilota Ginger.

„Správně, mladý muži. Bomby odhodíme až při zpátečním letu. Pak už budeme mazat domů a nic nás nebude brzdit a táhnout k zemi.“

„To má být zase klamavý let?“

„Něco takového.“

„Kolik odhodíme koláčků?“

„Tolik, aby ses trefil. Dneska nemáme na jemnou práci čas. Doufám, že zera ještě neodstartovala. Pokud však krouží nad Shansie, budeme litovat, že jsme odložili kulometry v šatně. Dávej hezky pozor a dej mi vědět, jak se něco šustne. Už jsme blízko.“

Poslušný Ginger sledoval oblohu, zdálo se mu, že nebe na východě je zelené, jako džungle. Nikde nic. Liberátor letěl těsně nad vlníci se vrcholky stromů, obloha byla jako vymetená. Potom se prudce vznesli, džungle se propadla do hloubky a stroj se naklonil.

Biggles ostře otáčel k jihu. Ginger se zahleděl novým směrem. Nikde nic, obloha patřila jenom jim.

Pilot dokončil obrat a letěli zpátky, k západu. Hukot motorů se prohloubil, když pilot zamáčkl páku vpřed. Před sebou znovu uvi děli řeku a vedle ní i tmavou zeleň polí u Shansie.

„Jsme tu dobře,“ řekl Biggles. Jdi na místo a se zaměřováním si nedělej starost. Odhodíš bomby na můj povel. Hned jak řeknu!“

Ginger poslechl. Přes otevřený poklop pozoroval, jak se dole míhají koruny stromů, na vteřinu zahlédl vodní hladinu, záhyb řeky. Pak džungle zmizela a měl pod sebou obdělávaná pole.

Nemohl vidět jaký zmatek dole zavládl, když hlídky zaslechly řev motorů neznámého letadla. To byli ještě nad džunglí. Při rychlosti jejich letu však stačilo pár vteřin a Ginger pod sebou Shansie uviděl.

Dole pobíhali vojáci. Někteří jakoby bez cíle, jiní mířili k letadlům, stojícím stranou se studenými motory. Ginger spatřil, jak se k nebi zvedla hlaveň pušky a jak se z ní zablesklo. Kam letěla kulka, to ho nezajímalo. Čekal na Bigglesův povel a cítil, že liberator lehce změnil kurz.

„Připravit!“

Ginger poslechl. Soustředil se. Chtěl, aby jeho reakce byla co nejrychlejší.

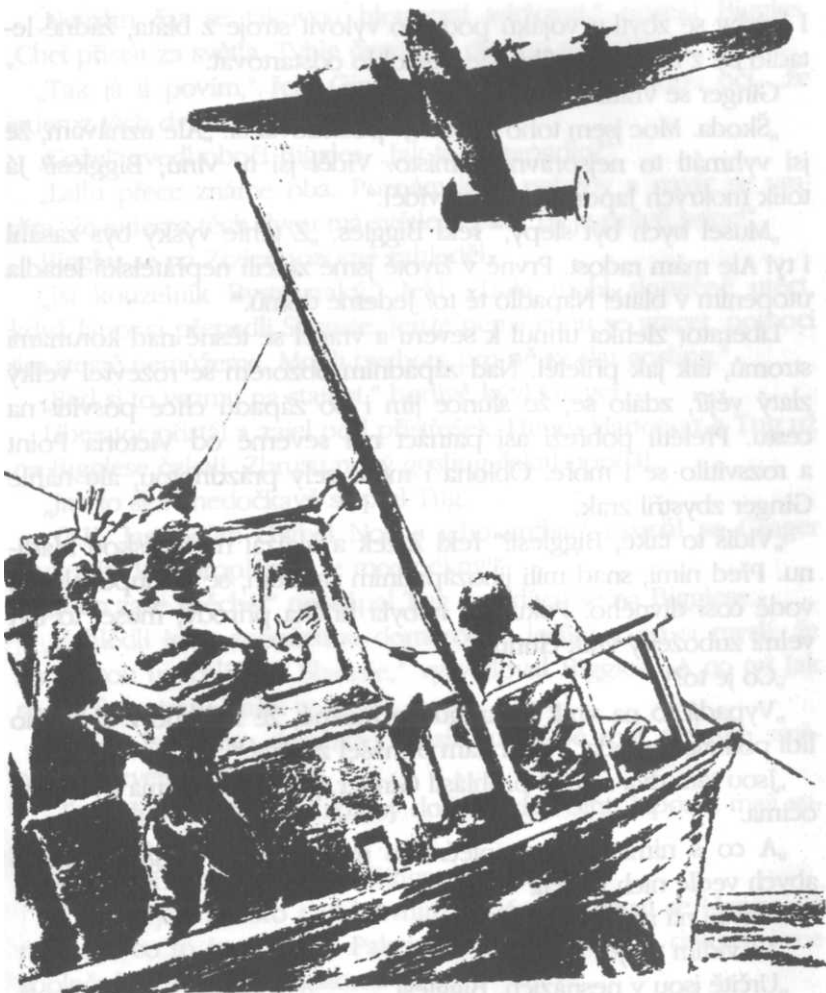
„Ted’!“ štěkl Biggles.

Bombometčík měl pocit, že si nemohl počínat líp. Bomby opustily šachtu a vydaly se na cestu k zemi. Neměly to daleko. Japonská střelba zesílila. Někdo už doběhl ke kulometu a čára zápalných střel jen těsně minula pravé křídlo liberatoru. Ležící Ginger však čekal na výbuchy pum tak soustředěně, že to ani nepostřehl.

Těkal očima po břehu řeky, ale místo výbuchů viděl jen záblesky výstřelů z japonských zbraní. Pak to přišlo. Na několika místech vyšlehl ze země oheň a říční břeh jakoby nadskočil... Kdyby Ginger mohl, zastavil by liberator na místě. Tolik toužil vidět to hrůzné divadlo. Stačil však zahlédnout jen sloup dýmu a vzedmutou vlnu, vrhající se na Shansie. Břeh byl protržen a řeka se valila z koryta. Zhlédl ještě muže, který zřejmě vůbec nechápal k čemu došlo a jehož si vzala vlna s sebou, jako loutku, viděl vojáky, marně prchající před potopou.

Jenomže liberator se zastavit nedal.

Ani Biggles ani Ginger už skutečnou sílu záplavy neviděli. Voda spláchla většinu vojáků, zvedla japonské letouny jako pírk a pohrála si s nimi jako s papírovými modely. Ani to však nemuseli vidět. Bylo jasné, že s japonským vzdušným výsadkem je konec.

Mávají na nás. Určitě jsou v nesnázích...

I kdyby se zbytku vojáků podařilo vylovit stroje z bláta, žádné letadlo by z bahnitého Shansie nemohlo odstartovat. Ginger se vrátil na místo druhého pilota.

„Škoda. Moc jsem toho neviděl,“ postěžoval si. „Ale uznávám, že jsi vyhmátl to nejsprávnější místo. Viděl jsi tu vlnu, Biggles? Já tolik mokrých Japonců ještě neviděl.“

„Musel bych být slepý,“ řekl Biggles. „Z téhle výšky bys zasáhl i ty! Ale mám radost. Prvně v životě jsme zničili nepřátelská letadla utopením v blátě! Napadlo tě to? Jedeme domů.“

Liberator zlehka uhnul k severu a vracel se těsně nad korunami stromů, tak jak přiletěl. Nad západním obzorem se rozevřel velký zlatý vějíř, zdálo se, že slunce jim i po západu chce posvítit na cestu. Přelétli pobřeží asi patnáct mil severně od Victoria Point a rozsvítilo se i moře. Obloha i moře zely prázdnotou, ale náhle Ginger zbystřil zrak.

„Vidíš to také, Biggles?“ řekl Zrzek a ukázal na mořskou hladinu. Před nimi, snad míli jihozápadním směrem, se pohupovalo na vodě cosi divného. Pokud to nebyla hříčka přírody, musel to být velmi zubožený vrak člunu.

„Co je to?“

„Vypadá to na vrak kabangu. Je možné, že někoho z Li Chiho lidí potkala nehoda. Třeba nám přinášel zprávy.“

„Jsou tam dva muži,“ prohlásil Ginger, pověstný svýma bystrýma očima.

„A co s nimi máme společného my?“ zavrčel Biggles. „Chceš abych vedle nich přistál?“

„Mávají na nás.“
„To vidím taky.“
„Určitě jsou v nesnázích, Biggles.“
„To se jim nediv. Kdyby si jich všimli Japonci, rozstříleli by je na kusy.“
„Kousek blíž!“ vykřikl Ginger.
„Nemám čas se takovou hloupostí zdržovat,“ odsekl Biggles. „Chci přistát za světla. Tyhle červánky dlouho nevydrží.“
„Tak já ti povím,“ řekl Ginger, nespouštějící ze člunu oči, „že jeden z těch dvou na loďce je princ Lalla.“
„Cože!“ zvedl obočí Biggles. „Jak tě to napadlo?“
„Lallu přece známe oba. Poznám jeho pohyby a navíc se vsadím, že jeden z těch dvou má světlejší plet’. To je právě princ!“
Biggles se na Zrzka pozorně zahleděl.
„Jsi kouzelník Bystrozraký,“ řekl. „Lalla mohl skutečně utéct, když Japonci přepadli Shansie. Jenže nemá cenu se vracet, pomoci jim stejně nemůžeme. Mohli bychom pro ně poslat gosling.“
„Rád si to vezmu na starost,“ horlivě kývl Ginger.
Liberator přistál a zajel pod přístřešek. Henry Hartcourt a Tug už na Bigglese čekali. Zbrusu nový gosling čekal opodál.
„Jak to šlo?“ nedočkavě se ptal Tug.
„O.K. Japoncům chyběl Noe a jeho archa.“ zasmál se Ginger a už mířil k hydroplánu. „Je moc pěkný!“
„Kam zase spěchá?“ nechápal Tug a podíval se na Bigglese.
„Zahlédli jsme zuboženou domorodou loďku a on si myslí, že na ní jsou uprchlíci ze Shansie,“ vysvětloval Biggles. „A co ty? Jak se má Sumatran? Našel ty loď?“

„Našel. Jsou jako dvojčata,“ hlásil Tug. „Obě míří stejným směrem. K severovýchodu.“

„To je špatné. Plují asi zpátky do Victoria Point. Japonci mají surovinu zase doma.“

Motory goslingu zařvaly a Ginger odstartoval.

„Přeletěl jsem skoro nad hlavním stožárem,“ ozval se Henry. „Já nevěděl, co to je za loď. Pak jsem zahlédl Tuga a doletěli jsme společně. Je dobrý navigátor.“

„Stříleli na tebe, Henry?“

„Ne.“

„To je divné,“ svraštil obočí Biggles. „Měli by. Ta loď se chová nepochopitelně. Vůbec mě nenapadá oč může jít. Ale necháme to plavat, stejně se nedá nic dělat. Co nového v Indii?“

„Všechno při starém. Jedině snad, že se na tebe přijel podívat John Crisp. Dozvěděl se, že se tu někde motáš. Má s sebou letku krasavců ‚Beau‘ a tvrdí že ty mašinky nasadí, hned jak je budeš potřebovat.“

Biggles se zarazil a srdce mu zaplesalo. „Beau“ přece byly slavné beaufightery⁵, dvoumotorové letouny užívané jako noční stíhačky. Užití těchto letounů však bylo velmi pestré. Dvoučlenná posádka obsluhovala čtyři kulomety a stroj mohl nést torpéda nebo rakety, zavěšené pod křídly. Dal se využít i jako lehký bombardovací stroj a Bigglesovi bylo hned jasné, že tak účinnou zbraň neposlali do Indie pro nic za nic, bez přesného záměru.

„Mám takový dojem, že Crisp má svoje dravce trochu daleko,“ řekl a usmál se. „Raději bych je viděl tady!“

Byla už téměř tma, když se gosling vrátil.

⁵ Bristol „Beaufighter“, britská těžká stíhačka.

„Držte se!“ křičel Ginger z kokpitu. „Mám Lallu i Melonga. Oba jsou zranění.“

Chvilku trvalo, než oba uprchlíky dostali na břeh a než se jim dostalo patřičného ošetření. Melong byl na tom špatně. Japonská kulka ho zasáhla do slabin a ztratil hodně krve hlavně proto, že ránu ošetřili velmi neodborně. Desinfikovali zranění a převázali je. Dvěma uprchlíkům se nedalo nic vyčítat. Jejich možnosti se nedaly srovnat s tím, co vozili Britové s sebou v příručních lékárníčkách.

„Co se stalo ve Shansie?“ zeptal se Biggles, když ošetřili i Lallu. „Víme už, že tam jsou Japonci.“

„Pracovali jsme a vůbec jsme nevěnovali pozornost letadlu. Byl to Japonec a dovtípil se, kam naše dílo spěje. Odletěl a my nic zlého netušili. Jenže o něco později se objevily velké stroje a shodily muže na padácích. Bylo to hrozně rychlé a náš odpor byl slabý. Každý se musel o sebe postarat sám. Utekl jsem do džungle. Mám strach, že Shansie už neexistuje.“

„Co se stalo s vaším otcem?“

„Nevím. Když to začalo, byl v bungalovu. Neviděl jsem ho, všude byli jen japonští vojáci. Utekl jsem s Melongem a v džungli jsme se spojili s několika našimi muži. Pomohli nám na pobřeží. Mával jsem na vás, když jste letěli od moře, ale neviděli jste mne. Chtěl jsem vás varovat, abyste nepřistáli rovnou mezi vlajkami s vycházejícím sluncem.“

„Rozumný nápad,“ řekl Ginger.

„Napadli nás pak ještě jednou. Kousek od pobřeží,“ pokračoval Lalla. „Bylo moudřejší se rozptýlit. Já zůstal s Melongem. Od domorodých přátel jsme dostali ten

starý kabang. Byl to poslední člun, který dokázali před okupanty skrýt.“

„Proč skrýt?“

„Japonci zabavili domorodcům všechny lodky. Říká se, že je použijí k výsadbku na Sloní ostrov.“

„Vážně?“ bručel Biggles. „Tenhle japonský nápad zní až příliš rozumně. Ale také já vám musím o Shansie něco vyprávět.“

„Přece jste tam byli?“

Biggles se ujal slova a vylíčil Lallovi, jak praskly u Shansie hráze.

„Uškodili jsme jim, ale asi to bylo zbytečné,“ dodal smutně.

Lalla souhlasil způsobem, který se dal dost obtížně popsat. Byla v něm nelítostná zášť ke krutým vojákům, ale i Lallova skleslost nad ztrátou domova.

„Pokud toužíte Japoncům přepad Shansie oplatit, dostanete dnes večer příležitost,“ řekl Biggles. „Rozhodli jsme se pro výsadek na Victoria Point. Japonci zajali mého důstojníka. Jde o to, jak se cítíte, jak vážné je vaše zranění.“

„Jdu s vámi,“ přikývl Lalla a nad zraněním mávl rukou. „Udělá mi velkou radost, když podríznu nějakého Japonce. Až do smrti nechci dělat nic jiného, než je zabíjet.“

„Chápu vás,“ řekl Biggles. „Ztratil jste otce i domov, ale časem to přebolí. Dnes v noci nám však vaše odhodlání pomůže. Cítíte se tedy dobře?“

„Nic mi není,“ prohlásil ostře Lalla. „Co Melong? Mám o něj strach.“

„Zemře během noci,“ ozval se tiše Ayert.

Měl pravdu. Melong odešel do Buddhova království velmi záhy. Už večer upadl do bezvědomí, z něhož se neprobral. Milosrdnou shodou náhod se nedozvěděl, o krutém ortelu Japonců, jehož obětí se u věznice ve Victoria Point stal jeho syn...

Nad Sloním ostrovem už vládla noc a Biggles se rozhodl akci déle neodkládat. Prohlásil, že operace musí skončit dříve, než do přístavu vpluje Sumatran a než japonské lodě vyplují na moře.

„Všichni muži být připraveni,“ vesele se ušklíbl Ayert.

„Pak není na co čekat“ řekl Biggles.

„Mám jít s vámi?“ ozval se Henry. „Tug říká, že on jde.“

„O.K.,“ usmál se Biggles. „Je jedno jestli vás dostanou Japonci, nebo vás k smrti ukoušou ostrovní moskyti.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

PŘEPADENÍ

Noční temnotě vládlo vlhké horko a Lotos se pomalu blížil k pobřeží Barmy. Ačkoli se zdálo, že není vidět ani na krok, náhle před lodí vyvstaly obrysy pevniny, ještě tmavší než zatažená obloha. Povislé koruny palem se v bezvětrí ani nepohnuly a když už byla loď blízko, vykreslovaly jejich obrysy na světlejším nebi orientální obrazce, jakoby vystřižené z černého papíru.

Motor Lotosu ztichl a loď se šinula vpřed jen setrvačností a téměř neslyšně. Ozývalo se jen tiché šplouchání vlnek na bocích Lotosu, ale stejně se ozýval břeh, kde moře tiše doráželo na kameny.

Ayert stál bez pohybu u kormidla. Jeho bíle namalovaná tvář mu dávala vzhled zosobněné smrti. Jediným okem pátral po ústí malé říčky, kterou Bigglesovi popsal jako ideální místo k vylodění. Ačkoli neuměl číst, v místním zeměpise se nikdy nezmýlil. Biggles, ani jeho muži, nepochopili, jak to dělá. Pravděpodobně nijak. Vedla ho jasnozřivost či orientační pud vrozený jen tvorům, kteří jsou blíže přírodě než člověk.

Ayert si patrně své nadpřirozené schopnosti neuvědomoval. Po celý život se řídil ryzími instinkty a ty ho prostě nikdy neklamaly. Našel ústí říčky bez nejmenšího zaváhání a člun tam bezhlučně vklouzl. Zabočil pak do postranního ramene, stáčejíciho se jako had do nízké jeskyně. Ayert ji znal. Však také tvořila

skvělé pirátské doupě. Během chvíle zas jeskyni opustili a přirazili ke břehu.

„Výborně, Ayerte,“ zašeptal Biggles. „Myslíš, že tu člun může zůstat?“

„Sem nikdo nepřijít,“ zasípal bocman. „Nikdo nenajít. Člun s děly sem neplout. Nemít voda. Být ale všichni ticho!“

„Dobrá. Ved' nás!“

Do šplouchání vody zazněly tlumené zvuky, jednotka se přesunovala na břeh. Šoupání nohou v sandálech, drobné zaškobrtnutí, cinknutí zbraně. Muži pomalu vstávali a opouštěli loď. Když se dostali na pevninu, zastavili se. Gingera zamrazilo, když pohlédl do bíle pomalovaných obličejů. Připomnělo mu to hrůzné příběhy o oživlých mrtvolách, vstávajících z hrobu. Nejsou to lidé, ale příšery z podsvětí, napadlo ho. Otrásl se.

Ayert s dvěma obrovitými Malajci neváhal. Vyrázil džunglí vpřed. Za nimi kráčel Lalla a dva Angličané, ostatní je následovali v zástupu. Jak Ayert nacházel cestu, zůstalo pro bělochy navždy záhadou. Vládla tu naprostá tma, nikde ani stopa po stezce a on kráčel naprosto neomylně. Biggles rozpoznal jeho schopnost dávno, a bez obav se vydal do jeho rukou. Věděl, že bez Ayerta by tu byli ztraceni.

Podle Ayertova odhadu měli jít do Victoria Point asi hodinu. Tady se však malajský lodník přece jen zmýlil. Výsadek se pohyboval pomalu, zdržoval ho sám Ayert, který často zvedal varovně paži a naslouchal podivným zvukům džungle. Biggles sledoval čas na svých hodinkách. Teprve po půl druhé hodině se Ayert zastavil,

chytil Bigglese za paži a tiše ukázal před sebe. Džungle ležela za nimi, kolem výpravy se prostírala malá políčka.

Průzkum si vzal na starost zase Ayert a Biggles, který znal jeho schopnost plížit se jako kočkovitá šelma, nic nenamítal. Sám si vryl do hlavy podrobný plán přístavu, ale rozestavení japonských hlídek kartografové neznali. Ayert zjistí, kde hlídky jsou a snad i odhadne, na kolik nepřátel v přístavu narazí. Podle toho určí směr postupu. Ke spěchu zatím nebyl žádný důvod.

Hlavním úkolem bylo najít nejvýhodnější rozložení vlastních sil před rozhodujícím úderem, pomyslel si Biggles. Musí to být právě první útok, který vnese do řad nepřítel naprostý zmatek. Japonci by neměli mít ani čas dostat se ke zbraním. Překvapivý výpad by měl nepříteli zabránit soustředit síly k protiútku.

Bleskový přepad nebyl nic neobvyklého a při správném načasování jednotlivých kroků by měl vést k úspěchu. V boji však často dojde k chybě či k opomenutí důležité věci a následky bývají tragické.

První náznak, že plán má trhliny, se ukázal už ve chvíli, kdy se Ayert vracel z průzkumu. Ayert prchal! Už způsob jakým se blížil, dokazoval že se mu kouří za sandály. Běžel překotně a nedbal na to, že dělá hluk. Vydechl jedinou větu: „Rychle pryč!“

Muži vyrazili bez váhání za ním, doběhli zpátky k okraji džungle a tma-netma, křoví-nekřoví, utíkali za Aeyrtem.

Ani Biggles nečekal na vysvětlení. Spolu s ostatními pelášil pryč. Gingerovi se rozbušilo srdce jako o závod. Cítil kruté zklamání, měl pocit, že mu unikla nějaká životně důležitá Ayertova zpráva. Tento způsob přesunu považoval za nedůstojný a také za riskantní, či přímo

hazardní. Cítil, že probíhá další dějství velké tragédie, která určitě přeroste v konečnou katastrofu. Když potom uviděl před sebou přístavní vesnici, zarazil se v běhu, zasl a nechápal.

Blížili se k vesnici z jiné strany. Přímo před nimi se otvírala plocha, kde stálo několik domků. Svítilo se tam a čilý ruch mezi domky ostře kontrastoval s tišinou džungle. Ginger se zahleděl na skupinu mužů uprostřed prostranství a měl dojem, že vidí jeviště a herce...

Herců bylo osm, opodál stál menší hlouček, diváci. Jeden voják třímal hořící pochodeň. Plameny osvětlovaly jeviště mihotavou, zlověstnou září. Oči všech byly upřeny na hlavního herce, jímž byl obrovitý muž obnažený do pasu. Ruce měl nad hlavou a držel v nich veliký zakřivený meč. Před ním klečela oběť, muž s předkloněnou hlavou. Další dva japonští vojáci přidržovali oběť za ramena, vlastně s ní zápasili.

Ginger se na odsouzence zahleděl a jen těžko mohl uvěřit vlastním očím. Obětí toho mohutného kata byl Algy! Meč nedopadl jenom proto, že kladl odpor, bránil se popravě. Kat něco vykřikoval a zdálo se, že čeká jen na chvíli, kdy přetne Algyho šíjí jedním úderem bez nebezpečí, že by zranil své pomocníky. Ostatní vojáci v okolí byli skutečně jen diváky. Jeden z nich vykročil dopředu, ale byl okamžitě vrácen. Hrůza a děs Zrzka na chvíli ochromily. Otevřel ústa, ale nedostal ze sebe ani hlásek. A ačkoli sledoval scénu jen pár vteřin, zapsala se mu do srdce navždy...

Vtom kousek od něho třeskl výstřel a Ginger se vzchopil. Viděl jak kat vrávorá, ale stále se drží na nohou. Viděl ostří jeho meče, jak se zmítá nebezpečně blízko Algyho krku, i to, jak katovi pomocníci vyskakují

a Algy se kácí stranou. Viděl, jak muž s pochodní užasle zírá do tmy a jak se změnil výraz tváří krvelačných diváků... Mistru popravčímu se náhle podlomily nohy, zazněl smrtelný výkřik a muž se zhroutil k zemi. Ze tmy se vyřítil Biggles s nataženou paží a zuřivě mačkal spoušť pistole. Japonští vojáci padali k zemi, někteří se snažili prchnout.

Po návratu na základnu se Ginger snažil přesně si vybavit běh dalších událostí, ale marná sláva, nešlo to. Vyrázil vpřed spolu s ostatními, něco křičel a střílel jednu ránu za druhou. Užaslí Japonci vybíhali z ubikací, někteří ve stejnokrojích, jiní jen v nočním kimonu. Traskaly výstřely a míhaly se parangy. Henry běžel za dvěma muži, snažícími se zmizet ve velkém bungalovu. Vpadl dovnitř a ozval se řev, načež ze dveří vyběhlo několik splašených japonských důstojníků. O nějaké vojenské organizaci odporu se vůbec nedalo mluvit. Platilo to tím spíš, že Ayert a jeho piráti s bíle pomalovanými tvářemi neváhali ani okamžik a rázem jich bylo všude plno. Gingerovi se zdálo, že těch vražedných bělochů vidí dvakrát tolik, než zoufalých vojáků. Zastavil se a podíval se kolem. Biggles stál vedle něho.

„Vymklo se nám to z rukou,“ vyhrkl Biggles. „Kde je Ayert?“

„Nemám potuchy,“ řekl Ginger a rozhlédl se. „A kde je Algy?“

„Tady jsem,“ uslyšel z druhé strany a uviděl Algyho. Třel si právě bolavá zápěstí, smál se a plácal po rameni Tuga, který ho zřejmě vysvobodil z pout.

Mávl na něj a znovu se rozhlédl. K bungalovu běžel major Marling se svým synem, oba měli v rukou pušky, připravené ke střelbě.

„Kde je Ayert?“ opakoval Biggles.

„To snad ne,“ nesouvisle odpověděl Ginger. „Vidím majora Marlinga! Co ten tady dělá?“

„Byl odsouzen jako Algy,“ řekl Biggles a bezmocně pokrčil rameny. „Je to zmatek nad zmatek. Když nenajdu Ayerta, musíme se starat sami o sebe.“

„To si ještě počkáš,“ ozval se Algy. „Musím dostat toho admirála a doufám, že mě nikdo nepředběhne!“ Zvedl popravčí meč nad hlavu a zuřivě se rozběhl k bungalovu.

Biggles za ním křikl, aby se okamžitě vrátil, ale jeho rozkaz zanikl ve všeobecné vřavě.

„Tady se snad všichni zbláznili,“ zlobil se Biggles. „My dva asi taky. Pojd', jdeme tam taky!“

Rozběhl k bungalovu a Ginger za ním.

V této chvíli probíhal boj muže proti muži v každém koutě osady. Lidé pobíhali sem a tam a ozývaly se zoufalé i vítězné skřeky. Vzduchem svištěly parangy, hřměly výstřely a Ginger se s úžasem zastavil nad dvojicí, zápasící na zemi holýma rukama. Bílá tvář vítězího piráta k němu vzhlédla a Ginger se shýbl a podal mu vypadlý parang, ležící kousek stranou. Hned bylo po souboji.

Jakýsi vyšší japonský důstojník přebíhal od stromu ke stromu, aby zmizel v džungli. Ani on se daleko nedostal. Půl tuctu bíle zmalovaných válečníků odhalilo jeho záměr a jeho uniforma vzápětí zrudla krví.

Od přístavu i z džungle přibíhali místní lidé, jakoby na tuhle chvíli čekali. Nad hlavami mávali lopatami a

jiným zemědělským náradím. Jenže to už Biggles s Gingerem neviděli. Zmizeli v domě, kde se mezitím rozpoutalo peklo nejvražednější.

Několik mrtvých těl leželo v chodbě a v domě se ozývaly výkřiky. Ze dveří občas vyběhl voják s tváří staženou děsem. Major Marling seděl v křesle na konci dlouhé chodby, pušku měl u ramene a jak se některý objevil, zmáčkl spoušť.

„Pět,“ řekl, když se objevil Biggles. „To je ještě málo, pane!“

Zvedl pušku, ale hned sklonil hlaveň, neboť ze dveří se opatrně vyklonila Ayertova hlava.

„Hej!“ vykřikl Biggles a chytil Ayerta za rameno. „Zastav se! Nutně tě potřebuji!“

„Japonci useknout hlavu syna Melonga!“ zasyčel bocman a jeho hlas byl naplněn nenávistí.

„Já ti taky urazím palici, když neposlechněš!“ divoce zařval Biggles. „Zastav se! Je to tu horší než v blázinci!“

Dá se pochybovat, že Ayert Bigglesovi rozuměl, ale zastavil se. Těžce oddychoval a vyslechl výzvu, aby stáhl své muže. Zašklebil se a rozhodil rukama.

„Zastavit se teď, Biggles, nedají,“ ozval se Marling. „Když hoří plamen vraždění, nezhasíte ho. Největší zlozvyk místních hochů je stínat lidem hlavy.“

„Vymklo se mi to z ruky,“ stěžoval si Biggles. „Vždyť se chovají jako vlci.“

„A proč ne?“ řekl Marling. „Mají proto podobné důvody jako já. Nechte je to v klidu dodělat. Vesnice bude čistá.“

Odněkud se vynořil Algy s mečem v ruce. Oči mu hořely hněvem, tvář měl křídově bledou a nijak se nelišil od pirátů.

„Kde je Tamashoa,“ křičel. „Řekněte mi to! Nemůžu toho lotra nikde najít!“

„Dobře,“ vzdával se Biggles. „Tak ještě chvíli. Ale toho svého přítele si najdi sám!“

Než stačil Algy odejít, objevil se ve dveřích Henry Hartcourt. Hlavní pistole před sebou postrkoval japonského důstojníka, který vykřikoval, že je přítelem slavného britského impéria. Henry narazil na zvláštního vojáka. Ať měli japonští vojáci jakékoli nectnosti, zbabělost k nim nepatřila.

„Zrovna pálil nějaké papíry,“ ukázal na zajatce Henry.

„Vím, kdo je to!“ zahučel Algy. „Je to tlumočník a mluví anglicky docela slušně. Patří k tomu, co mě poslal na špalek!“

„Kde je Tamashoa?“ obrátil se k Japonci.

„Pryč,“ vydechl muž bojácně.

„Kde?“

„Odjel do Penangu. Koná se tam štábní porada.“

„O čem?“

„O velkém výsadku na Sloní ostrov.“

„Nelžete!“

„Nelžu. Vzal si služební vůz a odjel těsně před útokem,“ ujišťoval zajatec Algyho už téměř oddaně.

„Asi mluví pravdu,“ řekl Biggles. „Už bychom ho měli a u tvé popravy taky nebyl. Ještě že jsme tam byli my, co, Algy?“

„Ráno vám všem políbím ruku,“ zavrčel Algernon Lacey ve chvíli, kdy se dovnitř vrátil Tug v potrhané košili.

„Co se tady děje?“ vyhrkl.

„Končíme!“ řekl Biggles ostře. „Viděl jsi Lallu?“

„Před chvilkou krájel jednoho vojáka na kousky. Proč se ptáš?“

„Už jsem to řekl. Končíme a všichni ven! Rychle svolajte oddíl. Vy dva,“ ukázal na Gingera a Tuga, „seberete všechny doklady, které najdete. Mohou se nám hodit. Máte na to pět minut. Cíle našeho útoku jsme dosáhli.“

Ayert chtěl něco říci, ale pak mávl rukou, vyšel ven a dal se do těžkého úkolu, sehnat své ovečky do houfu.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

LI CHI SE VRACÍ

Algyho hněv pomalu uvadal. „Přišli jste opravdu na poslední chvíli,“ řekl Bigglesovi. „Měl jsem na kahánku. Oni se právě chystali useknout mi hlavu.“

„Všiml jsem si.“

„Věděl jsi, že tu jsem, nebo mě zachránila prozřetelnost?“

„Co si vlastně myslíš,“ vybuchl Biggles, „Věděli jsme, kde jsi. Prozřetelnost věděla jen o majorovi. A kdybych tušil, co chtějí udělat s tvým krkem, chvátal bych víc. Vůbec mě nenapadlo, že uvidím, jak se tvůj milý úsměv válí po zemi. To rád přiznám.“

„Určitě se tě to dotklo méně než mne, kamaráde,“ oddechl si s úlevou Algy. „Tamashoa tak trestá všechny vězně, co odmítnou promluvit.“

„Ten chlap je zrůda,“ řekl Biggles. „Až se vrátíme na ostrov, promluvíme si o něm. Cítíš se být v pořádku?“

„Jde to. Major je na tom hůř. Má trochu nakrojenou nohu.“

„Není to vážné,“ ujistil je vesele Marling. „Když to bylo tak živo, málem jsem na tu díрку zapomněl. Kdepak je ten můj čilý chlapec?“ Dokulhal k oknu a podíval se ven. „Hej, pojďte se na něco podívat! Rychle!“

„Torpédoborce,“ šťastně vydechl Biggles, když vyhlédl ven. „Hrome! Dokázali jsme to!“

„Kam si asi tuhle ztrátu započtou?“ uvažoval Marling. „Potopené nejsou, zajaté taky ne a bojovat nemohou.“

„Uvázlé na mělčině,“ řekl Biggles. „Bude to chtít novou kolonku do výkazů o ztrátách. Pánbůh nám držel palec. Li Chi měl vlastně pravdu. Když tak pokojně odpočívají v blátě, tvoří ideální cíl pro nálet. A vidím, že uvízly i kabangy. Řekl bych, že výsadek na Sloní ostrov Japonci odloží.“

*Ginger pochopil, že už nevystřelí. Muž si k útěku
vybral tu nejhorší chvíli a směr...*

Kývl na Ayerta, který se mezitím vrátil, a ukázal na čluny ležící na vrstvě bahna. „Pošlete pár lidí, aby udělali do kabangů díry. Ať si pospíší. Sejdeme se pak na břehu.“

Ayert zavrčel, odešel a Biggles se otočil k ostatním. „Pojďme pryč. Pět minut vypršelo. Japonci se mohou vrátit.“

„O tom pochybuji,“ řekl Marling. „Bylo jich tu nanejvýš šedesát. Někteří zůstali ve Shansie a pár jich je na průzkumu.“

„Nechci na ně čekat,“ zavrčel hlavou Biggles. „Nezajímají mne. Ty, Henry, se postarej o zajatce.“

Jenomže jejich vězeň si o výletu přes úžinu myslel svoje. Plavným skokem prolétl otevřeným oknem a mizel. Ginger, stojící nejbližší, vytáhl pistoli a vystřelil. Z rámu odlétly třísky. Špatný střelec se vyklonil z okna, aby lépe zamířil, ale vzápětí pochopil, že už nevystřelí. Muž si k útěku vybral tu nejhorší chvíli i směr. Ayert se svými muži se dole chystal k akci „červotoč“, která měla znemožnit plavbu kánoí, a Japonec vběhl přímo mezi ně. Vzduchem zasvištěly parangy a Ginger se otočil. Nechtěl to už vidět.

„Daleko se nedostal,“ oznámil Bigglesovi. „Málem skočil Ayertovi na hlavu. Dopadl stejně, jako kdyby skočil tygroví do chřtánu. Tihle Malajci jsou ostří hoši.“

„Samozřejmě, chlapče,“ ozval se Marling. „Ale vy byste se choval stejně, kdybyste věděl, jaké věci dělali Japonci v malajských vesnicích. Tenhle tlumočník sotva před hodinou sledoval popravu Melongova syna. Moc se mu to líbilo!“

Na břehu se ozval jásot. Biggles se podíval na hodinky, odměřil minutu, aby muži vychladli a pak zavolal Ayerta.

„Musíme pryč dřív, než námořníci najdou způsob, jak na pobřeží. Nemůžeme už čekat. Všichni se musíme dostat bezpečně domů.“

„Čí to byl nápad nabít domorodcům obličej?“ chtěl vědět Marling.

Biggles mu to vysvětlil.

„Chytré,“ kývl Marling. „Pokud to nějaký Japonec přežil, bude vyprávět, že tu řádilo tisíc Evropanů.“

„Nemyslím, že se takový najde,“ řekl Lalla, který právě vstoupil do místnosti.

„Jdeme!“ rozkázal Biggles.

Venku bylo rušno.

Ayert musel muže nutit k odchodu hrozbami a řevem. Nechtělo se jim. Potom se však na jednom z torpédoborců rozsvítil světlo a jeho paprsek zapátral po břehu a mezi domky. To pomohlo. Muži se shromáždili, protesty utichly.

Chybělo jich pouze pět. Leželi někde mezi mrtvolami Japonců. Asi čtyři muži utrpěli tržné rány, ale žádný z nich nestál o ošetření. Všichni Malajci byli plni nadšení a chovali jako děti, které právě vyhrály fotbalový zápas žákovského družstva...

„S raněnými si nedělejte starosti,“ klidnil Bigglese Marling. „Poradí si sami. Přiloží si na ránu hrst bylin, nebo dokonce kus kravského lejna a obvykle jsou do týdne v pořádku. Neptejte se mne však, proč se rány nezanítí. Sám to nevím.“

Zpáteční přesun k Lotosu proběhl bez těžkostí. Jen Marlinga bylo nutno poslední kus cesty nést a navzdory

Bigglesovým výzvám, si vítězní bukanýři počínali jako horda opilých výletníků. Džunglí se nesl smích, pokřik a větve při cestě praskaly.

„Buďte bez obav,“ klidnil Bigglese Marling. „I kdyby se tu teď nějaká hlídka objevila, vezme nohy na ramena. Utekl by asi i tygr. Tenhle rámus zažene každého a Japonci si parangy neoblíbili. Já ano. Do džungle je to správná zbraň. Dokonce si myslím, že by naše ministerstvo války udělalo jen dobře, kdyby je doplnilo do výzbroje comandos.“

„Čemu se pořád tak smějí?“

„To nevíte? Baví se přece s těmi hlavami.“

„Hlavami?“ nechápal Biggles. „Co to má znamenat?“

„Mají s sebou uříznuté hlavy nepřátel. Pohazují je po lese...“

„Cože?“ Bigglesovi chvíli trvalo než pochopil. Ve tmě si té hrůzy vůbec nevšiml. „To jim zarazím!“ vyhrkl pak.

„Neradil bych vám to. Mohl byste přijít o vlastní. Jsou v náladě, kdy je nezarazí nic. A co s těmi hlavami chcete dělat? Snad je nechcete jako trofeje do letadla?“

„Můj Bože,“ otrásl se Biggles. Znovu zazněl pokřik a cosi letělo mezi stromy.

„Čí hlava to byla tentokrát?“ řekl stísněně.

„Tahle patřila Pamboovi. Tomu skrčkovi, co zradil Li Chiho. To jste neslyšel, že křičí jeho jméno?“

„Také byl ve vesnici? Vidíte, na toho lotra bych zapomněl.“

„Tak vidíte,“ řekl major. „Pro toho přece nebudete truchlit. Bez hlavy už nikomu neublíží. Také jsem si s ním užil.“

„Už mlčím,“ unaveně se pousmál Biggles. „Je to něco jako potupný pohřeb, co?“

„Něco takového,“ řekl Marling. „Je to východní způsob myšlení. Jeviště i program je jenom jejich. Proč jim do toho mluvit?“

„To uznávám,“ připustil Biggles. „Vy mi zas uznejte, že se mi nelíbí, když si hrají s mrtvolami.“ Přidal do kroku.

Nadšení vítězů z úspěšného útoku pomalu uhasínalo. Dostali se ke člunu a rychle se nalodili. Ayert se chopil kormidla, motor naskočil a Lotos se vzdaloval od břehu. Odjezd byl hlučnější než příjezd, ale teď už to nikomu nevadilo.

Za necelé dvě hodiny přepluli úžinu a pod srpkem měsíce vpluli do ostrovní zátoky. Čekali je. Na můstku se ozval nadšený jásot. Muži stáli na břehu a zuřivě mávali na Ayerta, aby nenarazil do boku lodi, která se před Lotosem zjevila jako přízrak.

„Pozor!“ vykřikl Biggles, vyklánějící se přes zábradlí. „Co to je? Vždyť tu kotví Sumatran!“

Varování bylo zbytečné. Ayert dobře věděl co dělá a jeho jediné oko vidělo ve tmě patrně lépe, než zrak Bigglesův. Jenomže tohle nebyl důvod, proč posádka Lotosu zmlkla a proč strnul i Biggles.

Dosud předpokládal, že Sumatran je v rukou nepřátel a teď tu byl, a všichni muži na ostrově se chovali, jakoby všechno bylo v nejlepším pořádku...

Biggles to nechápal a pak uslyšel hlas, který dobře znal. Tohle přece byl Li Chi! To Bigglese zmátlo nadobro.

„Hloupost,“ zavrčel. „To není možné.“

Ostrý Číňanův hlas se ozval znovu. Zazněl tak důrazně, že jeho zvuk přehlušil oslavný pokřik ostatních. „Je tam Li Chi,“ vykřikl Ginger. „Hurá!“

Biggles ztratil přehled. Nechápatě civěl na vysoký bok Sumatrami a cítil, že jeho mozek vynechává, jakoby mu došel benzín. „Ayerte, přiraz k němu!“ zavelel a pirát poslechl.

Mohutná loď se nad nimi tyčila jako hrad a drobný Lotos se houpal po jejím boku jako dětská hračka.

„Co tady děláte?“ vykřikl Biggles, který se pomalu vzpamatovával.

„Čekáme přece na vás, Biggles,“ houkl dolů Li Chi.

„Jaké jste měli potíže?“

„Žádné potíže. Všechno je v nejlepším pořádku! Pojdte nahoru, ať vám to mohu v klidu vysvětlit.“

Biggles zachytil žebřík a stoupal vzhůru, Ayert odrazil s Lotosem od boku Sumatrami a zamířil ke břehu.

„Nechápu vůbec nic,“ řekl Biggles, když přelezl zábradlí a ocítl se na palubě. Proti němu stál Li Chi, usmíval se a podle zažitého zvyku se hluboce klaněl.

„Dlouho jsme se neviděli a mám proto velkou radost, když si mohu dovolit pohlédnout vám do tváře, příteli,“ začal Číňan, ale Biggles jeho zdvořilost dost drsně odmítl.

„Nechte toho, u všech hromů! Nic nechápu. Mluvte k věci!“

Li Chi zamával omluvně rukama, až barevné hedvábí zavlálo, a pak spustil. Plavba Sumatranu skutečně proběhla jinak, než očekávali.

„Již jsme se téměř dostali z nebezpečné oblasti, když se na našem pravoboku objevila loď,“ vykládal Li Chi. „Vylekala nás a my se snažili uniknout. Byla však

rychlejší a brzy nás dohnala. Neměli jsme nejmenší naději a oni nám to také signalizovali. Musel jsem poslechnout. Trochu jsem si oddechl, když jsem uviděl jejich bílou vlajku. Byl to Lochavon Castle, ozbrojený obchodní parník. Plul z Perthu do Kalkaty. Na palubě mi kapitán sdělil, že ho požádali rádiem, aby vybočil z kurzu a našel Sumatran. A víte proč?“

„Nemám ponětí,“ zavrčel Biggles.

„Aby přeložili kaučuk. Kapitán s ním míří rovnou do Anglie.“

„Takhle nějak jsem si to představoval,“ ozval se Tug, který se vynořil z hloučku mužů, postávajících stranou.

Koutky Bigglesových úst se roztáhly do širokého úsměvu. „Díky Bohu, že v námořnictvu je taky pár chytrých lidí,“ řekl. „Někomu to zapálilo, sláva! A co vy, Li Chi?“

„Já je nezajímal. Předpokládal jsem, že mají rozkazy, vzít mě s sebou do Indie. Vůbec ne. Proto jsem se rozhodl vrátit se sem pro další náklad. Máte snad něco proti tomu?“

„Ne. Byla to důvtipná a oduševnělá reakce,“ zasmál se Biggles. „Co na to kapitán Lochavon Castle?“

„Nic nenamítal. Řekl, že když mi Sumatran patří, mohu si jet kam chci. Jen ho mrzelo, že mi nemůže dát ochranu. Pochopil jsem to a rozešli jsme se jako přátelé. Australané vypluli do Anglie a Sumatran sem,“ skončil Li Chi.

„Připravili jste Anglii bohatou vánoční nadílku,“ uznale kývl Biggles. „Díky – Doufám, že jim pošleme ještě tisíc tun zboží a můžeme se vrátit. Už jsem nevěřil,

že obchod dokončíme. Navíc myslím, že Japonce na pevnině rozbolela hlava.“

„To znamená, že výsadek měl úspěch?“

„Ayertovi se to moc líbilo,“ řekl Biggles a několika větami vylíčil Algyho záchranu a zkázu vojenské posádky. „Potěšení by bylo i na mojí straně,“ vlídně se usmál Li Chi. „Velká škoda, že jsem nemohl být přítomen.“

„Právě. Nemůžeme se rozpůlit,“ pokračoval Biggles. „Všechno se dalo do pohybu a máme méně času než včera. Tamashoa se rozpálí do běla a v Singapuru a možná i v Tokiu ztratí řeč, až se o tom dozví. Musíme očekávat jejich útok. Námořní i vzdušný, nejspíš čekám kombinovanou operaci. Přípravy jim budou trvat jeden, nanejvýš dva dny. Máme spoustu práce. Navrhuji okamžitě naložit loď a odplout dřív, než ten ohňostroj vypukne.“

Li Chi se uklonil a pak s klidem prohlásil, že už udělal první kroky. Loď je připravena k odplutí, stačí dokončit nakládku.

„Poradím se s ostatními, co podnikneme ve vzduchu,“ řekl Biggles Číňanovi, když opouštěl Sumatran. „Loď nechávám ve vaší péči.“

„Liberatory odstartují za úsvitu,“ rozhodl, když vystoupili na břeh. „Od rozbřesku budeme hlídkovat s lightningem, abychom měli klid pro Sumatran a liberatory. Druhá stíhačka bude připravena, aby mohla odstartovat v případě potřeby. První poletím já. Ale teď všichni spát, pánové. Výjimku povolují jen hladovým a i ti budou jíst co nejrychleji!“

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

ZVUK MOTORŮ SÍLÍ

Pod neúnavným dohledem Li Chiho pokračovalo nakládání Sumatranu rychle, i když nedosáhlo tempa první nakládky. Lidská síla má své meze a ti, kdož se zúčastnili nočního přepadu, byli skutečně vyčerpaní.

Dříve než první sluneční paprsky dopadly na ostrov, seděl Biggles v lightningsu a startoval. Letadlo nabralo výšku a pilot pečlivě sledoval pevninu. Předpokládal, že se brzy objeví první Japonec, ale nedělo se nic.

„Je to divné,“ řekl Gingerovi, když se střídali. „Neposlali zatím nikoho. Vyhovuje nám to. Důvodem by mohlo být, že náš útok na Shansie byl úspěšnější, než jsme doufali. Je možné, že mají málo stíhaček. A průzkumné letadlo neposílají proto, že se o ně bojí. Mají prostě z lightningsu strach.“

„To je možné, ale já bych se vsadil, že sem přesunují celé peklo a to chvíli trvá,“ namítal Ginger. „Lucifer právě připravuje plán, jak nás přinutit, abychom jim upsali duši.“

„Vlastní krví,“ ušklíbl se Biggles. „Můžeš mít pravdu.“

Ginger vzlétl a Biggles zamířil do bungalovu za Algym, Tugem a Henrym. Seděli na verandě svlečení do půli těla a hověli si. Major se synem, se o něčem důležitém radili uvnitř. Algy už byl zase ve formě a požadoval, aby Sumatran okamžitě vyplul. „Ta loď si říká o katastrofu,“ řekl. „Sedí tu jak na opuštěné návsi a vystavuje hřbet, aby ji někdo naplácal.“

„Nepřu se,“ připustil Biggles. „Doufám ale, že Japonci nechtějí útok uspěchat. Před polednem nepřijdou. A vy všichni se oblečte! Vypadáte jako banda pobudů! Víím, že je horko, ale to vás přece neopravňuje k tomu, abyste se opalovali jak slečinky na pláži. Liberator čeká v přístřešku a vy ho necháváte zahálet. Jděte ho naložit! Ty se Henry připrav! Letíš první! Jakmile stroj vyložíš v Madrasu, okamžitě zpátky! Ostatní stroje jsou už na cestě. Tugu, ty zase střídáš Gingera!“

Tři důstojníci sklonili hlavy a začali se oblékat. V té chvíli neměli Bigglese rádi. Přestože v dohledu nebyli žádní útočníci, trval na neustálém hlídkování. Bylo to protivné.

V deset přiletěl první liberator. Pilotoval jej Angus.

„Taffy, Bertie a Tex jsou už ve vzduchu,“ hlásil.

Angus si šel na chvíli lehnout a Tug odlétl s naloženým letounem. „Před Bertieho přiletem, tenhle stroj neodstartuje!“ přikázal Biggles. „Do nakládání se ale dejte hned. Poletí s ním Ginger a já nechci, aby letadlo zahálelo!“

Brzy nato se přistávací plochy dotkla kola Taffyho letounu a Sloní ostrov se měnil ve frekventované letiště. Na řadě byl Algy. Už se chystal do kabiny, když ho Biggles zadržel. Algy měl odletět s přísně tajnými depešemi pro generála Raymonda a právě v nich byl důvod odkladu. Čekání se protahovalo.

„Nás honíš a sám nejsi hotov,“ zlobil se zprvu Algy, ale pak to pochopil a pokorně se vrátil k nakládání kaučuku.

Zavinil to vlastně Li Chi. Zašel si do bungalovu na čaj, našel tam Bigglese a svěřil se mu s tím, že depeše, zachycované přístrojem v radiomístnosti na Sumatranu se

náhle začaly sypat jedna za druhou. Jakoby se Japonci pominuli.

„Zaznamenal jste je?“ zeptal se Biggles.

„Nedalo mi to,“ řekl Li Chi. „Víte, napadlo mi, že by někdo mohl odvézt depeše do Indie, kde by je možná uměli dešifrovat.“

„Ale počkat!“ vykřikl Biggles, osvětlený náhlým nápadem. „Vždyť máme dokumenty a knihy, sebrané ve Victoria Point? Nemohly by mezi nimi být i kódové tabulky? Museli tam mít něco důležitého, když tlumočník tak chvátal, aby je spálil! Kde jsou?“

Ležely v bungalovu, kam je pohodil pořádkumilovný Ginger.

Japonsky psané listiny Bigglesovi nic neříkaly, ale Li Chi se na ně s chutí vrhl. Kódové převody sice chyběly, ale v papírech se našly zakódované zprávy i jejich rozšifrované znění. Li Chi se dal do první z nich a po chvíli zkoumání klíč pochopil!

„Oni používají nanejvýš sto slov,“ divil se Li Chi. „Snad jich víc neumějí!“

„Veškeré doklady pošleme do Indie!“ rozhodl Biggles. „Li Chi, proberte raději nové depeše, které jste zapsal na Sumatranu. Mohlo by tam být něco, co je pro nás životně důležité. Pokud se Japonci pominuli, jak jste říkal, měli k tomu důvod!“

Ani ho nemusel vybízet. Číňan už luštil řádku za řádkou a tužka se mu v ruce jen kmitala. Biggles se na něj užasle díval, neboť dosud netušil, že Li Chi je nejen prvotřídní mořeplavec a pirát, ale byl by velmi schopný překladatel a snad i sekretář.

„Depeše se nás týkají až moc,“ zvedl Li Chi hlavu. „Penang hlásí do Singapuru, že letadla ve Victoria Point

zničila zátopová vlna. Přepadení přístavu pozemním komandem není jen náhodný útok. Jde patrně o předzvěst velké ofenzivy! Je to hrozba samotné japonské říši!“

„Hrome,“ řekl Biggles. „Tušil jsem, že si bude Tamashoa chránit záda a že to přežene, ale tohle? Pěkně jim lže. Převedel záplavu ze Shansie do Victoria Point a z naší skupinky udělal výsadek námořní pěchoty.“

„Hlášení ihned předat nejvyššímu štábu do Tokia!“ pokračoval Li Chi. „Ze Singapuru okamžitě vyslat výsadekové lodi! Dva tisíce pěšáků! Bylo nařízeno okamžité zničení posádky Sloního ostrova, kde je opěrný bod nepřítel. Tamashoa přebírá v Penangu přímé řízení odvetných operací!“

„Takže tu můžeme čekat dva tisíce pěšáků!“ kousl se Biggles do rtu. „To je síla! Musíme něco vymyslet! Pokud taková záplava vstoupí na ostrovní pláže, neubráníme se!“ Obrátil se k Li Chimu a rozvinul na stole mapu oblasti. „Odhadujte! Kudy poplují lodě s vojáky?“

„Myslím, že zvolí tuhle cestu,“ řekl Li Chi a ukázal tužkou na mapě. „Blízko souostroví nepoplují, ztratili by čas manévrováním mezi ostrůvky. Budou však muset proplout touto úžinou.“

„Můžeme je sledovat z lightningu,“ kývl Biggles a zamyslel se. „Pokud tu úžinu zvolí, musí projet mezi ostrovem Lakar a pevninou?“

„Samozřejmě.“

„Jak je široká používaná trasa?“

„Úžina je široká asi tři míle, pluje se pásmem širokým asi míli.“

„Je tam dost vody?“

„Ano. Je tam značná hloubka. Průplav používají i největší lodi.“

„Vysílají je ze Singapuru. Za jak dlouho tu budou?“

„To závisí na lodích. Vojáky naloží až v Penangu, zdrží se tím. Dříve než za tři dny tu nebude ani ta nejrychlejší loď.“

„Ta úžina je skvělé místo pro položení hrstky min,“ řekl pozorně naslouchající Angus.

„My je tu nemáme a i kdyby spadly z nebe, nedokážeme je položit,“ namítl Biggles. „Jinak je to ale dobrý nápad.“

„Škoda,“ vzdychl Bertie. „Absolutní škoda.“

„Co si jich pár někde vypůjčit?“ vyhrkl Tug.

„Neznám adresu nejbližší půjčovny min,“ odsekl Biggles. „Neumíme ani rozvinout minové pole. To by muselo udělat námořnictvo. Měla by stačit ponorka, jenže tu také nemáme. Pánové, přijeli jsme sem sehnat kaučuk, ne klást miny!“

„Já bych miny položil a pak bych informoval mariňáky,“ řekl Tex.

Biggles se chytil za hlavu: „Co to do vás vjelo? Přece ode mne nechcete, abych si sedl, vyrobil na koleně pár min a přestavěl Lotos na ponorku!“

„Propánakrále to ne,“ řekl Bertie. „Mohl bys ale požádat o souhlas k útoku na konvoj. Však víš, jak to myslím!“

„To bych mohl,“ kývl Biggles, „ale jsou tu ještě ty zabláčené torpédoborce. Japonci je časem dostanou na vodu a to je další hrozba. Nedokážu tolik min udělat, pánové! Už na to nemyslete! Hrajeme o čas a můžeme vyhrát i bez min. Už teď mi připadá, že naše jména nebudou u Japonců moc populární!“

„Myslíš, že nás ani nenapíšou zlatými písmeny do knihy cti?“ zazubil se Taffy.

„Mají nás na černé listině za kaučuk. Za každou drobnost, kterou jsme to vylepšili, máme další černou tečku.“

Porada by skončila bez výsledku, nebýt Bigglesovy zprávy do Indie. Biggles v ní vylíčil i pravděpodobný vývoj situace a také požádal, aby mu dovolili udeřit na vojenský konvoj a na obrněnce, odpočívající v bahně. První cíl byl životně důležitý pro jezerní přistávací plochu v týlu nepřítele a druhý byl příliš svůdný, aby ho přehlédl.

„Když nebudou souhlasit, musíme se s ostrovem rychle rozžehnat,“ shrnul Biggles a podal Algymu velkou zalepenou obálku. Algy ani nepoděkoval a utíkal k letadlu.

Po jeho odletu do Indie zůstal na ostrově zamyšlený velitel spolu s Angusem, Bertiem, Taffym a Texem. Moc toho nevyřešili a všichni cítili, že situace není dobrá. Li Chi zmizel a když se vrátil prohlásil, že Sumatran je připraven k odplutí.

Brzy nato vystoupil Číňan na kapitánský můstek, zatímco Ayert na ostrově zůstal a znovu podléhal Bigglesovým rozkazům. Sumatran zvedl kotvy a zamířil k západu. Biggles požádal Anguse, aby se s druhým lightningem poohlédl po japonských lodích. Pak si sedl, rozhodnut chvíli odpočívát. Horko bylo vyčerpávající...

„Díky Bohu, že jsou pryč,“ hořekoval. „Při tomhle tempu a vedru si tu všichni uženeme nějakou nemoc. Na druhé straně: Polovina kaučuku je z ostrova, mohli bychom být spokojeni. Sumatran nám seslal Bůh. Co bychom si bez něj počali, opravdu nevím. Nejdřív jsem

počítal, že se tu budeme motat nejméně měsíc, než Japoncům dojde, co se tu děje. Doufal jsem v další dva týdny, než najdou základnu. Jenže džin vylétl z lahve ihned! Potřebovali bychom trochu času na nadechnutí.“

„Pokud počkají, až se nadechneme, tak...však víš jak to myslím.“ prohlásil Bertie, lešticí si monokl.

„Naše potíže s dýcháním je nezajímají a mne už vlastně taky ne. Teď jsou nejdůležitější japonské transportní lodi a čas! Když tu zůstaneme ještě čtyři dny, dožijeme se tuze nemilého překvapení. Bída je, že mne nenapadá, jak převézt zbylý kaučuk. Musíme proto za každou cenu zabránit vylodění. Pokud přistanou, balím kufry. Potom nezbude než vzít nohy na ramena. A hodně rychle! Všechno závisí na Raymondovi. Pokud ještě pořád chce ten kaučuk, musí dát souhlas k potopení výsadku.“

„Co si tu počnou naši žlutí přátelé, když je ve spěchu opustíme?“ probudil se v Bertiem lidský cit. „Budou mít s Japonci absolutní potíže. Propánakrále! Pomyslel jsi na to, Bigglesie?“

„Ale ano,“ řekl Biggles. „Mluvil jsem o tom s Li Chim před dvěma dny. Tvrdí, že nejsou důvody k obavám. Jeho chlapci se prý umí o sebe postarat. Zmizí v džungli, nebo na jiném ostrově. Připouštím ale, že se mi nechce věřit, že to po tak namáhavé práci dokáží. Kdyby tu měl Li Chi džunku, pak snad ano. Myslím si, že bychom neměli předem zamítat možnost jejich odvozu do Indie. Prý jim to navrhl, ale nechtějí ani slyšet. To se vyřeší, až přijde čas.“

Do místnosti vstoupil major Marling a jeho syn.

„Proč nejste v posteli, pane?“ obrátil se k Marlingovi Biggles. „Příštím letadlem poletíte do nemocnice v Indii! Vaše zranění vyžaduje doktora.“

„Ne!“ odsekl Marling. „Nic takového, pane! Nestarejte se o věci, do kterých vám nic není! Starejte se o své nohy! Nějaký škrábanec mě nikdy nemohl rozházet. Přišel jsem z jiného důvodu.“

„Odmítáte naší pomoc?“

„Ovšem,“ odvětil major. „Vracím se se svým synem do Shansie.“

„Do Shansie?“ téměř vyjekl Biggles. „Proboha proč?“

„To jste zapomněl, že tam zůstali lidé, kteří mě potřebují.“

„A co Japonci?“

„Ti at' jdou k čertu!“

„Kdo je tam pošle?“

„Já, pane. V džungli dáme dohromady záškodnické oddíly. Japonce bude mrzet, že vtrhli do Shansie. Nic nedokáže narušit morálku lidí víc, než smrt, přicházející neznámo odkud. Mám zkušenosti a vím jak na to. Klidně mi můžete věřit!“

„Jak se do Shansie dostanete?“

„Ayert nám sežene kánoe.“

„Co noha?“

Major zrudl. „U všech hromů, pane! Kolikrát vám musím říkat, že se máte starat o své nohy!“

„O. K., uznávám,“ řekl Biggles. „Je to skutečně vaše noha. Nemám důvod vám v něčem bránit. Nechcete převézt na pevninu Lotosem?“

„Nic takového, Biggles. Máte svou práci a podléháte armádě, se kterou já nechci mít nic společného. Jedeme sami.“

„Co vám mám říct?“ kroutil hlavou Biggles. „Chtěl bych si s vámi ještě promluvit o kaučukových plantážích.“

„Jste správný chlap, věděl jsem to.“

Taffy, hlídkující nad Sumatranem právě přistával. Ohlásil, že loď nemá potíže. Li Chi ho dokonce obšťastnil pozdravným signálem.

„Před setměním se na ně ještě podíváme,“ rozhodl Biggles. „To je, pánové, pro tuto chvíli vše. Měli bychom něco zakousnout. Bertie, budeš připraven, kdyby se něco seběhlo. Za hodinu tě střídá Tex!“

Zbytek dne proběhl v poklidu. Před západem slunce se na plavbu Sumatranu vydal podívat sám Biggles. Kaučuk mířil správným směrem a Li Chi měl dobrou náladu. Mával na pozdrav. Při zpáteční cestě zahlédl Biggles liberator letící od západu a dal mu přednost při přistání. V kokpitu seděl Vztekloun.

„Opravdu jsi neztrácel čas,“ uznale pokývl hlavou, kdy se s ním sešel na kládách přistávací plochy. Jeden po druhém pak přilétaly ostatní stroje. Algy, se vrátil poslední a přistával už za tmy.

„Mohl jsi počkat do zítřka,“ káral ho Biggles. „To myslíš, že jsme ti zachránili hlavu jenom proto, abys o ní přišel při nočním přistání?“

„Mám pro tebe zprávu od Raymonda a myslím, že to spěchá. Podle jeho rozhodnutí...“ unavený Algy polkl a na chvíli se odmlčel „nemáme teď podnikat nic!“

„Oože? Řekni to ještě jednou!“

„Máme prý zapomenout na celé japonské loďstvo. Naši starostí je jen a jenom kaučuk. Naši práci prý smí přerušit jedině invaze na ostrov. Musíme se starat jen o kaučuk a také prý máme očekávat další rozkazy!“

„Aha,“ zasyčel Biggles. „Tak to ti pěkně děkuji.“

„Já bych mu tu kaši nechal sníst,“ zuřil Tex. „Tak jak bude horká. Co si myslíš? Během pár dnů tu budou a máme je na krku!“

„A co ty torpédoborce! Takovou šanci necháš uplatvat?“ chmuřil se Tug.

„Raymond dostal první gumu a teď nás tou gumou vymaže. Jdu od toho!“ zuřil Vztekoun. „Pokud se odtud vrátím do Londýna, moje první cesta bude za ním! A vezmu si parang! Já už těm panákům ukážu...“

Biggles si prohlížel jednoho po druhém a tvář mu ztuhla. „Co tohle má znamenat?“ vyštěkl. „Slyšeli jste rozkazy, ne?“

„Ano, ale...“ začal Henry.

„Žádné ale! Rozkaz říká nakládat kaučuk! Co uděláme?“

„Budeme nakládat,“ ozval se Bertie. „Podle mého názoru to však je absolutní...“

„Už přistaň a zabrzdí!“ přerušil ho Biggles. „Všichni máme své názory. Jsme ve válce, rozhoduje názor velitele! Třeba mají něco za lubem. Jděte nakládat, stejně byste na nic lepšího nepřišli! Budete startovat ještě za tmy. Mohou přiletět mitsubishi a mohli by nám z toho udělat kaučový salát. Na drobno sekaný, Bertie! Hněte sebou!“

Algy se otočil a odcházel jako první. Znal Bigglese nejlépe a věděl, že i jeho nepochopitelný rozkaz zaskočil. Bylo zbytečné tu trpkou chvíli veliteli ještě ztěžovat.

Ještě za noci odjeli major Marling a Lalla. Biggles se s nimi loučil s představou, že je už nikdy neuvidí.

„Pokud budete něco potřebovat, vynasnažím se vaše přání splnit,“ řekl Marlingovi. „Zdá se, že tu ještě pár dnů vydržíme.“

„Díky,“ usmál se major. „Bude zase dobře. Věřte mi.“

Na pobřeží stál i Ginger. Zamávali a kánoe zmizela ve tmě.

KAPITOLA DVACÁTÁ

HROMOBITÍ NA ČISTÉ OBLOZE

Po dva následující dny vládl nad ostrovem klid. Nebýt leteckého provozu, nedělo by se nic. Liberatory vzlétaly a přistávaly, muži nakládali žoky s kaučukem, ale válka jakoby skončila. Biggles i jeho letci ovšem věděli, že mír nepotrvá dlouho.

Práci na dokončení plochy zastavili. Bylo by zbytečné dodělavat něco, co bude brzy zničeno. Provozu plocha dostačovala. Na brzké střetnutí s Japonci Biggles připravil i dělníky a s Ayertem se dohodl, že co nejrychleji dokončí džunku. Může se jim hodit při evakuaci ostrova. Většinu průzkumných letů obstarával sám Biggles, protože na ostatních pilotech se projevovaly známky naprostého vyčerpání. Liberatory stály jen při nakládání a vykládce v Indii. Jejich piloti na tom byli hůř. Ani se nevyspali.

Sumatran měl opět štěstí. Proklouzl do vod, které kontrolovali spojenci a dodávku už mohla znemožnit jen japonská ponorka, nebo nešťastná náhoda. Algy navíc zařídil v Madrasu, aby na pomoc lodi přetékající kaučukem vyplula minolovka. Li Chi určitě zářil.

Biggles byl na tom jinak. Strašil ho japonský výsadek, obě lodi napěchované vojáky se blížily. Dokonce je při průzkumu zahlédl. Mohl by je zastavit jedině překvapivým leteckým útokem, ale to nesměl, Londýn byl proti.

Japonci se činili. Na ostrov doplul člun s mužem, který ohlásil, že opravují hráze ve Shansie a následný

letecký průzkum jeho zprávu potvrdil. Bigglesovi bylo jasné, že řeka se časem vrátí do koryta sama, ale mrzelo ho, že práce Japonců to urychlí a obrněnce uvězněné v přístavním bahně uniknou. Mohl si být jist, že jak se dostanou na vodu, vyrazí přes úžinu. Vůbec se netěšil na dělostřelbu, která pak přijde.

Nemohl dokonce ani požádat o bomby! Zajímalo by je, nač je chce. Biggles skřípal zuby, když si uvědomil, že by mu připomněli, že „Rozkaz je rozkaz!“ Užíral se svou neschopností něco na věci změnit. Cítil, že se blíží konec. Možná už zítra večer dorazí japonské lodi k ostrovu a nedalo se pochybovat ani o letecké podpoře, kterou od Tamashoy dostanou. Stačí jediná puma, jeden zásah a přistávací plocha se změní ve sklad třísek!

Rozhodnutí generála Raymonda Bigglese zdrtilo. Jak se znal s Raymondem dlouho, tentokrát mu nerozuměl. I kdyby měl generál v záloze řešení, proč ho Bigglesovi alespoň nenaznačil? Vždyť on sám mu už tolikrát pomohl. Proč se nezachoval jako jindy? Vždyť i tady byl Biggles úspěšný. Ministerstvo zoufale potřebovalo kaučuk a on už odeslal do Anglie tři tisíce tun! Jistě, bylo to málo, ale proč Raymond riskuje, že surovina, ležící dosud na ostrově shoří v ohni japonských granátů? Dva tisíce tun tu ještě leží! Biggles to prostě nechápal.

Zítřek bude jejich posledním dnem na Sloním ostrově. Měl by zařídit přesun domorodých dělníků na jiný ostrov. Lotos by to ještě dnes zvládl, ale Biggles nesměl. Cítil se podveden a bezmocný jako ještě nikdy. Někteří jeho letci se jistě zachrání, ale co domorodci? Co ti jeho muži, kteří tu zahynou? Jemu vlastně nezbývá, než aby tu zemřel s nimi!

Na vzdušný most s Indií dosud nikdo nezaútočil. Vracel se jeden stroj za druhým, prázdné prostory liberátorů se rychle naplnily a do kabiny naskočil nový pilot, jen o málo svěžejší než ten, který se vrátil. Na skutečný odpočinek nebyl čas a muži spali ve stoje. Biggles už napadlo, co se stane, až někdo usne za letu. Bude to jeho vina! On sám zaviní smrt přítele a ztrátu stroje!

„Do pekla se vším!“ zavrčel a šel k lightningu, z něhož právě vylézal Ginger. Byl na řadě.

Slunce se už ztratilo za západním obzorem, když se šel podívat na přistávací plochu. Stály tu tři liberatory a obě stíhačky, gosling se pohupoval na volné hladině opodál. S maskováním letadel se už nikdo nenamáhal. Nebyl na to čas ani síla. Biggles věděl, že žádná větev ani síť dokonale neutají letadlo před očima zkušeného průzkumníka, který vyhodnocuje letecké snímky. Ačkoli mu to bylo jasné, vždy na kamufláž dbal. Teď však mávl rukou. Udržet letadla co nejdéle ve vzduchu. To byla jediná ochrana před nepřítelem. Nastávala noc a snad je tma znovu ochrání.

Algy, Bertie a Angus seděli v nízkých křeslech před bungalovem a o něčem se polohlasem radili. Ginger s Tugem leželi na bambusové podlaze a v klidu pochruřovali. Algy sice ostatní také posílal na lůžko, ale odrazovala je hrozba moskytů a snad i to, že byli přetaženi natolik, že spánek nepřicházel.

Biggles vztekle odkopl odpudivou stonožku, lezoucí po podlaze. Přitáhl židli, usedl a zapálil si cigaretu.

„Viděl jsem japonské lodě,“ řekl. „Za rozbřesku budou v dohledu. Pokud se jim někdo nepostaví na

odpor, jsou před polednem tady! Nevylučuji, že se vylodí rovnou.“

„Co uděláme“ ozval se Algy. „Pokusíme se je nějak zastavit?“

„Nevím jak?“ vydechl Biggles. „Když na ně pošleme Li Chiho muže, pár Japonců pobijí a sami zahynou. Nepošlu je na smrt! Pánové, nemá cenu si něco namlouvat. Když nemůžeme výsadku zabránit, proč se bránit? Nejlepší bude zbytek kaučuku včas zapálit. Chtěl bych zachránit Ayerta a jeho lidi. Nejde jen o mojí vděčnost. Byli nám užiteční a byli by i dál. Válka neskončila! Kdyby tu byl Li Chi, řešení by našel. Ohledně kaučuku mi je taky jasno. Nepřipustím, aby vzácná surovina putovala do japonských továren!“

„Co ještě napěchovat do kabin pár tun,“ navrhl Bertie.

„Samozřejmě. Je to ale jako plivnutí do moře. Rozkaz říká, že máme nakládat, tak dlouho, jak to půjde. Poslechnu. Nedokážu se ale smířit s myšlenkou, že nás Raymond obětoval. Dosud vždycky jsem se na něj mohl spolehnout.“

„Jo. Možná se k němu dostaly zprávy moc pozdě,“ řekl Angus.

„Algy!“ vzhlédl Biggles. „Nebyly v Madrasu ještě nějaké jiné depeše?“

„Ani řádka. Ptal jsem se a volal na štáb přímo z letiště.“

„Hm. Musíme se tedy o sebe postarat sami. Jsme vojáci a rozkaz je pro nás zákon.“

„Měli bychom si připravit ústupovou cestu,“ připomněl Tug. „Když budeme čekat moc dlouho, nebude kam ustoupit. Japonci mají na lodích děla a když

už je s sebou vláčí, nenechají je zahálet. Promění letiště na třísky a džungli na zelený salát. Měli bychom zachránit alespoň letadla.“

„Máš pravdu,“ připustil Biggles. „Ale rozkaz platí do odvolání!“

„To chceš tvrdit, že platí tak dlouho, dokud z nás a z letadel neudělají nákyp se sekaným masem?“

„Tak nějak. Ale nemám tyhle věštby rád. Ještě se nic neděje. Lodě budou v dohledu až ráno.“

„Ty se na ráno těšíš?“

„Přes noc se může semlít ještě hodně věcí. Zdá se mi, Tugu, že ztrácíš důvěru v naše velení?“

„Nejde o důvěru. Já prostě nerad čekám, až si mne někdo vybere za cíl. Ty velení věříš?“

„Co mi zbývá?“

„Vždyť nic nedělají, Biggles! Nechali nás v bryndě.“

„Možná. Třeba něco chystají a chtějí to uchovat v tajnosti. Nevím. V každém případě vyklidíme ostrov až na poslední chvíli i když uznávám, že to bude velké riziko. Ale řeči nikam nevedou, pánové. Jde se spát! První hlídkový let má Angus. Dali jste dohromady zítřejší pořadí?“

„Ano. První jde Taffy, pak Henry, Tex a Tug.“

„Dobře. Ginger a Vztekoun vás budou zajišťovat s lightniny. Já jdu spát.“

Biggles vešel do bungalovu a vztekle odkopl boty. Jak se však natáhl na lůžko a zavřel oči, vztek ho přešel. Biggles usnul jak malé děcko a zdálo se mu o klidné mateřské základně na jihu zeleného ostrova jménem Anglie...

Vzbudil ho řev nízko letícího letounu. Během okamžiku byl na nohou. Nevěděl, jak dlouho spal, ale pohledem na hodinky zjistil, že brzy bude svítat. Natáhl si boty a vyběhl ven. Ostatní tam už stáli a sledovali temné nebe. Pátrali po letounu, jehož zvuk už dozněl. Nikdo podle zvuku motorů nerozeznal, jaké je to letadlo, nikdo nevěděl, co se děje.

Blížil se nepřítel, to bylo jasné, ale Bigglese neopouštěla myšlenka, že šlo o spřátelené letadlo. Sám nevěděl, proč si to myslí. „Připravte se ke startu,“ přikázal a sám doslova vlétl do kabiny lightningu a chystal se ke startu k hvězdami poseté obloze. Cizí stroj neviděl, ale podle hluku motorů usoudil, že krouží dost vysoko nad ostrovem. Šedé světlo nad východem dokazovalo, že co nevidět vyjde slunce.

„Pochodně zaplály, pánové,“ křikl Biggles. „Liberatory startují bez světel a bez otálení! Pohyb, pánové!“ Muži se rozběhli ve chvíli, kdy se nad jezerem rozzářila signální světla neznámého letounu.

„Chce dolů,“ vykřikl Ginger.

„Jasně, je to Japončík a chce nás vyprovokovat, abychom zažehli ohně!“ ozval se Tafty a hnál se k druhé stíhačce.

„Ne! Vsadil bych se, že to je marauder⁶,“ řekl Biggles, přestože jeho sluch už nebyl tak dokonalý, jako dříve.

Kdyby se ukázalo, že se nemýlí, byla by to vítaná posila. Rychlý, dvoumotorový bombardér mohl unést až čtyři tisíce liber bomb a na jeho dvanáct kulometů si musel dávat pozor každý stíhač.

⁶ Martin „Marauder“ – B-26 G je americký střední bombardér, varianta z roku 1943. Šestičlenná posádka.

„Jeminkote,“ vyjekl Bertie. „Máš pravdu. Taky poznávám ten zvuk.“

„Dejte mu signály,“ rozhodl Biggles a vyskočil z kabiny. U plochy nastal ruch, zaplály ohně.

O deset minut později bombardér dosedl. Biggles mával pochodní jako středověký válečník a ukazoval na přístřešek. Pilot poslechl a motory ztichly. Z kabiny vystoupili dva muži a mihotavé světlo plamenů dopadlo na generálskou uniformu. Muž, který si ji oblékl, byl generál Raymond. Proti svému zvyku se vyparádil, jakoby ho na Sloním ostrově čekala mezinárodní konference. Druhým mužem nebyl nikdo jiný než Li Chi!

„Dobré ráno, pánové,“ pozdravil generál. „Doufám, že jste se tady sami nebáli?“

„Trochu ano, abych tak řekl, pane,“ odpověděl Biggles. „Spíš jsme čekali japonské bombardéry než vás. Kde jste našel pana Li Chiho?“

„Námořnictvo se postaralo o Sumatran a pan Li Chi navštívil Madras s jejich hydroplánem. Toužil po Sloním ostrově a protože zrovna nic nejelo, přijal mou nabídku. Myslel jsem si však, že vás budou víc zajímat novinky. Spletl jsem se?“

„No, víte...vy se...my tu...“ zakoktal se Biggles.

„Je tu všechno v pořádku?“

„Až dosud ano,“ řekl Biggles bezbarvě.

„Ministerstvo vyslovuje spokojenost s vaší činností,“ přednesl Raymond hlasem spokojeného generála. „Vedete si dobře. Vaše čáry se Sumatranem sice nebyly v programu a námořníkům se nikdy nelíbí, když si letci půjčují jejich hračky, ale dal jsem to do

pořádku. Šálek čaje mě nenabídnete? Něco bych i zakousl.“

Li Chi zavolal kuchaře a poručil čaj pro celou skupinku.

„Rád slyším o spokojeném ministerstvu,“ pronesl Biggles měkkým hlasem. „Taky bych si liboval, kdybych seděl v teple daleko od války. Tady se to totiž s teplem přehání. Je tu horko! Všichni jsme ale moc rádi, že jsou ti hoši spokojení!“

„Co se děje, Biggles? Vám se tu nelíbí?“

„Ani trochu,“ odsekl Biggles. „My dospěli k závěru, že tu vězíme jako liška v pasti a lovců stále přibývá!“

„Hm,“ kývl generál. „To jsem pochopil z vaší zprávy, ale bylo mi to nějak jedno. Hlavní je kaučuk! Mimochoodem, je odtud vidět na Victoria Point?“

„Z kopce ano. Detaily ale nerozeznáme.“

„Tak pojďme!“ vyzval je generál a mrkl na hodinky. „Uvidíte možná něco, co vás zbaví myšlenek na lišky v pasti.“

„Nebylo by lepší odletět do Indie?“

„Nepospíchejte, Biggles. Všechno má svůj čas. Tihle pánové by tu třeba rádi zůstali a vy...“ odmlčel se a pohlédl k západu. „Něco slyším, vy ne?“

Kdesi v dáli se ozvalo hučení, pozvolna přecházející v jednolitý zvuk. Biggles i jeho muži zvedli hlavy. Naslouchali.

„Pojďme nahoru,“ opakoval Raymond. „Prosím.“

Biggles sebral ze stolu dalekohled a celá skupinka svižně kráčela na otevřenou planinku na skalním ostrohu. Na východní obloze se rozlil nejprve růžový a pak zlátnoucí odlesk vycházejícího slunce. Slabý hukot od

západu se změnil na chvějivé dunění motorů desítek letadel.

„A jsou tady,“ řekl generál a znovu mrkl na hodinky.
„Letí přesně na čas.“

Vysoko nad obzorem se zjevil silný letecký svaz spojeneckých letounů. Držely útočnou formaci. Paprsky rodícího se slunce se odrážely od naleštěných strojů jako záblesky ohně. Smrtonosné bombardéry se vznášely křišťálově čistým vzduchem jako draci z jakési orientální pohádky. Blížily se k přístavu Victoria Point.

„Létající pevnosti⁷,“ vydechl Tex.

„Je jich třicet šest,“ napočítal Ginger.

„Chtěl jsem jich raději víc, aby odvedli důkladnou práci,“ usmál se generál.

„To to trvalo,“ ulevil si Tug.

Raymond si ho změřil. „Vás to tak překvapilo?“

„Ano, pane.“

„Nechápu proč. Dostali jsme přece Bigglesovo hlášení o japonských obrněncích. To vás nenapadlo, že si tuhle kořist nenecháme ujít?“

„Napadlo, pane. Jenže to už trvalo moc dlouho!“

Biggles se pousmál. Uvažoval spíše s beaufightery, ale tyhle obří čtyřmotorové stroje byly lepší. Unesly až třináct tisíc liber bomb a třináct kulometů jim poskytovalo i dostatečnou ochranu.

Pevnosti už nalétávaly na cíl a muži na kopci čekali, až doletí, až se zvedne opona a děsivé divadla začne. Slyšeli dunivý souzvuk motorů a pak to přišlo. Pod letouny se zvedla oblaka kouře a zdálo se, že se celé

⁷ Pevnosti – Boening „Flying Fortress“ B-17. Americké těžké bombardéry, varianta z roku 1943. Posádka osm až třináct mužů.

pobřeží nadzvedlo. Bylo to jen zdání, ale po chvíli k nim vítr zanesl zadunění hromu.

„Zamířili přesně,“ řekl Biggles a sklonil dalekohled.

„Nalétává druhá část,“ neodpustil si Tug, ačkoli to všichni viděli sami.

A země se zase zvedla, aby se vzápětí propadla do pekelných plamenů. Zaznělo druhé zadunění.

„Druhý dárek!“ hlesl Tug. „Veselo jim není, pánové.“

„Ano, o ty torpédoborce se už nemusíte starat,“ řekl Raymond.

„Ale podívejte!“ vykřikl náhle Vztekoun. „Vidíte ty dvě monstra na moři? Dva tisíce vojáků, pánové! Už po nás jdou!“

Na moři se zjevily dvě veliké lodě, blížící se k ostrovu. Byly ještě dost daleko.

„Bojíte se?“ rýpl si generál. „Chce to jen dojít tamhle za tu skálu.“

„Když tu jste vy, tak se nebojíme. Vy jste už, generále, nějakou obranu určitě zajistil,“ řekl s úšklebkem Biggles a cvakl svým cigaretovým pouzdrém. „Cigaretu, pane?“

„Víte přece, že kouřím dýmku,“ ušklíbl se Raymond, který pochopil Bigglesovu narážku. „Díky za váš cit pro ochranu generálů. Budu si to pamatovat. Mají ty lodě leteckou podporu?“

„Nezdá se,“ řekl Biggles. „Letadla nevidím.“

„Bůh s nimi. Za chyby se platí a dost draze,“ pokrčil rameny Raymond a znovu se podíval na hodinky.

„Na co ještě čekáme, generále? Na beaufightery?“

„A hrome, Biggles,“ podivil se generál. „Váš přítel, major Crisp se vám ozval?“

„Vůbec ne. Něco jsem zaslechl odjinud a udivilo mě to. Johnnyho mašinky přece mají malý dolet!“

„Máme letadlové lodi,“ řekl Raymond a zavrtěl hlavou. „Asi vás převelíme do výzvědné služby. A ta letadla už slyším.“

Všichni otočili hlavy.

„Tam jsou,“ ukázal Biggles dopředu.

„Japonci jim říkají Šeptající smrt,“ řekl Henry.

„Propánakrále,“ řekl Bertie. „Jestli tyhle motory šeptají, tak jsou Japonci absolutně hlší. Ale absolutně!“

Dvanáct beaufighterů právě přelétávalo ostrov. Letěly tak nízko, že byla zřetelně vidět torpéda, zavěšená pod letouny. Stroje mířily k lodím a za chvíli se z lodí začalo blýskat. Zahájili tam palbu z protiletadlových děl.

„Zatím střílejí Pánu Bohu do oken,“ ozval se Biggles, ale rty měl staženy.

„Jsou nervózní,“ řekl generál. „Možná že tuší, co je čeká.“

Beaufightery se seřadily do dvou řad. Jeviště bylo daleko a muži nemohli vidět detaily. Přesto měli průběh útoku před sebou jako na dlani.

Beaufightery o něco snížily výšku a první řada strojů vypustila torpéda. Druhý roj je následoval a letadla se stáčela do obou stran a nabírala výšku. Když se pak zvedl dým, nebylo na hladině nic. Japonská plavidla zmizela, stíhačky se ve výšce formovaly do letového útvaru a vracely se domů. Jeden stroj se opožďoval, z levého motoru se lehce kouřilo...

„A je to.“ Raymond se otočil a zamířil ke svahu. „Letím zpátky,“ řekl. „Mám dost práce a vy tu už o mne nestojíte. Mám dojem, že tu moc kaučuku nezůstane, co?“

„Ne, pane,“ usmál se Biggles.

„Takhle jsem si to představoval.“

Skupinka sestoupila z kopce. Li Chi si šel promluvit s Ayertem. Generál odletěl první a přecpané liberatory startovaly k Madrasu hned za ním. Biggles počkal, až těžké stroje zmizely na obzoru.

„Díky Raymondovi si teď trochu odpočinu,“ řekl.

Další dění na Sloním ostrově už nebylo příliš zajímavé, protože šlo jen o běžnou vojenskou rutinu. Během měsíce následujícího po zničení Victoria Point a dopravních lodí se podařilo přepravit zbytek kaučuku do Indie. Největší část odvezl Sumatran, tentokrát již s plnou leteckou ochranou. Pak Bigglese a jeho letku odvolali na domovskou základnu.

Nepřítel se v té době o nic nepokusil, i když rozvědka zjistila, že Tokio připravuje útok na ostrovy v domnění, že se tu chystá invaze spojenců do Barmy. Generál Raymond později Bigglesovi vysvětlil, že soustředění japonských jednotek v oblasti Victoria Point přispělo k dobré věci. Odvolali tehdy část námořních sil z oblastí, kde se právě schylovalo k vážným bojům.

V novinách se objevila zpráva, že admirál Tamashoa padl v bitvě o souostroví Mergui. V Tokiu však zprávu nepotvrdili, snad proto, aby zachovali admirálovi tvář. Výzvědná služba zjistila, že Tamashoa přišel o život při útoku „Šeptající smrti“ na transport z Penangu. Nikdo z lodí nepřežil.

Jen jedna věc narušila nudné přelety mezi ostrovem a Madrasem. Čtrnáct dní po generálovi dorazil na ostrov princ. Lalla přišel se zprávou, že otec sestavil ne jeden, ale několik oddílů, a že spolu s domorodými kmeny vyvinuli na Japonce tak silný tlak, že okupanti oblast

Shansie opustili. Přistávací plocha vysychala a bude prý možno získávat kaučuk přímo z Marlingových plantáží. Biggles byl Raymondem pověřen, aby se postaral i o tuto dodávku. Liberatory pod ochranou lightningu létaly i ze Shansie a nebe bylo čisté. Nezamíchaly se do žádného souboje, který by stál za zmínku.

Major Marling obnovil svůj dům a rukou pevnou a laskavou se opět staral o své ovečky. Lalla se nevrátil. Zlomil otcův odpor a přidal se k Bigglesově jednotce. Rubíny, které mu major poskytl, z něj rázem udělaly jednoho z nebohatších letců na světě a to ještě poukázal dosti významný příspěvek Červenému kříži.

Li Chi a jeho pirátská banda svůj životní styl nezměnili. Sloní ostrov zůstal jejich domovem. Proč by odcházeli? Li Chi chtěl dostavět novou džunku a hodlal pokračovat i v dodávkách kaučuku. „Vyplácí se to, pane,“ řekl sladce Bigglesovi. „Budete-li chtít, můžete se stát mým společníkem. Považoval bych to za nesmírnou čest pro sebe i pro své muže.“

Jenže, když Biggles viděl, jak si jednooký Ayert brousí parang, nemohl to považovat za výhodnou nabídku. Dokonce ho napadlo, že se Ayert občas vypraví za Japonci, aby měl na památku pár nových hlav.

„Děkuji,“ odpověděl Li Chimu. „Zůstanu u letectva. Vaši chlapi mají zálibu ve sbírání hlav a mně stačí ta moje. Díky.“

Když však opouštěli své podivné spojence, neubránil se ani jeden z letců pocitu smutku. Bylo to podivné, ale Gingerovi se zdálo, že se i v Aeyertově oku cosi zalesklo.

„Li Chi říká,“ poznamenal Biggles, když se Sloní ostrov ztratil z dohledu, „že tahle válka zaměstnává lidi různých povah. Vezměte Marlinga, Li Chiho nebo

Aeyerta. Každý válčí po svém a svět se o jejich hrdinství nikdy nedozví. Zasazují útočníkům tvrdé rány a sami sklídí jen opovržení. Nevyhrají velké bitvy, ale mám pocit, že bez nich bychom tuhle válku nevyhráli.“

„Jemináčku, Biggles!“ řekl Bertie. „Vždycky jsi byl moudrý, ale když k tomu ještě přimícháš moudrost starého Orientu, musím před tebou smeknout.“ Sáhl po monoklu a dal se do čištění. „Absolutně smeknout!“

PŘÍŠTÍ SVAZEK: BIGGLESÚV VELKÝ LOV

OBSAH

Neočekávaný návštěvník
Li Chi navrhuje postup
Nad Sloním ostrovem
Ginger jde na procházku
Biggles na průzkumu
Nahoru po řece
Jak přišla do Shansie válka
Rozhodnutí
Ayert jde na pobřeží
Přípravy
Ginger je otřesen
Jak Algy utopil goslinga
Algy potkává přítele i nepřítele
Přílet liberátorů
Také Biggles je otřesen
Výpad na Shansie
Přepadení
Li Chi se vrací
Zvuk motorů sílí
Hromobití na čisté obloze

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLESŮV MALAJSKÝ PŘÍPAD

z anglického originálu Biggles Delivers The Goods

edice Hrdinové vzdušných bitev 18

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana
Zadní strana obálky W. E. Johns ve třicátých letech
u letounu De Havilland Dragon

Ilustrace v textu Petr Barč

Překlad Milan Hausner

Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec

Minská 5, 101 00 Praha 10

jako svou 631. (61) publikaci

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r.o.,

Český Těšín, Střelniční 54

KBN 80 – 85773 – 36 –8